SALA DE LECTURĂ

Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA Nr. 40 ● Miercuri 20 XI 1968 ● 16 pagini ● 0,50 lei

Efervescența politică studențească generată de adunările de dări de seamă și alegeri în organizațiile U.T.C. din instituțiile de învățămînt superior a atins în zilele din urmă punctele sale maxime — conferințele pe centre universitare. Numitor comun — temperatura înaltă a dezbaterilor, problematica majoră și profunzimea lor, seriozitatea și franchețea punctelor de vedere exprimate, perspectiva largă în care au fost configurate activitățile viitoare, spiritul democratic ferm în care s-au desfășurat noile alegeri. Numărul nostru de azi consemnează evenimentul în centrele universitare București, Iași, Timișoara (paginile 2 și 5).

La aceste conferințe au participat din partea conducerii Uniunii Tineretului Comunist tovarășii Ion Iliescu, prim-secretar al Comitetului Central al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, Mircea Angelescu, secretar al Comitetului Central al U.T.C., președintele U.A.S.R., Ion Popescu, secretar al Comitetului Central al U.T.C., ale căror cuvîntări au subliniat pregnant principalele succese obținute de organizațiile respective în activitatea lor din ultimul an, precum și sarcinile care stau în fața acestora în viitor.

Seminarii naționale ale cercetării științifice studențești

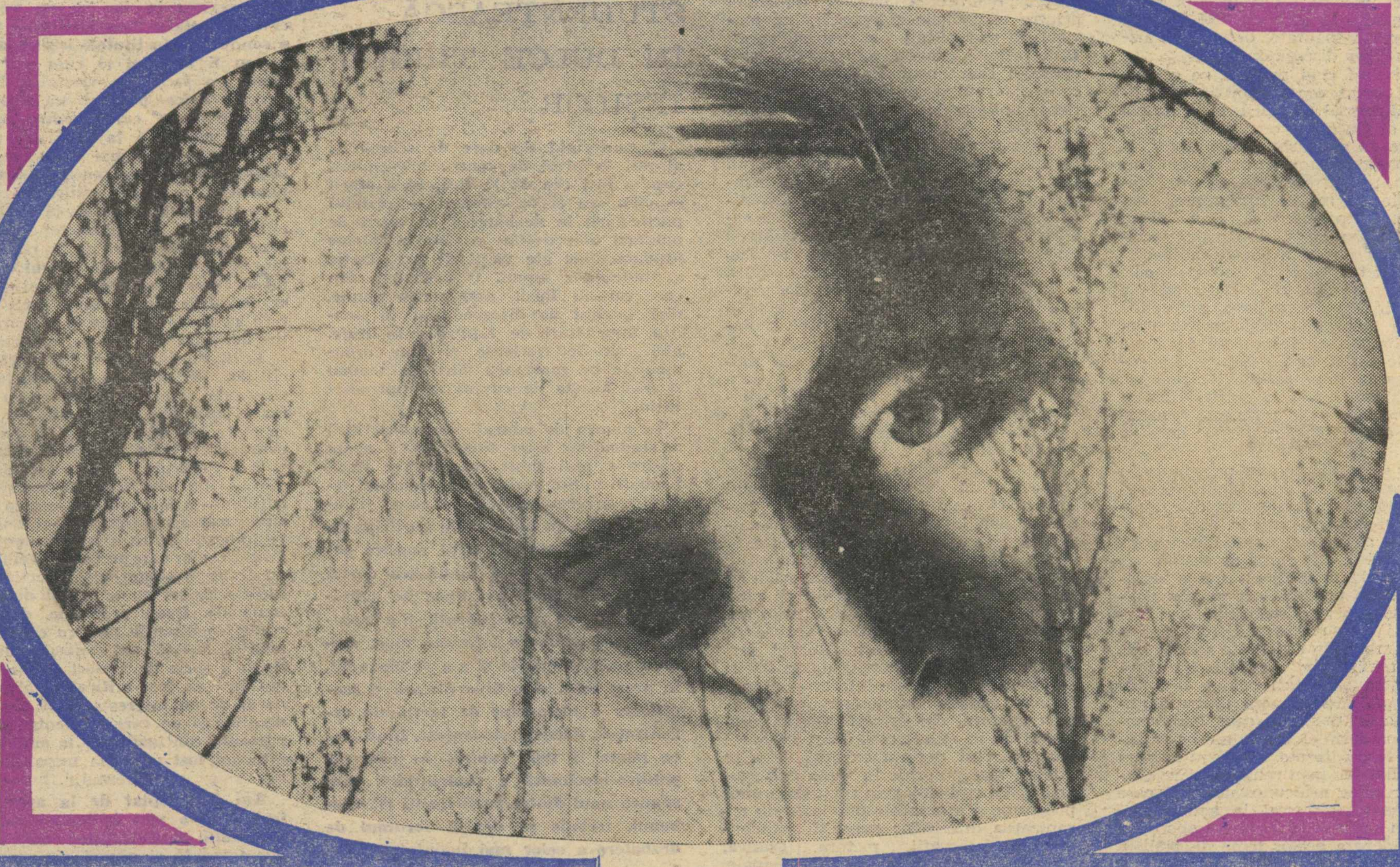
Între 23—24 noiembrie 1968 vor avea loc seminarii naționale ale cercurilor științifice studențești pentru mai multe specialități.

La București se vor desfășura lucrările secțiilor : I — „Probleme actuale ale construcțiilor" (organizator Institutul de construcții) și II — „Automatică și tehnică de calcul" (organizator Institutul politehnic). Secția a III-a — „Preocupări actuale în mecanizarea, electrificarea și chimizarea agriculturii" — își va desfășura lucrările la Timișoara, în „regia" Institutului politehnic din localitate. O săptămînă mai tîrziu, la Cluj vor avea loc lucrările secției a IV-a, „Probleme actuale de diagnostic și tratament" (organizator — I.M.F. Cluj).

După cum ne comunică tovarășul Sorin Ionescu, șeful comisiei profesionale a U.A.S.R., la dezbaterile din cadrul seminariilor vor lua parte alături de studenți și specialiști consacrați din producție și cercetare, cadre didactice de specialitate.

La București, discuțiile din cadrul secțiilor vor fi completate cu un simpozion intitulat „Probleme actuale ale metodologiei de cercetare științifică". Participanții la seminarii vor vizita întreprinderi industriale și institute de cercetare. Vor fi organizate, de asemenea, expoziții de specialitate.

Alături de premiile oferite de organizatori celor mai valoroase comunicări, Comitetul Executiv al U.A.S.R. acordă premii speciale în valoare de peste 16 000 lei, precum și premii constînd în excursii în străinătate. Lucrările premiate și alte comunicări care prezintă interes vor fi publicate în „Buletinul științific studențesc — 1969".

Viața publică

Mă pasionează încet o parabolă : amfiteatrele antice și-ar fi rezistat îndelung, peste construcția și materialul lor, nu numai în ideea ca atare, ci și în manifestarea ei fizică, dacă ar fi avut în continuare o viață cu adevărat publică. Adică — să se fi trăit și gîndit și lucrat acolo, să fi avut oamenii curajul să doarmă pe acele pietre, să viseze adînc în văzul celorlalți, să-și fi fost unul altuia amfiteatru, să se fi construit pe ei înșiși într-un asemenea rol. Dar nu, n-a fost așa, și atunci iarba a avut timp să-și arunce sămînța printre creneluri, apa a ras, timpul a învins. Și amfiteatrele au devenit irezistibil doar amintiri. Ne împotrivim stagnării, spiritului fad, mediocru, sedentar și grăsuț, ne promitem activi nouă înșine, încercăm lunga cursă a autodepășirii în care ne angajăm temerari. Și totuși, totuși frumos, amfiteatrele-acelea ne cer în rezonanță acustică chipul, ne devoră dorința de a avea modele, de a ni le exprima. Facem, ori de cîte ori avem nevoie, pledoarii pentru ele, convingem și ne sîntem datori în a ne recunoaște că studenția este înainte de toate un mediu, un proces de-a lungul căruia se cheamă modele, se anulează erori și lacune, se cîștigă timp. Timp care înseamnă cultură, care înseamnă profesie, stare a noastră de a fi. Mediu — deci, lege a luptei cu noi înșine, la o vîrstă ca o metaforă, gata a se explica integral și în același timp inefabilă, tulburătoare, misterioasă. Rolul modelelor, forța lor se situează astfel dincolo de necesitatea de argumentație. Modele cele mai apreciate, profesorii, cele mai zilnice tot ei ! În lungul proces de devenire al studenților, cei care rămîn — profesorii — să-mi ierte metafora — sînt numai repere, capăt de unghi al acestora, își consumă febril rămînerea cu un nume, cu un destin. Modelele circumscrise colectivității astfel sînt sociale.

Ceea ce ne aseamănă și în același timp ne distinge, ceea ce ne alătură și în același timp ne împarte — ca o vocație-n lucruri, în adevăruri, în certitudini, în îndoieli — este viața publică într-adevăr a modelelor noastre, acea viață a lor, dinainte de cărți și condeie, dinainte de bănci și catedre, viața ca manifestare a cugetului lor, a gîndirii și vederii lor largi, cuprinzătoare, timpul lor afectiv, plenitudinea sentimentelor lor fundamentale, personalitatea lor. Un Iorga este al nostru, al amfiteatrelor, public prin însăși viața sa, prin modul cum și-a conceput-o și și-a apărat-o ca atare, gîndind și lucrînd neîntrerupt asupra sa, meditînd cu înfocare, trudind. Dar Iorga — citim în însemnările sale, și nu avem motive să nu o credem — s-a dovedit sieși încă din pragul copilăriei, și-a devenit un al doilea spațiu al său pe care l-a înzestrat cu comori. S-a urmărit toată viața pe sine, și mai ales atunci cînd a trebuit, devenindu-și timp sacru al său, timp de

pledoarii

istorie, timp de creație, timp de gîndire, timp laborios, infinit revărsat peste marginile sale, timp care ni-l aduce în față și ni-l rememorează. Un Iorga pe care noi cei mai tineri îl intuim din întreaga sa operă, neînchipuit de social, public așa cum a fost. Un model strălucitor, o natură de la ale cărei legi se învață, și mai ales social se învață, fiindcă în mișcarea ei interioară au început epoci, au trăit voievozi, au luptat oști, au învins sau au murit, în neatîrnare însă, a lucrat un spirit viu, netemut. O viață publică pînă la uitare de sine între vrafuri de cărți și manuscrise, rezistîndu-și înalt cu vocație și fără răgaz : între o conferință în țară sau în străinătate, între un curs, un articol, o intervenție în presă, o documentare, o introspecție în epoci de istorie și cultură, între arhive și gînduri, cărți scrise cu fruntea, cu inima într-un neobosit, inimitabil ritm, între studii, cercetare și artă, împărțindu-se avid, cu egale armonii și izbînzi, încît el însuși pare o operă a sa, legendară. Iar operele, adevăratele opere, prin finalitatea lor, într-un mediu activ ca studenția, într-un proces ca acesta pe care îl implică azi dezvoltarea învățămîntului și deci a culturii, nu pot fi decît publice. Ceea ce poate fi și îndemn, dar mai înainte de toate — un sacru model.

Mi-am mărturisit pentru mine și pentru colegii mei din amfiteatrul cel mare al patriei aceste gînduri într-un moment cînd, atît în planul vieții universitare cît și în cel larg al vieții politice și sociale, lărgirea democrației și perfecționarea cadrului său de afirmare devin tot mai mult sistemă, permanență, participare liberă, demnă și eficientă a tuturor cetățenilor, domnie a poporului, potestate supremă — cum visa un înaintaș. Crearea Frontului Unității Socialiste — iată întruchiparea acestor realități !

A. I. ZĂINESCU

ALEGERI U.T.C. ÎN CENTRELE UNIVERSITARE

O AMPLĂ SESIUNE DE LUCRU

Primind mandatul colegilor lor de a-i reprezenta în înaltul for al organizaţiei U.T.C., cei 250 de delegaţi s-au întrunit în cadrul Conferinţei de dare de seamă şi alegeri pe Centrul universitar, aducînd cu ei gîndurile, opiniile şi propunerile studenţimii timişorene, ai cărei mesageri şi interpreţi s-au făcut. Încă din primele momente ale discuţiilor, ei au instituit în marea aulă a Universităţii o atmosferă vie şi antrenantă de lucru, de dezbatere principială şi matură a multiplelor probleme privind munca desfăşurată pînă în prezent şi mai ales sarcinile şi activitatea de viitor. La crearea acestei atmosfere, previzibilă de la bun început prin interesul şi animaţia existente în rîndul participanţilor, a contribuit, desigur, şi darea de seamă a Comitetului U.T.C. pe Centrul universitar, care, chiar dacă n-a reuşit să aprofundeze întotdeauna aspectele abordate în cuprinsul ei, a avut totuşi meritul de a fi evidenţiat o seamă de idei majore, de maximă actualitate, deschizînd astfel drum liber discuţiilor.

Ascultîndu-i rînd pe rînd pe cei înscrişi la cuvînt, am căpătat în chip firesc sentimentul că asist la o amplă sesiune de lucru a organizaţiei, la o dezbatere cu adevărat studenţească, la un pasionant schimb de opinii, din care n-au lipsit controversele aprinse, încrucişările de replici întemeiate, constructive. În permanenţă s-au făcut simţite strădaniile şi eforturile vorbitorilor de a găsi şi a sugera căile cele mai sigure, mijloacele şi metodele cele mai eficace pe care organizaţia trebuie să le utilizeze în vederea antrenării masei de utecişti la desfăşurarea unei activităţi cît mai fructuoase în toate sectoarele vieţii lor de fiecare zi, pentru educarea şi pregătirea lor politică, morală şi spirituală în spiritul înaltelor cerinţe ale societăţii noastre socialiste, al epocii moderne pe care o trăim.

Trei au fost domeniile principale în care au operat cu deosebire intervenţiile delegaţilor : politic-ideologic, profesional şi cultural-artistic.

În ceea ce priveşte activitatea politico-ideologică, atît darea de seamă cît şi vorbitorii au subliniat unele realizări notabile privind informările politice, lectura presei, întîlnirile cu diferiţi activişti de partid şi U.T.C., cursurile şi seminariile de ştiinţe sociale etc. „Lista" realizărilor n-a înlăturat însă posibilitatea atitudinii critice faţă de slaba organizare a unora dintre acţiunile din acest domeniu, care, neîntemeindu-se pe cerinţele reale ale celor cărora au fost adresate, au căzut într-un cras formalism prin reluarea şi repetarea unor teme arhicunoscute. Cei care s-au referit în special la aceste probleme au susţinut imperativul abordării cu precădere a acelor teme de politică internă şi internaţională cu adevărat majore şi actuale, care să capteze pe deplin interesul studenţilor la toate nivelurile. Ei au aplaudat cu căldură recenta înfiinţare a ateneelor studenţeşti, menite a realiza şi în această privinţă saltul calitativ necesar, prin extinderea sferei tematice asupra problemelor sociologice şi ideologice contemporane şi prin intronarea în cadrul lor a obiectivităţii şi a deplinei competenţe.

Activitatea profesională propriu-zisă a oferit un vast teren de discuţii, mai fiecare vorbitor încercînd să aducă în atenţia conferinţei preocupările, frămîntările şi aspiraţiile colegilor de an ori de facultate în problema lor numărul 1 : învăţătura. Au fost evidenţiate condiţiile prielnice de studiu ale celor aproape 11 000 de studenţi timişoreni, cadrul larg şi stimulativ creat de noua Lege a învăţămîntului, de procesul de perfecţionare a democraţiei vieţii noastre universitare. În acest context, cu atît mai aspră s-a afirmat critica la adresa unor studenţi care nu-şi respectă principala lor îndatorire socială, sau la adresa unor anacronisme, a unui anumit „statu quo ante" şi imobilism în programele de învăţămînt. Am reţinut în acest sens mai ales cuvîntul delegatei de la Istorie-Geografie care, nemulţumită de situaţia existentă, a optat pentru readucerea Istoriei României printre examenele obligatorii, „ca materie de specialitate şi specializare". Bine primită a fost şi propunerea studentului Dan Poenaru de la Medicină care a formulat, pe baza unei experienţe unilaterale de anul trecut, ideea organizării în fiecare facultate a unor aşa-zise cursuri facultative pe probleme de specialitate, susţinute, conform unui plan tematic stabilit, de cele mai competente şi mai autorizate cadre didactice şi profesionale din ramura respectivă. Pornind de la unele constatări şi aprecieri personale, tov. Ion Boldea, cadru didactic la Institutul politehnic, a accentuat la rîndul său asupra necesităţii intensificării de către studenţi a studiului limbilor străine de circulaţie universală, pledînd totodată, cu căldură şi convingere, pentru o mai rodnică valorificare a „industriei studenţeşti de idei" în cadrul cercurilor ştiinţifice, pentru amplificarea muncii de cercetare ştiinţifică în cadrul facultăţilor şi institutelor.

În domeniul muncii cultural-artistice studenţii timişoreni s-au arătat hotărîţi în a păstra prestigiul cîştigat de formaţiile lor în diferite competiţii universitare, buna apreciere de care se bucură acestea în rîndurile publicului spectator. Ei au indicat în acelaşi timp posibilităţile încă neexplorate pe plan local privind organizarea diverselor manifestări cultural-educative la Casa de cultură şi cluburi, a unor baluri şi seri distractive, a unei „terase dansante" şi — idee primită cu viu interes — a unui festival artistic studenţesc naţional. Prin cuvîntul delegatului Cornel Popovici de la Electrotehnică, studenţii şi-au afirmat dorinţa expresă de a se integra mai puternic în viaţa cultural-artistică a oraşului, prin susţinerea unor programe şi spectacole publice, prin organizarea diferitelor expoziţii studenţeşti de fotografii, pictură, grafică, sculptură etc. în sălile municipale, adăugînd astfel un plus de farmec şi tinereţe vieţii spirituale a Timişoarei. E, desigur, în aceasta o intenţie discretă dar legitimă a studenţilor timişoreni de a contura şi mai mult personalitatea oraşului lor universitar, la care ei ţin atît de mult...

În toate aceste chestiuni, ca şi în cele privind viaţa din cămine, situaţia cantinelor, activităţile sportive, turistice, munca patriotică, noile reviste studenţeşti locale, comportarea morală în facultăţi şi în societate etc., delegaţii la conferinţă şi-au spus deschis şi răspicat cuvîntul, fără reţineri şi complexe. Şi cuvîntul lor a ilustrat maturitate, competenţă, putere de discernămînt şi de argumentare chiar în părerile controversate. El a asigurat reuşita acestei adunări uteciste care, fără a-şi fi propus să „epuizeze" toate problemele, a demonstrat cu prisosinţă că şi în oraşul de pe malurile Begăi, ca în toate centrele noastre universitare, bate pulsul nou, ascendent al vieţii studenţeşti, pulsul înviorător al întregii ţări...

Ion SEGĂRCEANU

CRITICA STUDENŢEASCĂ ÎN DULCE TÎRGUL IEŞILOR

O conferinţă de dare de seamă şi alegeri la nivel de centru universitar, cum a fost cea de la Iaşi, ne-a oferit — cum era şi de aşteptat — prilejul participării la dezbaterea cu spirit de maximă obiectivitate a unor probleme fundamentale ale vieţii de organizaţie a studenţilor ieşeni. O dezbatere din care nu au lipsit, s-ar putea spune, nici spiritul de discernămînt în analiza unor stări de fapt din institute, nici criticile (serioase şi bine argumentate pe marginea dării de seamă) şi nici luările de cuvînt în contradictoriu.

În munca de educaţie moral-politică a studenţilor s-au folosit pînă acum mijloace mai mult informative decît formative. Simpozioanele, ciclurile tematice ori conferinţele — chiar şi atunci cînd s-au bucurat de participarea unor competenţe ale vieţii noastre politice — nu au avut finalitatea dorită şi aceasta tocmai din lipsa de activizare a masei de studenţi. S-a recunoscut în adunare folosirea unor metode vechi, depăşite şi s-a recomandat, în acest sens, şi o diversificare şi modificare a metodelor de lucru ale organizaţiei. Ateneul studenţesc, fiind „tot ce poate fi mai valoros în educaţia politico-ideologică a studenţilor", cum spunea unul dintre participanţi (V. Ciobanu), trebuie să devină forumul de dezbatere a celor mai înaintate şi valoroase idei.

S-a scos de asemenea în relief faptul că la Iaşi, în mod paradoxal poate pentru un centru cultural cu atît de îndelungate şi bogate tradiţii, studenţilor nu li s-a oferit posibilitatea unei educaţii culturale serioase şi prin diverse forme (simpozioane, cicluri tematice de conferinţe, spectacole etc.) ceea ce a determinat şi slaba participare şi lipsa de interes din partea acestora. Mijloacele de distracţie, puţine şi ineficiente, nu reuşesc nici ele să satisfacă cerinţele studenţeşti (numai sîmbăta trecută, cu o zi înaintea adunării generale, un raid-anchetă prin Iaşi ne-a descoperit că în toate cele trei locuri în care se anunţase dans — complexul Puşkin, complexul Codrescu şi Casa tineretului — era încă „linişte" în jurul orei 21,45, iar Student-clubul, datorită preţurilor de vînzare, era aproape gol) ; colaborarea dintre Casa tineretului şi institute (dacă se poate vorbi la această oră de aşa ceva !) este mai mult decît deficitară. Tovarăşul Florea Pavel, directorul Casei de cultură, în cuvîntul său, de altfel bine alcătuit, a căutat să ne convingă cu argumente serioase de netemeinicia criticilor aduse Casei de cultură de către cutare studentă de la Conservator, în loc să ne vorbească ceva de colaborarea instituţiei pe care o conduce şi institutele ieşene, aşa cum ne-am fi aşteptat şi cum s-ar fi cuvenit s-o facă. Nu vrem să fim critici cu orice preţ şi nici să găsim „pete în soare" cuiva pentru starea de lucruri existentă la Iaşi, dar a pune toate lipsurile numai pe seama comitetului U.T.C. pe centrul universitar, pentru că e uşor a critica, ni se pare ceva exagerat. E drept că vechiul comitet are şi el „păcatele" sale (între care cele mai mari ar fi repartizarea inegală a sarcinilor în cadrul comitetului şi lipsa unui contact mai strîns cu organizaţiile din institute, lipsa cunoaşterii concrete a situaţiei din organizaţii) dar mai este vorba, credem, şi de o lipsă de iniţiativă din partea uteciştilor. Se aşteaptă (şi concluzia aceasta la care am ajuns ne-au confirmat-o din plin şi luările de cuvînt) ca toate iniţiativele să vină din partea comitetelor U.T.C. Dar iniţiativa personală a fiecăruia ? Ceea ce a lipsit adunării — mai ales în partea rezervată discuţiilor — a fost însă autocritica ; atunci cînd încercări palide au căutat să-i releve importanţa, ea a scăpat atenţiei majorităţii celor care au vorbit. Felul în care au decurs dezbaterile şi direcţia mai tuturor criticilor nu ne puteau duce la altă concluzie. Două probleme, deseori revenite în discuţie (pentru care atît Comitetul U.T.C. pe centrul universitar cît şi o serie de factori de răspundere din Iaşi au fost criticaţi), care ni s-au părut de un interes capital pentru studenţime şi pe care — pentru a ne argumenta concluziile — le enunţăm mai întîi, au fost educaţia moral-politică şi culturală a studentului.

Am fi aşteptat de la această conferinţă şi o mai judicioasă analiză a activităţii organizaţiilor din institute, dar totodată şi o mai vie manifestare a spiritului de iniţiativă studenţesc.

Fl. POPESCU

CONVORBIRI

Intelectualitatea sportului

— Am început să fac sport încă în copilărie, și aș spune că din motive de vecinătate. Locuind peste drum de terenurile proaspăt inaugurate ale Facultății de drept din București, m-am obișnuit să-mi petrec timpul liber acolo. Cît a fost sport și cît a fost joacă din ceea ce făceam, nu știu. Mai tîrziu, la școală, familiarizarea aceasta mi-a prins însă bine. Am practicat tenisul, ping-pong-ul și baschetul. La ping-pong am ajuns chiar campioană națională de juniori, iar la baschet componentă a echipei naționale. Nu pentru mult timp, pentru că am trecut la atletism. Întîi la sărituri, unde era nevoie de concurenți, apoi la greutate. În 1949 m-am dedicat discului, cu un record de junioare.

Așa începe convorbirea cu LIA MANOLIU și așa a început destinul acestei mari timide. Un destin sinuos în cadrul căruia decepțiile n-au întrecut niciodată în cantitate satisfacțiile, dar în cadrul căruia satisfacțiile au fost de fiecare dată ultimele, deschizînd drumul spre alte satisfacții, dar înainte de acestea spre alte decepții. Acum chiar, de pe acest Olimp al consacrării, retrospectiva este puțin amară, dar fără nici un regret. În vale, denivelările se văd clar, și faptul că au fost trecute nu-ți poate da decît seninătate. O lungă înșiruire de cifre: deopotrivă recorduri și eșecuri. După fiecare perioadă bună o altă perioadă vecină cu disperarea: gînduri de retragere din viața sportivă — reveniri spontane pe teren; excluderi din loturile naționale și olimpice (**„la noi există acest obicei, de a nu acorda credit sportivului în momentele grele"**) — îndîrjiri parcă anume venite să infirme toate pronosticurile. La toate acestea se adaugă ambițiile școlare (campioana noastră olimpică a trecut prin toți anii de liceu și de facultate cu notele maxime), exigența profesională (11 ani de inginerie la IPROMET și, acum în urmă, un an la Institutul de cercetări pentru protecția muncii), viața intelectuală și de familie (apartamentul ocupat în Piața Romană, împreună cu soțul și antrenorul său, fostul campion Mihai Raica, este o bijuterie de bun gust și în același timp o vastă bibliotecă literară și tehnică)...

— Cum definiți, Lia Manoliu, talentul sportiv ?

— În sport, îndrăznesc să afirm, talentul este o calitate inferioară muncii. În orice alt domeniu talentul mai poate, cumva, supraviețui muncii. În sport, și mai cu seamă în sportul modern, rezultatul se poate obține numai printr-o participare totală care-ți întunecă tot restul orelor zilei. Perspectiva unui mare concurs a fost — pentru mine, cel puțin — întotdeauna o perioadă mohorîtă.

Îmi amintesc de pildă de anul 1967. A fost — ca rezultate — cel mai prost din cariera mea. Și totuși am muncit și m-am prezentat pentru el la fel de serios ca întotdeauna. Ce s-a întîmplat ? În iarnă, antrenorul federal care se ocupa de pregătirea mea mi-a propus o schimbare în stilul de aruncare. Și anume, să adopt tehnica aruncătoarelor din R.D.G., cotate ca cele mai bune din lume în sezonul anterior. Am încercat. Experiența n-a reușit și urmările au fost: un sezon chinuit cu rezultate slabe care au dus la urgenta mea excludere din lotul olimpic. Concomitent, înțelegerea pe care o găsisem la institutul la care lucram a dispărut, așa că am fost nevoită să mă transfer și pe linie profesională la alt institut. Sînt o timidă și mă adaptez greu noilor situații. Și de data asta situația era disperată. Atunci m-a ajutat clubul meu, Metalul, la care activez de 12 ani (de la terminarea facultății), acordîndu-mi condiții de pregătire și în special arătîndu-mi că mai există oameni care au încredere în mine. Împreună cu soțul meu, care în orele libere de după masă mă ajută la antrenamente, am luat lucrurile pe cont propriu. Era la 15 decembrie anul trecut. Nici acum nu știu de unde am găsit atîta voință, cred că o datorez în bună parte încurajărilor lui. Dimineața la serviciu, la prînz făceam singură antrenamentul de forță sau condiția fizică (nu uit niciodată compasiunea cu care așteptau după mine paznicii de la Complexul „23 August"), iar seara între 8—10 continuam în sala Floreasca, de astă dată în doi, cu antrenamentele de disc, căutînd să-mi recîștig vechea tehnică.

La 20 aprilie reușeam 53,52 metri (cel mai bun rezultat al meu din doi ani), iar în mai îmi luam — cu 55,80 m — norma olimpică, abia atunci fiind reintrodusă în lot, alături de cei 250 componenți ai lui !

— Au urmat strălucitele victorii din Italia și R.F. a Germaniei, Grecia și pe urmă Mexicul...

— Și, în sfîrșit, autofelicitările oficialilor noștri: „uite c-a fost bine, s-a ambiționat fata și..." Numai că în felul acesta ne vom putea felicita la infinit, găsind de fiecare dată vorbele cele mai potrivite.

— Ce credeți că ar lipsi dezvoltării firești a sportului nostru ?

— Specialiști entuziaști. O privire asupra diverselor forme de organizare a sportului nostru constată lipsa aproape totală a foștilor sportivi în muncile de conducere. Cine ocupă, oare, locurile Iolandei Balaș, Elenei Leuștean și Soniei Iovan (ca să mă refer doar la fete) în ierarhiile oficiale care călăuzesc pașii sportului românesc ? În bună măsură oameni care n-au călcat pe stadioane decît în pantofi de oraș, care vin din domenii de activitate cu totul opuse. Nenorocirea, în sport, e că acesta poate da impresia nefericită că oricine îl cunoaște, că oricine se **pricepe...** Este reversul negativ al popularității unei activități. Fără să fi cunoscut, însă, intunericul de eclipsă al emoției care te năpădește înaintea concursului este — vă jur — imposibil să cunoști cu adevărat ce este sportul. Rămîi un spectator subiectiv, care, cînd dă și sfaturi, mai mult încurcă decît ajută.

Personal aș transforma C.N.E.F.S.-ul într-o academie de lucru, în care, alături de specialiștii vechi cu experiență, stelele noastre, care prin strălucirea numelor și performanțelor lor aprind în inimile tineretului dragostea de sport, să învețe să se perfecționeze în arta de a conduce destinele sportului românesc.

— Vorbeați de momentul concursului. Ați vrea să încercați o obiectivare a psihologiei acestui moment ? Ce simțiți, ce gîndiți, care sînt — dacă sînt ! — impresiile acestei clipe ?

— În primul rînd, e dorința de a fi oriunde altundeva decît pe acest stadion și la acest concurs. După prima încercare devii mai **destins** (dacă se poate spune așa ceva). Dar măcar ai un reper: știi că **ai dat bine** sau că **ai dat rău**, și în acest ultim caz se adună în tine altceva... o forță nouă, o concentrare complexă, mereu inedită. Starea aceasta are în ea, de obicei, o prevestire miraculoasă despre ceea ce vei face de acum încolo. Cred că această stare e numită de poeți **inspirație**. În ce mă privește, intuiesc că totul va merge bine în clipa (dar clipa e acum un termen exagerat de clar !) cînd nu mai știu nimic din ceea ce se petrece în jurul meu, cînd nu mai văd pe concurente, cînd nu mai aud fluierul arbitrului, nici încurajările, nici dezaprobările. Atunci am sentimentul clar că sînt EU, că totul depinde numai de mine, dar nici de mine ci, mai precis, de această stare indescriptibilă.

— Acordați un credit oarecare INTUITIVULUI ?

— Propriu-zis nu intuitivului, ci acestei concentrări superioare pe care o creează întrepătrunderea tuturor factorilor ce au creat momentul dat. Scopul devine în acest caz o sumă a etapelor care te-au condus la el: antrenamentele (aceleași observații se aplică, la timpul cuvenit, și metodicii lor), concurenții cărora le ești opus (și care, de regulă, ți se par mereu FORMIDABILI), publicul (pe care nu-l mai observi, dar a cărui atitudine s-a adunat undeva în tine) ș.a.m.d. Cred că, în acest punct, actul sportiv se aseamănă cu cel de creație artistică, cînd artistul, fără a mai gîndi de fapt la cei cărora li se adresează, se lasă dus de propria conștiință transfigurată, ce i-a inclus de fapt anterior.

— Vorbeați de concurenți. Vechea dv. dispută cu Olimpia Cataramă, eterna rivală, v-a ajutat sau dimpotrivă ?

— Asemenea emulații nu pot decît să te ajute și în ele stă rațiunea sportului cu o bază de masă cît mai largă, explicația succesului **constant** al țărilor care transformă factorul „masă" (cantitatea) în factor „performanță" (calitatea).

— Cum explicați afluența scăzută spre atletism a tineretului de la noi ? Dar rezultatele mai slabe obținute pe plan mondial de BĂIEȚI ?

— A existat o perioadă romantică, acum 16—18 ani (eu sînt o istorie vie a atletismului nostru și cunosc acest timp !)... Era mai multă sărăcie, iar stadionul, cu promisiunile lui, era un mod de a-ți varia viața, de a călători, de a obține ceea ce altfel ar fi fost imposibil... Exista în noi o curiozitate pe care n-o ajutau nici televizoarele, nici excursiile O.N.T.... Cred că acest romantism a dispărut pentru că, astăzi, mirajul e handicapat de o concurență acerbă pe plan internațional (așa se explică și mai slaba reprezentare a atleților noștri, care se descurajează ușor în fața normelor mondiale, mult mai greu de atins decît în sportul feminin).

În plus, tinerii mei colegi manifestă un fel de indiferență față de noutate. Dacă mai poate fi scuzat — să zicem — **aculturalismul** unor sportivi, nu găsesc, în schimb, nici o explicație apatiei pe care o arată frumuseților țărilor pe care le vizităm. Fiordurile Norvegiei sau halucinantul Popocatepetl, în Mexic, nu sînt locuri pe lîngă care poți să treci cu blazare. Or, am fost martora unor scene de acest gen...

După mine, sportul însuși este terenul de manifestare a unei mari CURIOZITĂȚI naturale și intelectuale. Nu poți aspira spre o cifră necunoscută, pe care ești sortit mereu s-o urmărești, fără a aspira spre absolut, spre cunoașterea generală...

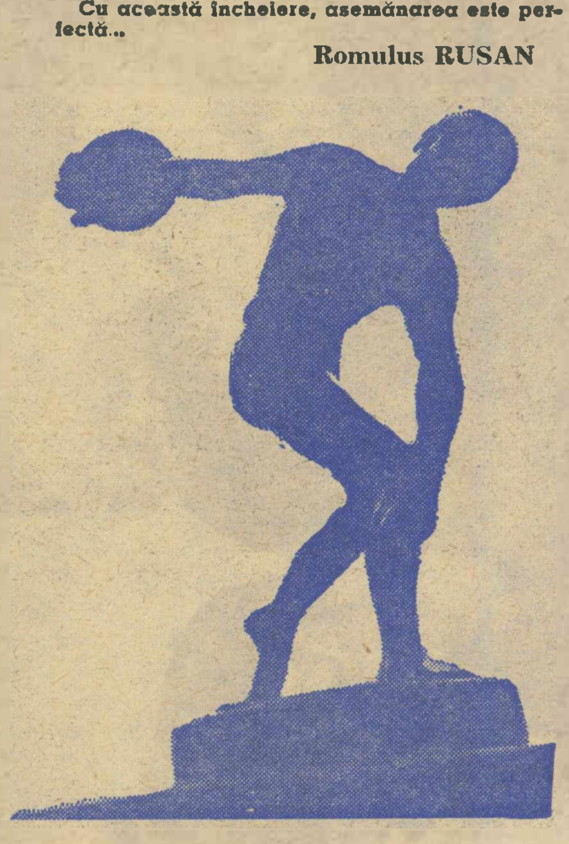
Nimic nu ne oprește, în fața acestor mărturisiri, s-o înscriem pe proaspăta campioană olimpică printre acei neoficiali academicieni ai sportului pe care popoarele îi perpetuează în amintire și pe care — pe unul din ei — Miron l-a imortalizat în bronz. O ultimă întrebare:

— Credeți în noroc, Lia Manoliu ?

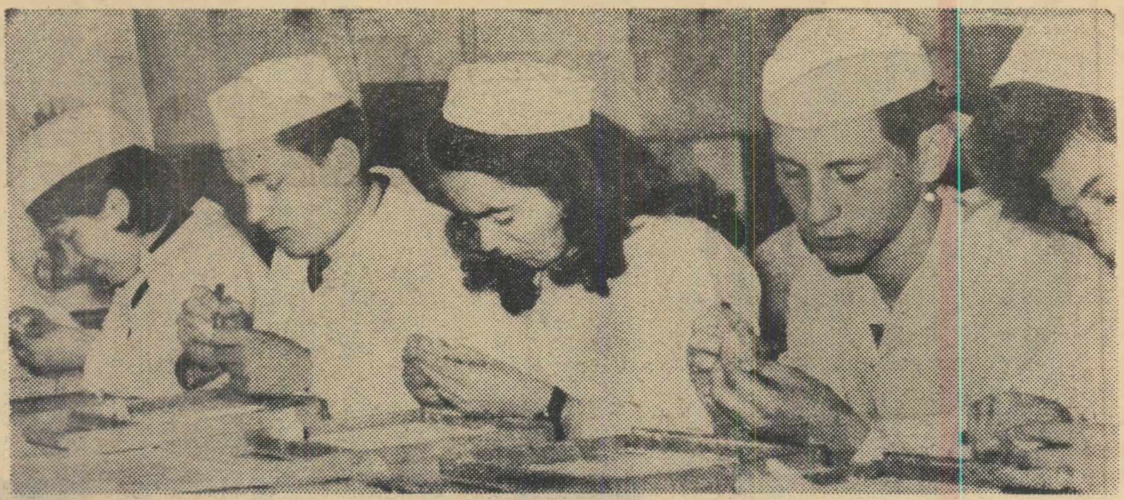
— N-am crezut în noroc niciodată, știu că datorez TOTUL muncii. E, de altfel, un testament de familie. Unul din bunicii mei, care a jucat o viață întreagă același număr la loterie, fără să cîștige vreodată, a lăsat această prevestire tatălui meu. Indirect, îi mulțumesc și eu pentru acest avertisment.

Cu această încheiere, asemănarea este perfectă...

Romulus RUSAN

Preocupări și cerințe în învățămîntul medical

CÎND DISPOZIȚIILE „DE SUS" SE BAT CAP ÎN CAP

În adunarea de alegeri a uteciștilor de la Facultatea de medicină a I.M.F. Tîrgu-Mureș au fost ridicate o serie de probleme ale procesului de învățămînt, probleme care au provocat nemulțumirea justificată a studenților. Astfel studenții anului V. Pediatrie au arătat că în orarul unei săptămîni au nu mai puțin de 15 „ferestre" (! !).

Cei mai afectați erau însă studenții anului III Medicină generală, ale căror nemulțumiri se refereau atît la repartizarea examenelor în cele două sesiuni cît și la numărul de ore didactice obligatorii cuprinse în programul săptămînal.

Astfel, deși numărul maxim de ore stabilit prin lege este de 30, programul săptămînal al anului III medicină generală cuprinde 34 de ore, exceptînd cursurile facultative.

Sesiunea de examene din iarnă prevede un singur examen în timp ce în vară sînt programate nu mai puțin de șase examene, toate pentru materii parcurse într-un an de studiu ! Un calcul sumar ne arată că pentru fiecare din aceste șase examene studenții nu dispun nici măcar de trei zile în medie pentru parcurgerea chiar superficială a materiei.

O altă nemulțumire a studenților constă în programarea defectuoasă a orelor de cursuri și seminarii. Într-un mod cu totul nejudicios unele zile au fost atît de aglomerate încît studenții abia au timp să mai meargă la masă, în timp ce în altele trebuie să meargă la 2, maximum 4 ore. Unele grupe, spre exemplu, au programate 12 ore de cursuri (mai ales) și seminarii lunea, iar marți studenții trebuie să se prezinte pregătiți la nu mai puțin de trei seminarii succesive !

La Fiziopatologie numărul orelor de curs este disproporționat de mare față de numărul orelor de seminar, unde trebuiesc revăzute și problemele studiate în timpul orelor de lucrări practice.

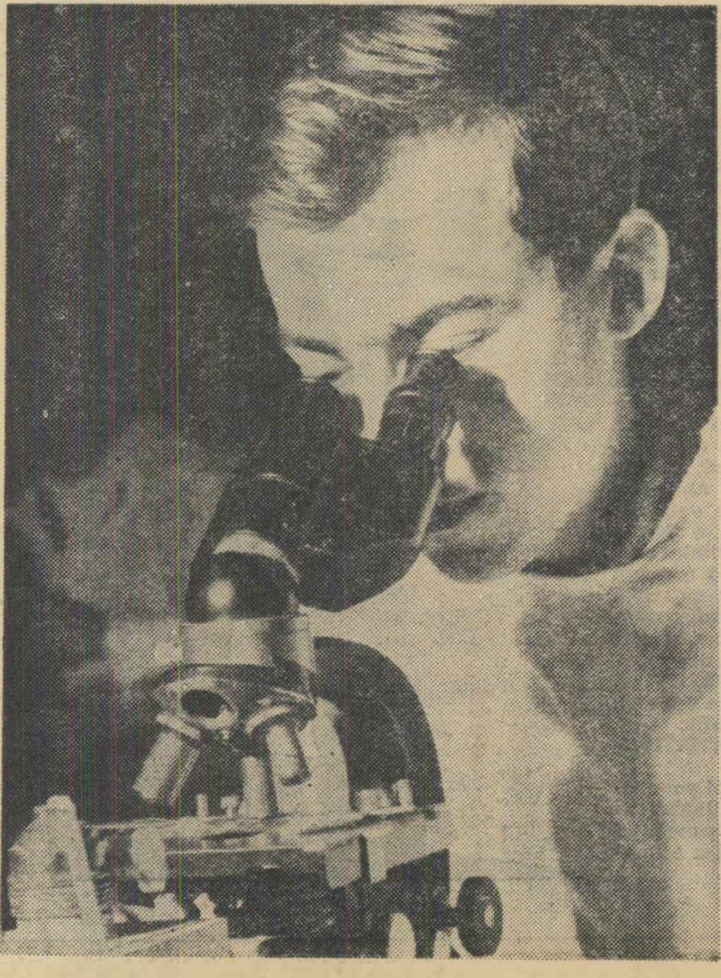
Studenții sînt nemulțumiți și de calitatea seminariilor susținute la unele materii (Fiziopatologie, Socialism științific). Pentru a ne convinge am asistat la unul din seminariile de Fiziopatologie condus de șeful de lucrări G. Forika. Într-adevăr o atmosferă penibilă, cum rareori mai întîlnești chiar la școală, întrebări și răspunsuri stereotipe, urmînd „ad-literam" cursul, ba chiar un mic catalog în care studenții sînt notați ca la școală. Nu e de mirare că studenții vin cu neplăcere la acest seminar, că marea lor majoritate se pregătesc în silă, de nevoie.

De asemenea a atras nemulțumirea studenților modul în care a fost planificat așa numitul examen „complex", cuprinzînd de fapt trei materii și anume : microbiologia, inframicrobiologia și parazitologia.

Astfel studenții sînt examinați pentru trei materii dintr-odată ! Iată cum e „respectată" legea învățămîntului și iată în ce mod s-a înțeles dispoziția privitoare la reducerea numărului de examene. Dar ceea ce e mai de neînțeles este atitudinea decanatelor facultăților de medicină generală (pentru că în toate facultățile de medicină generală din țară situațiile arătate se repetă) care nu apleacă urechea așa cum ar trebui la nemulțumirile, mai mult sau mai puțin manifeste, ale studenților.

Astfel, în ancheta noastră din numărul trecut decanul facultății din București afirma că examenele complexe s-au desființat (ceea ce nu-i adevărat cel puțin pentru anul III Medicină generală) iar decanul facultății similare din Tîrgu-Mureș era chiar nemulțumit de faptul că studenții au o „atitudine mai mult revendicativă" în adunările U.T.C. Tot de la tovarășul conf. dr. Aurel Popovici, decanul Facultății de medicină generală din Tîrgu-Mureș am aflat că, în mare parte, vina pentru unele anomalii din procesul de învățămînt aparține Direcției generale de specialitate din Ministerul Învățămîntului, care a fixat, fără consultările prealabile necesare, un plan de învățămînt care nu ține seama de particularitățile fiecărei facultăți de profil. Fără îndoială însă că o serie de alte defecțiuni aparțin proastei organizări la nivelul institutelor și facultăților (vezi orariile, calitatea seminariilor etc.)

Considerăm necesar ca deficiențele semnalate să facă obiectul unei analize imediate la nivelul Ministerului Învățămîntului, luîndu-se în timp util măsurile necesare, pentru **aplicarea Legii învățămîntului în spiritul ei,** adică pentru îmbunătățirea calității procesului de învățămînt.

TOATE CURSURILE ÎNTR-O ZI

La Facultatea de farmacie din București toți anii, prin rotație, participă la toate cursurile din programul de învățămînt într-o singură zi. Discutînd cu studenții și participînd la mai multe seminarii, am remarcat și alte neajunsuri ale procesului de învățămînt în Facultatea de farmacie. Seminariile sînt, de asemenea, în cea mai mare parte, școlărești, bazate pe întrebări și răspunsuri sau pe așa-numitele extemporale (practica extemporalelor ne-a fost semnalată și la I.M.F. Cluj). Mai mult, asistentul N. Tudor de la catedra de Chimie și alte cadre didactice au născocit un procedeu „original" de „educare" a studenților. Cînd aceștia vin nepregătiți la seminarii, cadrele didactice respective îi invită pur și simplu afară. Să fie oare cea mai nimerită metodă ?

La Facultatea de farmacie există mai multe discipline în care s-au menținut părțile istoriciste, descriptive ale cursurilor după cum, de asemenea, există discipline care în unele părți se suprapun. Un exemplu este cel al Chimiei fizice și Fizicii, predate în anul I și respectiv II. La ambele materii există un capitol care tratează termodinamica, evident fiecare profesor interpretînd fenomenele din punctul de vedere al disciplinei sale. Situația este de natură să producă confuzii în rîndul studenților.

PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE

Discuțiile purtate cu numeroase cadre didactice, studenți și alți specialiști în domeniul ocrotirii sănătății și asistenței sanitare conduc la unele concluzii pe care le expunem spre dezbatere opiniei publice, bineînțeles fără a fi epuizat problemele complexe ale învățămîntului medical superior.

● O primă constatare se referă la **preocuparea permanentă pe care o manifestă conducerile tuturor institutelor de învățămînt superior medical pentru perfecționarea conținutului procesului didactic și educativ, pentru adaptarea rapidă la progresele științei medicale mondiale.** În acest context succesele învățămîntului medical superior sînt însă frînate de o serie de defecțiuni de ordin subiectiv, majoritatea organizatorice, aparținînd în cea mai mare măsură modului în care direcția de specialitate din Ministerul Învățămîntului coordonează și controlează procesul de învățămînt.

Astfel, deși Directivele Comitetului Central al P.C.R. privind dezvoltarea învățămîntului, aprobate de Plenara C.C. al P.C.R. din luna aprilie a.c., prevedeau eliminarea actualului sistem de excesivă centralizare, prin care planurile de învățămînt se stabilesc identic pentru aceleași secții de la diverse facultăți din țară, urmînd să fie lărgite atribuțiile consiliilor profesorale în acest sens, actualul sistem de lucru se menține pe linia veche, direcția de resort din Ministerul Învățămîntului stabilind nu numai cadrul general al planului de învățămînt, ci și o serie de amănunte care ar trebui lăsate în competența consiliilor profesorale. Un exemplu în această direcție îl constituie stabilirea pentru întreaga țară a numărului de ore care trebuie afectate cursurilor și seminariilor pentru fiecare disciplină în parte.

● **Directivele aprobate de Plenara din aprilie, pe al căror temei s-a elaborat Legea învățămîntului, trebuie să călăuzească pe toți factorii răspunzători de aplicarea lor consecventă ; imperativul acesta se impune cu atît mai mult cu cît, după cum a reieșit și din cele inserate mai sus, persistă încă anacronisme și inerții.** Spre pildă, la anii preclinici ai unor institute, numărul mediu de ore didactice obligatorii oscilează între 32 și 35, contrar prevederilor legale care l-au fixat la maximum 30. **Numărul maxim de examene stabilit prin lege, 7, este respectat, dar prin folosirea unor subterfugii de natură să prejudicieze pregătirea studenților (condensarea și comasarea unor materii).** În alte cazuri, relatate chiar în ancheta de față, gruparea examenelor în cele două sesiuni (iarnă, vară) nu respectă, de asemenea, măsurile stabilite și, ceea ce e mai rău, poate duce la diminuarea calității pregătirii studenților, la învățarea mecanică a unor materii sau la pregătirea în asalt a unor examene.

● **Acțiunea de modernizare a programelor de curs nu a fost începută cu toată hotărîrea, existînd încă numeroase cazuri de paralelisme în predarea unor materii, precum și cursuri din care nu au fost eliminate elementele istoriciste și descriptiviste,** cursuri încărcate cu date inutile care duc la supraîncărcarea și solicitarea exagerată, fără sens, a memoriei studenților.

Nu s-a realizat încă în nici unul din institutele de învățămînt medical superior o coordonare judicioasă a diferitelor discipline din planul de învățămînt.

● **În unele institute (I.M.F. București, I.M.F. Tîrgu Mureș) s-a realizat o programare extrem de defectuoasă a cursurilor și seminariilor,** programare datorită căreia timpul liber al studenților e mărunțit în așa-numitele „ferestre", ritmicitatea procesului de învățămînt fiind profund afectată, Nu a fost stabilit în toate cazurile un raport judicios între orele de curs și orele de seminar, numărul prelegerilor depășind în cele mai dese cazuri posibilitățile de a li se aprofunda conținutul în orele de seminar. Corespunzător, se desfășoară deocamdată numai orele de aplicații practice, în laborator.

● Este criticabil de asemenea modul în care decurg încă majoritatea seminariilor. La cele cîteva la care am asistat am remarcat sistemul școlăresc, bazat pe întrebări și răspunsuri, prin care asistenții verifică pregătirea studenților ; în aceste condiții **seminarul nu reprezintă cîtuși de puțin un focar de dezbateri, de schimburi de idei, de discuții pe marginea materiei predate la curs, ci o repetare mecanică a acesteia,** prezentînd o utilitate îndoielnică pentru pregătirea studenților.

● Mai mulți dintre interlocutorii noștri au considerat necesară stabilirea obligativității pentru cadrele didactice din clinici de a lucra împreună cu studenții lor la policlinică. Această măsură ar fi de natură să sporească în consistență pregătirea practică și teoretică a studenților. În același sens **este necesară o îndrumare mai susținută a externilor, precum și crearea unor condiții optime pentru realizarea unor observații mai complexe în cadrul clinicilor.**

● Conducerile institutelor se preocupă într-o măsură încă insuficientă de asigurarea posibilităților de documentare a studenților ; astfel, deși pentru majoritatea disciplinelor există manuale tipărite sau cursuri litografiate, la unele specialități acestea sînt mult prea puține în raport cu numărul studenților, la altele sînt incomplete.

● De asemenea, **o atenție încă insuficientă este acordată cercetării științifice studențești :** cazurile în care studenții au fost atrași la munca de cercetare desfășurată în cadrul catedrelor de specialitate, cazurile în care lucrările lor științifice le solicită gîndirea, îi obligă să creeze, rămîn încă prea puține.

● **Cel mai adesea lucrările științifice realizate în cadrul cercurilor reprezintă de fapt niște referate cu caracter descriptiv sau statistic,** tratează cu pretenții de cercetare fundamentală probleme secundare. În acest context **studenții învață mai mult să acumuleze și mai puțin să gîndească, să creeze.**

● O ultimă problemă este cea a repartizărilor, pentru care interlocutorii noștri au făcut diferite propuneri. Le reținem pe acelea care converg spre stabilirea unor criterii obiective de notare a studenților, în special la examenul de stat, care ar putea fi organizat la nivelul unei comisii pentru întreaga țară. Într-adevăr, proiectul de diplomă este susținut în fața unor profesori diferiți, deci cu criterii de apreciere diverse, în timp ce repartizarea se face după un singur criteriu de bază și pentru toți absolvenții din țară. În aceste condiții **ni se pare echitabilă propunerea organizării unei comisii pe țară pentru examenul de stat, comisie care ar asigura o ierarhizare obiectivă a valorilor.**

P. OVIDIU

Expresie concludentă a democrației socialiste, atragerea tuturor categoriilor sociale în procesul perpetuu de perfecționare a societății noastre este viu ilustrată de suflul nou care animă activitatea multilaterală a studențimii, **de înaltul simț de răspundere cu** care studenții utecişti dezbat şi îndeplinesc sarcinile care le revin pe linia formării lor ca intelectuali militanți, ca personalități ale vieții spirituale şi politice a națiunii.

Pe aceste coordonate s-a înscris şi Conferința de dare de seamă şi alegeri a Organizației U.T.C. din centrul universitar Bucureşti, care a scos în evidență în primul rînd înțelegerea de către studenții utecişti din institutele bucureştene a necesității obiective de a se situa permanent în centrul mişcării de perfecționare a societății noastre socialiste, de a cunoaşte şi aplica în mod consecvent principiile fundamentale ale politicii partidului.

Darea de seamă şi participările la cuvînt au subliniat de asemenea direcțiile fundamentale de îmbunătățire a activității organizațiilor U.T.C., acordînd prioritatea cuvenită **măsurilor de reconsiderare a esențelor acestei activități,** de înlăturare operativă a aspectelor formale, inutile şi stînjenitoare din viața organizațiilor.

Confirmarea şi reafirmarea esențelor

PREZENȚĂ ACTIVĂ ÎN VIAȚA UNIVERSITARĂ

Aşa cum a arătat, folosind numeroase exemple concrete, Darea de seamă a Comitetului U.T.C. pe centrul universitar, perfecționarea şi modernizarea continuă a sistemului de învățămînt presupune o lărgire considerabilă a atribuțiilor organizațiilor U.T.C., în primul rînd în domeniul profesional. Şi dacă marea masă a studenților şi-au înțeles şi îndeplinit sarcinile în acest domeniu, au existat ani şi facultăți în care nivelul pregătirii profesionale s-a menținut scăzut, uneori de-a dreptul alarmant. Procente inadmisibile de „pierderi" s-au înregistrat la Facultatea de foraj din I.P.G.G. şi la Facultatea de mecanică agricolă din Institutul politehnic, unde numărul repetenților şi exmatriculaților de-a lungul celor cinci ani de

studii al unei promoții a depăşit 50%! Din păcate, nici unul dintre reprezentanții acestor facultăți nu s-a simțit dator să dea explicații conferinței asupra acestei situații. E şi aceasta o dovadă că organizațiile U.T.C. din facultățile respective nu s-au integrat încă în marea bătălie în marş la care participă tineretul nostru universitar în scopul asimilării cuceririlor ştiinței şi tehnicii mondiale, în scopul realizării unei pregătiri profesionale la cel mai înalt nivel. Alături de cei circa 2000 de repetenți pe întreg centrul universitar, un fenomen la fel de îngrijorător este tendința de creştere a numărului de studenți cu o pregătire mediocră, semnalată la institute ca A.S.E., Construcții, I.P.G.G. În cuvîntul său, Radu Irimie de la A.S.E. arăta că organizațiile U.T.C. din institut nu au găsit cele mai eficiente forme de atragere a tuturor studenților la îndeplinirea obligațiilor profesionale, că în acest domeniu se manifestă însă o anumită lipsă de experiență, o tendință de a se activa doar la nivelul comitetelor U.T.C. de institut şi facultate, neglijîndu-se veriga principală, anul de studii.

În darea de seamă a fost de asemenea subliniată existența unor probleme încă nerezolvate în legătură cu aplicarea Legii învățămîntului, a unor dificultăți majore care apar în informarea studenților.

Florin Popa de la I.M.F. a vorbit, în acest sens, despre necesitatea participării active a colectivelor studențeşti la rezolvarea problemelor de învățămînt, despre angrenarea fiecărui student în procesul complex de perfecționare a învățămîntului superior.

În această direcție un spor substanțial de calitate a pregătirii poate fi adus de realizarea unor legături trainice şi complexe între cadrele didactice de predare şi grupe sau chiar studenți ca indivizi. Cercetarea ştiințifică trebuie să fie, de asemenea, mai prezentă în preocupările organizațiilor U.T.C. şi asociațiilor studenților care trebuie să colaboreze mai intens cu catedrele de specialitate în vederea realizării unor lucrări ştiințifice strîns legate de necesitățile practice.

Cornel Ciupercescu de la I.A.T.C. şi Zamfir Dumitrescu de la Institutul de arte plastice s-au referit la insuficiența pregătirii ideologice a artiştilor în formare, carență datorată şi predării ştiințelor sociale fără a se ține seama de specificul acestor institute.

Aspecte şi probleme ale pregătirii profesionale a studenților au fost aduse în discuție şi de alți vorbitori (Traian Aurite — Politehnică, Gheorghe Oprea — Conservator, Constantin Dumitrescu — Construcții ş.a.), desprinzîndu-se concluzia că organizațiile U.T.C. trebuie să se manifeste mai intens ca forță activă în perfecționarea procesului de învățămînt, să intervină operativ şi, mai ales, eficient, pentru a înlătura carențele care mai persistă în organizarea şi conținutul acestui proces.

INFORMAREA ŞI FORMAREA POLITICĂ

Cu profund spirit analitic au fost dezbătute problemele legate de informarea studenților în problemele politice şi de cultură generală. Experiența anului universitar trecut a permis sintetizarea cîtorva concluzii extrem de utile.

Creşterea şi diversificarea atribuțiilor şi sferei de preocupări şi răspunderi a organizațiilor U.T.C. presupune în mod necesar lărgirea orizontului politic al uteciştilor studenți, dezvoltarea gîndirii şi interpretării active de către fiecare student a tuturor fenomenelor vieții contemporane. Din relatările vorbitorilor a reieşit că un rol hotărîtor în realizarea unei informări eficiente a studenților îl are cunoaşterea prealabilă şi amănunțită a problemelor care îi interesează. Nicolae Stăiculescu de la I.P.G.G propunea în acest sens ca pe lîngă comitetele U.T.C. din institute să funcționeze nişte centre de sondare a opiniei studențeşti în toate domeniile, în vederea realizării unor acțiuni de informare care să corespundă preocupărilor studenților. Acelaşi vorbitor a venit cu propunerea — extrem de interesantă — a înființării unor catedre de ştiințe umaniste în cadrul institutelor tehnice, pentru a facilita studentilor acestor institute informarea în domenii care, altfel, le sînt accesibile mai greu şi sporadic. Sugerăm Ministerului Învățămîntului o discuție asupra acestei propuneri.

Despre mobilitatea şi dinamismul care trebuie să caracterizeze metodele de informare ale studenților au vorbit Mircea Enache de la Arhitectură şi Ana-Maria Mănăilă de la Construcții, care au împărtăşit conferinței din experiența pozitivă a institutelor în care activează.

Esența activității de informare, rolul ei decisiv în formarea politică a viitorilor intelectuali, în conturarea personalității lor spirituale au fost evidențiate de Victoria Niculescu de la Politehnică şi Gheorghe Cîrstea (I.E.F.S.) care au menționat răspunderile ce revin organizațiilor U.T.C. în domeniul maturizării gîndirii politice a studenților, al formării capacității acestora de a interpreta şi pricepe singuri fenomenele lumii contemporane. Insistînd de asemenea asupra caracterului formativ al informărilor din toate domeniile, Dan Bîrliba de la Universitate a arătat că numai un student bine documentat, capabil să discute orice problemă de actualitate, bazat pe principiile marxism-leninismului, se poate integra activ în eforturile constructive ale societății noastre.

Integrarea socială a studențimii, participarea sa activă şi conştientă la rezolvarea optimă a problemelor societății sînt deziderate strîns legate de educarea unor studenți militanți, care să îmbine pregătirea profesională cu o solidă pregătire politică şi spirituală. În acest sens vorbitorii au scos în evidență rolul noilor reviste studențeşti care apar în institute, precum şi rolul presei centrale de tineret în informarea generală a studenților, în realizarea schimbului de experiență între diferite organizații şi în popularizarea celor mai eficiente metode formativ-informative. Notăm critic lipsa unor mențiuni despre slaba preocupare a multor studenți pentru citirea presei în general şi a presei de tineret în special

Acțiunile organizate în ateneele studențeşti şi cluburile institutelor, cluburile de informare şi discuții, „Clubul actualităților" (care va fi organizat la nivelul centrului universitar) precum şi activitățile specifice Casei de cultură îşi vor aduce, fără îndoială, la rîndul lor contribuțiile la lărgirea orizontului politic şi spiritual al studențimii bucureştene, la desăvîrşirea procesului instructiv-educativ al acesteia.

30 (— 10) + 50 DE OPINII STUDENŢEŞTI

La dezbaterile pe marginea dării de seamă se înscriseseră 30 de participanți dintre care, din lipsă de timp, au vorbit însă numai 20. Dorind să reflectăm cît mai plenar activitatea organizației U.T.C. a studenților bucureşteni precum şi lucrările Conferinței am întocmit un chestionar la care ne-au răspuns 50 de participanți : deci 50 + 30 — 10 opinii studențeşti ! Întrucît cele mai însemnate aspecte ale dezbaterilor au fost deja redate în rîndurile de mai sus, ne rămîne să le completăm cu unele probleme secundare discutate în cursul conferinței şi cu cele mai interesante dintre răspunsurile pe care le-am primit la întrebările noastre. În principal, intervențiile la cuvînt s-au mai referit la activitățile cultural-sportive, la stilul de muncă defectuos, individualist al unor comitete U.T.C., inclusiv al fostului comitet U.T.C. pe centrul universitar. Au fost subliniate lipsurile şi delăsarea din munca asociațiilor studențeşti ; s-a arătat că în locul paralelismului care exista în anii trecuți între acțiunile asociațiilor şi ale organizațiilor U.T.C. s-a ajuns la substituirea primelor către cele din urmă, că asociațiile studențeşti au neglijat îndeosebi atribuțiile ce le revin ca organizații profesionale, că nu s-au preocupat decît într-o măsură redusă de problemele social-gospodăreşti ale studenților, nu au realizat un control eficient în cămine şi cantine.

Am constatat cu satisfacție că majoritatea celor 50 de chestionați s-au referit la probleme identice sau complementare celor discutate în cadrul conferinței, ceea ce dovedeşte că aproape toți vorbitorii au pus „punctul pe i", atacînd acele subiecte care îi preocupă pe colegii lor. Cele mai multe sufragii le-au întrunit Nicolae Stăiculescu (I.P.G.G.) şi Zamfir Dumitrescu (Arte plastice), care au exprimat concis şi cuprinzător probleme esențiale şi actuale ale tuturor organizațiilor U.T.C.

Menționăm şi unele propuneri interesante cuprinse în chestionarele completate de participanți. Astfel Ruxandra Răşcanu (Universitate) propune organizarea unor acțiuni comune pe grupe de 2—3 institute cu specific diferit, ceea ce ar ajuta la informarea reciprocă asupra domeniilor de specialitate, la cunoaşterea reciprocă a studenților. Tot ea propune înființarea, în marile institute, a unor „cluburi ale presei", în care studenții să aibă la dispoziție şi periodice în limbi străine şi publicații pentru tineret, de asemenea în limbi străine.

Alți studenți au insistat asupra importanței prezenței reprezentanților studențimii în consiliile profesorale şi senatele universitare. S-a insistat cu deosebire asupra necesității sudării colectivelor studențeşti, a integrării sociale a studenților, a operativității şi eficienței activităților organizate, a întăririi verigii de bază a organizațiilor U.T.C. — organizațiile la nivelul anilor de studii.

★

Conținutul şi modul de desfăşurare a dezbaterilor conferinței, răspunsurile primite la chestionarul nostru ne îndreptățesc să formulăm cîteva concluzii. E vorba în primul rînd de ideea cuprinsă în titlu, de faptul că organizațiile U.T.C. din facultăți şi institute tind să reconsidere aspectele de esență ale activității lor, înlăturînd cu tot mai mult curaj formalismul, schematismul, şabloanele. E evidentă în acest sens cristalizarea unei opinii active a masei de studenți.

E vorba, în al doilea rînd, de o evidentă dinamizare a organizatorilor, de o sporire accelerată a mobilității şi receptivității acestora în raport direct cu creşterea gradului de interes şi a inițiativei fiecărui utecist în parte.

Ovidiu PĂUN

UN SIMPOZION INEDIT : TINERETUL — OBIECT DE CERCETARE ŞTIINŢIFICĂ

Centrul de cercetări pentru problemele tineretului de pe lîngă C.C. al U.T.C. organizează în zilele de 22—23 nov. a.c. simpozionul intitulat „Tineretul — obiect de cercetare ştiințifică".

După şedința plenară în care vor fi prezentate comunicările de interes general, lucrările simpozionului vor continua în 8 secții. În total, vor fi prezentate peste 100 de comunicări despre tineretul de toate vîrstele şi categoriile, printre care un interes deosebit suscită cele privind viața şi activitatea tineretului universitar. Pe unele dintre acestea din urmă le va consemna şi revista noastră.

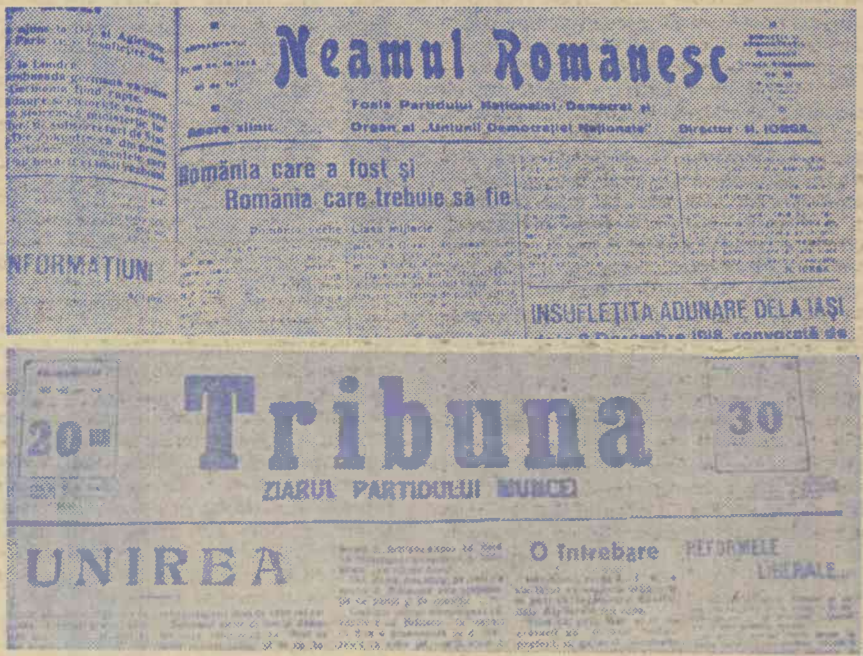
1 DECEMBRIE 1918 ÎN PRESA VREMII

magazin istoric pentru dacia

CONSILIUL NAȚIONAL ROMÂN CENTRAL ȘI ACTIVITATEA LUI PENTRU UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA

Ziarele și gazetele vremii, de toate orientările politice, au consacrat pagini întregi Adunării Naționale de la Alba-Iulia. Studierea acestora ne conduce la concluzia că presa de atunci a fost o oglindă vie a actului făuririi statului național român unitar, un principal instrument de informare a opiniei publice și, în același timp, o tribună de exprimare a entuziasmului și bucuriei poporului nostru față de hotărîrile luate la 1 decembrie 1918.

Presa românească din Transilvania a participat activ la pregătirea Marii Adunări Naționale de la Alba-Iulia. „Românul", organul central al Partidului Național Român, publica la 8/21 noiembrie 1918 convocarea lansată de „Marele Sfat al Națiunii române", care cuprindea instrucțiuni asupra modului de alegere a deputaților și, în același timp, apelul către toți locuitorii de a participa în număr cît mai mare la Alba-Iulia : „Sîntem convinși — *se arăta în manifest* — că în afară de cei care vor reprezenta în chipul arătat mai sus păturile sociale ale națiunii noastre la această istorică adunare, unde se va hotărî soarta neamului nostru poate pentru vecie, se va prezenta însuși poporul român în număr vrednic de cauza mare și sfîntă". *În timp ce presa transilvăneană desfășura o intensă agitație pentru o cît mai numeroasă participare a poporului la Alba-Iulia, ziarele de dincoace de Carpați comentau cu bucurie și încredere hotărîrea convocării Adunării Naționale. „Neamul românesc", care acum apărea la Iași, își exprima convingerea că* „această Adunare Națională de la Alba-Iulia, urmașa neuitatei adunări de la Blaj din 1848, va hotărî ceea ce de mult stă în inimile lor ca și în inimile noastre" — *Unirea.*

Sentimentele frăției dintre oamenii muncii români și cei de alte naționalități, sentimente izvorîte din lupta comună împotriva nedreptăților sociale și naționale, capătă, de asemenea, expresie emoționantă nu numai în manifestările unor români, maghiari, germani, sîrbi, ale unor intelectuali progresiști, ci și în unele articole apărute în presă.

Încă la începutul anului 1918 ziarul ilegal „Lupta", editat de comitetul de acțiune social-democrat, scria : „Cînd românii din România vor îndepărta de la putere pe vinovații de astăzi, cînd românii din Transilvania vor proceda la fel, atunci nu va mai fi cine să-i învrăjbească, se vor găsi laolaltă sub același steag roșu al dezrobirii și înfrățirii popoarelor și vor ajunge astfel și liberi și uniți".

Presa de pe întreg cuprinsul țării a publicat numeroase articole privind desfășurarea Marii Adunări Naționale, discursurile rostite, rezoluția votată, însemnătatea hotărîrii din 1 decembrie 1918.

Organul de presă al Partidului Socialist, „Socialismul", scria : „Noi ca socialiști nu avem motive de a fi în contra voinței Transilvaniei de a se uni cu România". *Ziarul Partidului Muncii, „Tribuna", care apărea la Iași, își începea articolul, care aducea la cunoștința cititorilor hotărîrea Marii Adunări Naționale din 1 decembrie 1918, astfel :* „Unirea tuturor românilor este și rămîne de acum înfăptuită".

Semnificația istorică a hotărîrii de unire a Transilvaniei cu România a fost evidențiată cu multă forță de convingere de presa vremii. Marele cotidian bucureștean „Universul" scria : „Ziua aceasta măreață va rămîne pentru vecie în calendarul neamului și va aduce aminte generațiilor de mîine săvîrșirea unirii tuturor românilor". *Gazeta craioveană „Dacia" arăta că prin unirea Transilvaniei cu România s-a înfăptuit o năzuință seculară a poporului nostru :* „Șoptit în taină, purtat cu grijă pe aripile gîndului nostru, hrănit cu lacrimi și suferință, crescut prin nesfîrșita iubire pe care i-au dat-o generații de-a rîndul, Ardealul a fost cel mai mare, cel mai scump și cel mai frumos dintre visurile noastre naționale".

Presa contemporană sublinia pe bună dreptate că unirea Transilvaniei cu România n-a fost rezultatul unor aranjamente diplomatice, a activității unor personalități sau a unor grupări politice, ci a fost opera întregului popor român. Insuși ziarul liberal „Viitorul" arăta că unirea „s-a făcut cu unanimitatea voinței suverane a întregului popor românesc". *La rîndul său „Neamul românesc" subliniază că unirea* „n-a venit din sfătuirea interesată a unui număr restrîns de conducători, de fruntași, de șefi... Această idee s-a impus ca un imperativ categoric. Mulțimile, milioanele au aclamat-o".

După cum se știe, rezoluția de la Alba-Iulia cuprindea și „principiile fundamentale la alcătuirea noului stat român", *în fapt un program de largi reforme. Conținutul acestor „principii fundamentale" a fost privit cu multă simpatie și mari speranțe de masele populare, de toți cei care doreau ca în noul stat român să fie mai multă dreptate și libertate. Ziarul ieșean „Chemarea" scria despre rezoluția de la Alba-Iulia :* „Noi salutăm cu evlavie acest splendid răsărit, prevestitor de viață nouă și de libertate".

Deși unele dintre revendicările democratice cuprinse în rezoluția votată la Alba-Iulia n-au fost integral traduse în viață de guvernele burghezo-moșierești care s-au succedat la cîrma României, actul de la 1 decembrie 1918 rămîne în istorie ca expresia hotărîrii de neclintit a maselor populare de pe întreg cuprinsul țării de a înfăptui unitatea politică, realizarea unui deziderat secular al poporului nostru. Aspirațiile profunde ale poporului nostru, cauza dreptății pentru care au luptat muncitorii, țăranii și cărturarii acestei țări, fără deosebire de naționalitate, și-au găsit cea mai fidelă întruchipare în bătăliile de clasă conduse de Partidul Comunist Român, în izbînzile socialiste de astăzi ale republicii noastre.

Ion SCURTU
asistent universitar

Anul 1918 a însemnat în istoria poporului român împlinirea unuia din cele mai înalte idealuri ale sale, unirea tuturor românilor în cadrul unui singur stat național. În toamna acelui an, în condițiile prăbușirii monarhiei habsburgice și adîncirii procesului revoluționar european, mișcarea de eliberare națională a românilor transilvăneni puternic impulsionată de mișcările sociale pentru drepturi și libertăți democratice a luat forma unei acțiuni de luptă susținute, avînd ca obiectiv principal Unirea Transilvaniei cu România, a antrenat toate forțele politice române.

Organul conducător al luptei românilor transilvăneni pentru Unire a fost în perioada decisivă Consiliul Național Român Central, înființat la 31 oct. 1918 în urma propunerilor făcute de fruntașii socialiștilor români din Transilvania conducătorilor Partidului Național Român.

Constituit *„ca unicul for care reprezintă voința poporului român"* C.N.R.C. era format pe bază de paritate, din 6 reprezentanți ai socialiștilor și 6 reprezentanți ai P.N.R.

Fixîndu-și sediul la Arad, C.N.R.C. a început imediat după constituire o intensă activitate desfășurată în direcția pregătirii actului unirii și a sprijinirii acestei acțiuni de celelalte mișcări de eliberare națională a popoarelor din Imperiul habsburgic în descompunere.

Una din preocupările principale ale C.N.R.C. a fost organizarea consiliilor naționale române comitatene (județene), sătești și orășenești în componența cărora au intrat muncitori, țărani, meseriași, intelectuali, aleși în adunări cetățenești de întreaga masă a poporului. Pe măsură ce se constituiau, aceste consilii preluau conducerea vieții politice și economice de la autoritățile imperiale, colaborînd în această acțiune cu consiliile naționale ale celorlalte naționalități, acolo unde acestea existau.

O atenție deosebită a fost acordată organizării gărzilor naționale care constituiau forța prin care C.N.R.C. asigura ordinea și securitatea necesară cuceririi puterii politice și pregătirii Unirii. Compuse în majoritate din muncitori și țărani, gărzile naționale, care jurau să apere interesul națiunii române, ca și al celorlalte naționalități, și-au adus contribuția la pregătirea și desfășurarea Adunării Naționale de la Alba Iulia, în condiții optime.

În ședința din 9 nov. 1918 Consiliul Național Central hotărăște înființarea „Comandei supreme" a gărzilor naționale române din Transilvania, care avînd sediul la Arad și fiind subordonate C.N.R.C. încep din acel moment să numească în funcțiile lor pe comandanții comandelor județene, realizîndu-se și în acest domeniu o unitate de acțiune.

În activitatea de organizare a forțelor revoluționare transilvănene C.N.R.C. e încurajat de numeroasele adeziuni, individuale sau colective, trimise din toate satele și orașele Transilvaniei, de oameni din cele mai diverse categorii sociale. Muncitorii români și de alte naționalități de pe Valea Jiului declară că *„se alătură C.N.R.C. și-l va sprijini în munca sa pentru crearea fericirii poporului român"*. La o adunare populară din Petroșani (8 noiembrie 1918), un muncitor maghiar sublinia unitatea intereselor fundamentale ale clasei muncitoare : *„Ținta ne este aceeași : libertatea, pacea între popoare... politica greșită față de naționalități s-a sfîrșit"*. Studențimea transilvăneană urmînd exemplul muncitorimii se pune în serviciul C.N.R.C., hotărîtă fiind să aducă orice jertfă pentru binele neamului din care face parte.

Astfel, avînd un larg sprijin în mase, C.N.R.C. poate pretinde, la inițiativa socialiștilor, recunoașterea puterii sale politice asupra Transilvaniei. În acest scop C.N.R.C. lansează manifestul *„Către popoarele lumii"* în care după ce subliniază că *„națiunea română... nu dorește să stăpînească asupra altor neamuri"* ci că teritoriul ei strămoșesc este gata a asigura fiecăruia deplină libertate națională, se arată hotărîrea nestrămutată a acesteia ca *„oricum ar decide puterile lumii... mai bine să piară decît să mai sufere sclavia și atîrnarea"*. Cît privește problema națională, aceasta *„vor rezolva-o națiunile înșile căci numai ele sînt în stare să o rezolve. Și nici că încape vreo îndoială că statele naționale vor fi acele cadre în care sfîntul drept al fiecărui popor va avea sălășuire pașnică și rodnică"*. Și pentru că poporul era acela care trebuie să hotărască, C.N.R.C. convoacă pentru 1 decembrie 1918 la Alba Iulia Adunarea Națională a românilor din Transilvania, în care erau invitați reprezentanți ai muncitorilor, țăranilor, studenților, școlilor, asociațiilor culturale, gărzilor naționale, clerului și *„însuși poporul românesc în număr vrednic de cauza mare și sfîntă"*.

Acțiunile de pregătire a Adunării Naționale se împletesc cu cele de intensificare a organizării politice și militare. În timp ce știrile privind organizarea de consilii și gărzi naționale sosesc continuu din Zarand, Făgăraș, Sighișoara și Reghin, Alba Iulia, Lugoj și Caransebeș, Oradea și Beiuș, în orașele și satele Transilvaniei poporul român își alege delegații în Adunarea Națională. Aleși în adunări cetățenești, în care masa largă a poporului își declară voința sa nestrămutată de a se uni cu România, delegații pentru Alba Iulia erau investiți cu mandate („credenționale") să voteze Unirea, potrivit voinței celor rămași acasă, care subliniau că *„în această hotărîre a noastră așternem tot ce au dorit strămoșii noștri, tot ce ne încălzește pe noi cei de față și tot ce va înălța pururea pe fiii și nepoții noștri"*.

Astfel, împreună cu cei 1228 de delegați aleși să reprezinte voința poporului, la Alba Iulia a sosit însuși poporul păstrător al nădejdilor moștenite de la moșii și strămoșii noștri, de la Doja, Horea și Avram Iancu, de la G. Barițiu și de la memorandiști. Și la fel ca în 1848 pe cîmpia Blajului, acum, după 70 de ani, pe „cîmpul lui Horea" au venit alături de transilvăneni frații lor din celelalte ținuturi, uniți în aceeași nădejde a împlinirii visului de unire.

Acestor nădejdi trebuia să le răspundă proiectul de rezoluție ce urma să fie prezentat Adunării Naționale, discutat și aprobat de C.N.R.C. în ultima ședință a sa, din 30 nov. 1918. Reformele burghezo-democratice înscrise în rezoluție sub presiunea maselor populare, reforma agrară, drepturi pentru muncitori, libertăți pentru naționalitățile conlocuitoare, votul universal, libertatea presei și a întrunirilor urmau să fie garantate de *„o autonomie provizorie pînă la întrunirea Constituantei pe baza votului universal"*. Totodată, Adunarea Națională își exprima speranța și dorința ca viitoarea conferință internațională de pace *„să înfăptuiască comuniunea națiunilor libere în așa chip ca dreptatea și libertatea să fie asigurată pentru toate națiunile mari și mici, iar în viitor să se elimine războiul ca mijloc pentru regularea raporturilor internaționale"*. Pînă la deschiderea adunării constituante, Marea Adunare Națională alegea un *Sfat Național Român* compus din 250 membri reprezentanți ai P.N.R., P.S.D. și ai altor organizații și asociații politice, profesionale sau culturale. Acesta la rîndul său alegea un *„Consiliul Dirigent"* care era investit cu puteri executive.

Sarcina C.N.R.C. se sfîrșise ; *Adunarea Națională pregătită de acesta votase în unanimitate unirea Transilvaniei cu România.* Încă o dată în istoria noastră, poporul și-a impus dorința exprimată prin aclamațiile celor veniți la Alba Iulia și prin declarațiile de aderență ale adunărilor populare ținute de cei rămași acasă.

Poporul a fost astfel factorul hotărîtor care a dus la realizarea unirii prin lupta activă a muncitorilor, țăranilor și cărturarilor ; așezînd o cărămidă trainică la temelia României moderne, acesta a fost adevăratul ctitor al statului unitar, cadru național și social-economic propice dezvoltării forțelor de producție, societății românești progresiste.

Mihai DUMITRESCU
student, anul V, Istorie, București

7 ARTE ÎN 7 ZILE

Sintagme

Mihai Pînzaru, Hidrotehnică, anul V, expune caricaturi în clubul facultății (str. Matei Voievod 14). O expoziție prea discretă pentru un desenator cu umor fin — dar **Umor**, și chiar ceva mai mult decît atît.

★

Un film : **„Eu te-am iubit"** (sovietic).

O carte : **„Ce mult te-am iubit"** (Zaharia Stancu). Apoi, **„Prințesa"** (veșnicele „ultimele trei zile") și **„Fete în uniformă"**.

Prin urmare, o săptămînă lirică. Poate puțin cam prea lirică.

★

Două cărți de poezie :

Eugen Lumezeanu cu **„Mersul ciudat al lucrurilor"**. Promptă, Cristina Tacoi pune lucrurile la punct în **„Așezare de lucruri"**. Întîmplare și dialectică ? ! Și poezie, se pare.

★

Pallady, Petrașcu, Iser, Vlaminck, Utrillo, Duffy — cu lucrări inedite în colecția Dr. I. Siligeanu (Muzeul Simu).

Trecem, probabil, zilnic pe lîngă diferite case în care se găsesc opere de Pallady, Petrașcu, Iser, Vlaminck, Utrillo, Duffy...

De ce oare editura Meridiane nu tipărește un catalog cu toate aceste minuni necunoscute în acest București plin de surprize ? (Vezi și recentul Raffael, semnalat într-o colecție particulară).

LAURI INTERNAȚIONALI PENTRU MUZICIENII STUDENȚI

În ultimii ani prezența tinerilor soliști români la festivalurile și concursurile internaționale de artă interpretativă s-a impus atît prin numărul mare al participanților, cît și prin trofeele aduse în țară, fenomen cu care ne-am obișnuit.

Dar menirea acestor concursuri nu este atît de a stabili ierarhii între tinerii unei generații, cît de a da sprijin celor mai buni să se afirme și să se impună pe arena muzicală internațională. Este un adaos de prestigiu, rîvnit de toate școlile muzicale care tind să aibă cît mai mulți reprezentanți și să culeagă laurii unor asemenea competiții aproape indispensabile pentru lansarea soliștilor de concert. Sîntem bucuroși să consemnăm că și acest an a fost bogat pentru noi în asemenea distincții și că o nouă generație bate la porțile consacrării. Pianistul Toma Veșmaș, absolvent (anul acesta) al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București, la clasa de pian a profesorului Ov. Drîmbă, a primit Marele Premiu la concursul de interpretare pianistică din Elveția și premiul II la Concursul Debussy, care a avut loc la Paris.

Tînăra și talentata violonistă Gabriela Ijak, studentă în anul III a Conservatorului din București, la clasa de vioară a profesorului Ștefan Gheorghiu, recent beneficiara unei burse de stat la Conservatorul din Moscova, a cucerit premiul al II-lea la pretențiosul concurs internațional „Niccolo Paganini" de la Geneva. Este un succes cu atît mai prețios cu cît numărul participanților a fost foarte mare, iar juriul concursului, reputat pentru exigența și severitatea sa.

Basul Ilie Baciu, de asemenea student al Conservatorului din București, în anul V, la clasa profesorului G. Ștefănescu-Goangă, a cîștigat premiul II la două concursuri : cel de la Toulouse (Franța) și cel de la Hertobenbosch (Olanda). La festivalul de la Toulouse premiul II a fost cîștigat de soprana Maria Slătinaru, de asemenea absolventă a Conservatorului din Iași, confirmînd tradiția românească la acest festival, statornicită în anii trecuți de alți interpreți ca L. Spiess și Viorica Cortez-Guguianu.

De asemenea, Maria Masalici a luat premiul II la concursul de vioară de la Sofia, iar oboistul Radu Chișu, locul III la festivalul „Primăvara la Praga". Tot în cadrul concursurilor artistice, prilejuite de Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia, în afara Mariei Masalici, au mai fost distinși cu medalia de aur la canto femei Eugenia Moldovan, iar cu cea de bronz Eduard Tumageanian, ambii din promoția de absolvenți a acestui an.

Gh. PUIU

UN FILM, PUR ȘI SIMPLU, BUN

„HOMBRE" e un film în memoria unui adevărat american, foarte american, neplăcut. S-ar putea spune că istoria e respectată și că acel om trebuia să moară pentru că e simbolul unei civilizații ucise. Ar fi să numim „Hombre" western. Unul adevărat care ne tulbură pînă la amărăciune mută.

Cuvînt potrivit ar fi altul decît *adevăr neplăcut* dacă am socoti filmul opera unui mizantrop desăvîrșit.

Și iată de ce : există omul (Hombre) — o idee și un ideal — și restul oamenilor, de toate felurile, tîlhari, femei, administratori, poștași și hangii, tineri, în general oameni uniți printr-o profundă abjecție, născuți în ea sau cîștigînd-o pe drum, o abjecție fără nuanțe, sau cu nuanțe neimportante, și fără soluții. Adică Beranger și o lume rinocerizată. Omul spune că nu vrea să moară, că nu vrea să se sacrifice pentru a salva ceva din această lume rea, dar sfîrșitul lui se întrevede, nu poate exista o altă încheiere a poveștii, nu o oferă nici istoria, nici logica.

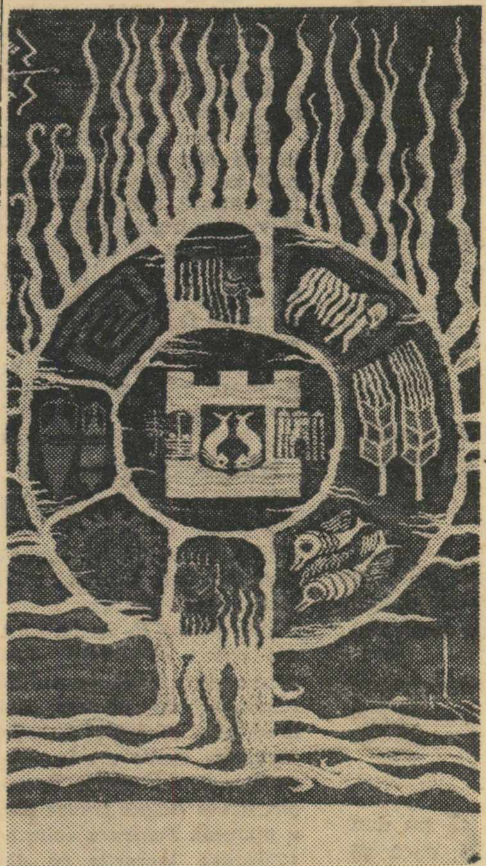
Ce dovedește filmul, sau mai dulce spus, ce demonstrează : că nu există nici o justificare pentru o altfel de lume și că nu e suficient să vrei ceva fiindcă trebuie să fii lăsat să vrei. Un argument pentru această concluzie e însuși felul în care autorul (Martin Ritt) și-a modificat pornirea mizantropă, pentru că filmul ar fi trebuit să fie în alb-negru și e colorat — rezonabil, nu neapărat necesar. Evident, obligația față de producător, față de publicul cel mare. Ar fi trebuit să aibă actori mai puțini aspectuoși, vreau să spun că energiei stilizate pînă la miracol a lui Paul Newman nu trebuia să i se opună cea matură și la fel magnifică a șefului de bandă, pentru că s-ar putea să nu știm în final ce pierdere să regretăm. ...Evident, obligația față de producător, față de publicul cel mare.

Și așa, prin pierdere în pierdere, rămîne totuși un film foarte bun din care un alt regizor, de duzină, încă ar fi putut să mai piardă.

Tudor OCTAVIAN

„DON QUIJOTE" de Yves Jamiaque la Studioul I.A.T.C. „I. L. Caragiale"

Yves Jamiaque, în dramatizarea sa, reconstituie o lume, în care fiecare personaj are un rost, există prin raportare la un scop. Rezolvările către care tinde pe măsura adîncirii conflictului aduc atitudinile personajelor la îmbinarea unor linii opuse : Don Quijote și Sancho care formează o unitate : „stăpînul meu și cu mine sîntem un tot deplin, ca fața și dosul unei aceleași mîini"

și de partea cealaltă, lumea adevărată, dar rece și meschină. Pe aceasta vrea s-o salveze Don Quijote, în numele dreptății și al libertății. Autorul stăruie asupra conceperii rolului ca un ideal etic. Emil Coșeriu interpretează un Don Quijote cu sinceritate, cu profundă convingere, ferindu-se de desenarea unei făpturi convenționale, jucînd pînă la capăt pasiunea personajului.

Spectacolul, în interpretarea studenților anului IV (clasa prof. Moni Ghelerter, lector Zoe Anghel Stanca, semnatară și a regiei), stîrnește pe bună dreptate interesul, impunîndu-se prin calități evidente.

Prilejuiește o deosebită demonstrație de măiestrie în interpretarea de către același actor a diverselor personaje, diferite și pe linie caracterologică. Prestigioasă în acest sens este interpretarea adusă de Traian Buzoianu în rolul castelanului și a lui Camache. El a găsit cheia rezolvării unor personaje oarecum incert conturate de autor, împlinind printr-o serie de trăsături caractere diferite. Alături de el Petre Moraru (Bărbierul ; Basil). De altfel, privind în genere, băieții în special au arătat că se pricep să abordeze cu dezinvoltură cerințele jocului. Spațiul nu permite schițarea tuturor realizărilor actoricești meritorii ale colectivului. Marin Georgescu, Radu Stoenescu, Eronim Crișan cît și ceilalți au dovedit capacitate de transfigurare, trecînd imperceptibil de la un rol la altul.

Fetele în schimb lasă impresia de nedefinire, de incertitudine. În piesă — Dulcineea reprezintă simbolul, idealul spre care tinde Don Quijote : „căci lumina mea ești tu". Or, interpretarea Valeriei Marian o lipsește tocmai de acest element. Mai sugestiv realizînd-o pe Dona Maritorne. Celelalte actrițe au fost distribuite la locul lor, cu rezultat corespunzător. Ioana Matak, Leila Rusta Homa, Mioara Branea (punctînd cu umor atitudinea critică a personajului față de Sancho) și Marta Safciuc (tot cu predilecție pentru îngroșarea efectelor).

Spectacolul are momente care contopesc imaginea cu banda sonoră (text, muzică), sugerînd senzația visului prin reverberație și mișcare „au ralenti" ale interpreților. Din păcate nu contribuie la aceasta și iluminarea obositoare, de spectru.

Revelația spectacolului o constituie interpretarea lui Constantin Ghenescu (Sancho Panza), un talent cu o reală vibrație lirică și delicatețe în analiza simțămintelor eroului, căruia îi place să treacă mereu pragul dintre poezie și umor, reușind ca prin profunzimea caracterizării și selectarea gestului celui mai potrivit și a intonației să fixeze definitiv tipul în mintea spectatorului.

Vio BINDEA

ARTELE PLASTICE ÎN SLUJBA ARHITECTURII

Expoziția franceză din subsolul Ateneului cuprinde mai ales fotografii și are parcă rolul de a aduce un omagiu documentar arhitecturii franceze care, ca un modus plastic total, reunește tapiserii, sculpturi, tablouri, gravuri în ansambluri în care funcția estetică naște monumental.

Le Corbusier exprimînd cînd un „cubism", cînd un amestec de forme curbate dinamic, cînd forme netede calm și, peste tot un lirism care înlătură orice abuzuri ale simplificării și abstracțiunii ; Calder și Lardera cu sculpturile disciplinate de sensibilitate și inteligență, cu forme suple aranjate într-o textură cu funcționalitate arhitectonică ; Giacometti, Lagrange, Vasarely în gravuri și iar Vasarely, Le Corbusier și Miró în tapiserii. Expoziția arată cu aceste puncte de sprijin un fond de valoare cu toate că aceasta se face printr-o aglomerare a prea multor informații pe un spațiu îngust și într-un rezumat al lor.

P. IALEȘ

transmutațiuni 8

Metalele joacă un rol important în opera pantaculară. Bijuteria ocultă era compusă din inele stranii din aur sau argint. Pecetea lui Solomon transmutată într-un scorpion ce simboliza puterea lumii și cerînd încastrări în diamant curat putea fi găsită pe unele din aceste podoabe. Talismanele simple erau formate uneori din agate în colier, dar existau și talismane compuse, făcute din metale, minerale, vegetale și oase de animale. Talismanele cabalistice sau astrologice aveau însemne misterioase, cum ar fi semnele zodiacale ale Taurului și Capricornului.

Numerele jucau un rol deosebit în talismanele matematice care conțineau și nume și figuri geometrice. Talismanele sacrilege obligau la profanări pentru consacrare, după cum existau talismane active, de atac, și talismane pasive, de apărare. Ca să învingi pe un dușman era necesar să posezi piatra Nicomar, albă și lucioasă, cum se afirmă în Marele Albert. Piatra Galeriat, care se găsea numai în Libia și Bretania, neagră, verde sau galbenă, vindeca hidrofizia și arăta dacă femeia este necredincioasă. Piatra acvilaria, de culoarea purpurei, se găsea în Persia, în cuiburi de vulturi. Ea avea un fel de miez, tot o piatră ce se mișca la cea mai ușoară atingere.

Trecînd în alte regnuri se știa, de pildă, că măduva de bou are virtuți miraculoase, după cum un os de paon sau de hienă, peste care se dădea un bronz de aur, așezat pe o mînă, ducea la vrăjirea celui ce primea darul. Se produceau mătănii făcute din cochilii de melci sau din scoici descîntate după cartea Atharva, conținînd incantații magice.

Existau și așa-numitele talismane fixe, făcute din lingamuri de granit care se atingeau numai.

În Tratatul lui Zosima era conținut limbajul pietrelor prețioase. O baroneasă, Staffe, explica astfel simbolurile : piatra albă era egală cu puritatea și fidelitatea ; cea roșie cu ardoarea și forța ; albastrul exprima constanța și mulțumirea. Galbenul era semnul divinității, piatra verde sugera speranța ; cea violetă dragostea și suferința. Turcoazele exprimau reușita în dragoste, după cum perla îndemna la amor ; ambra vorbea cunoscătorului despre angajamentul ferm în dragoste. Numai opalul era nefast.

Aceeași baroneasă cunoștea un limbaj al inelelor. Purtat pe index, el exprima dorința de măritiș, pe degetul mijlociu te făcea să înțelegi că inima este dată, pe inelar arăta logodna îndeplinită, iar pe degetul mic exprima o profundă dezamăgire ce excludea orice apropiere. O brățară așezată pe brațul drept dovedea o libertate totală.

În Cheile secrete ale magnetismului e explicată forța florilor. Talismanele astrale trebuiau făcute în orele și zilele consacrate, din metalele cărora aparțineau. Se închideau parfumele corespondente în săculețe de culoarea planetei sub auspiciile cărora fuseseră create. Un talisman dedicat lui Venus se compunea din un înveliș de aramă ; litera H, gama muzicală a talismanului era nota re, ziua fastă : vinerea ; numerele bune : 6 și 23, pasărea favorabilă : porumbelul sau un animal lasciv ; floarea de grație : trandafirul. Piatrele prețioase trebuiau să fie verzi ; arborele benefactor : măslinul.

Talismanele matematice aveau numere și litere amabile împărțite în 4, 5 și 6, care adunate trebuiau să dea un număr egal cu prima cifră a talismanului. 7 era foarte important pentru că simboliza pe făt în burta maică-si și era dedicat lui Venus. Ca nume mistic el se numea Ahea. Alte numere mistice erau 49 numit Haghiel ; 157 sau Kedemel și 1252 : Bèn Serafim, cel mai puternic talisman de dragoste.

Iată și cîteva sentimente exprimate în limbajul ocult al florilor ; salcîmul era egal cu dragostea castă, dezinteresată. Neliniștea era exprimată de un boboc de trandafir roșu. Trimiterea unui basilic însemna o mare și nezdruncinată amărăciune ; rezeda consola, iar trandafirul alb vorbea despre constanță. Infidelitatea era egală cu trandafirul galben. Iedera terestră însemna ingratitudine, mușețelul — melancolie, thymul anunța lacrimile, macul — pușcăria.

În inimile orfice se spunea că aromatele sînt parfumul nimfelor și al lui Pan. Mirtul avea esența Selenei, vervena a lui Artemis. Tămîia era parfumul Nereidelor, după cum anemona și trandafirul — exaltarea lui Adonis. Fructele dulci : smochinele și portocalele aparțineau lui Venus.

Cu totul un univers minunat, plin de presimțiri, de zvonuri secrete, de promisiuni și șoapte, adică regatul infinit al poeziei.

Eugen Barbu

Întîlnim uneori în drumul nostru oameni blazați, descurajați, la care lipsa de încredere în ei și în ceea ce-i înconjoară se metamorfozează în izolare, într-un dispreț „suveran“ față de semeni. Îi întîlnim și prima reacție firească e compătimirea, căreia adesea îi ia locul revolta față de pasivitatea, de inerția în care se complac. Unii dintre ei se redresează, de cele mai multe ori, sub influența colectivului ; alții, însă, rămîn așa, existînd pericolul de a-i pierde iremediabil, mai cu seamă cînd însăși forța acelui colectiv destinat să-i ajute îi ocolește. Un asemenea caz își propune să prezinte astăzi rubrica noastră de ciné-verité studențesc.

„ANONIMUL“ DIN CIȘMIGIU

Victor H. avea o față deschisă, cu ochi limpezi, aproape întotdeauna zîmbitori. Stătea, de regulă, într-una din băncile dinspre ferestrele amfiteatrului, cît mai aproape de zgomotul străzii. Îi plăceau larma, zumzetul recreațiilor, vacarmul stadionului, forfota gărilor. În sesiune, dar mai ales în sesiune, se ocupă cu... fotografiatul. Avea un „Zorki-4“ și se pricepea chiar și la fotografii artistice, făcînd risipă de timp și de materiale. De refuzat, nu refuza niciodată pe nimeni. Lucra noaptea, în baia de la etajul II, cînd nu mai era nici un amator de duș. Prin anul III și-a adus în cămin, nimeni nu știe de unde, o instalație de lumini, pe care o monta și o demonta în baie, după miezul nopții, ferindu-se de administrator și portari.

Cam din acea perioadă i s-au tras lui Victor și necazurile. Au durat vreo trei săptămîni, apoi nimeni nu l-a mai văzut. „Fotograful“ și-a luat geamantanul și a plecat. Ca un ambulant... De curînd, însă, ne-am revăzut. Între timp eu am terminat facultatea și întîlnirea, care a avut loc într-o zi mohorîtă, cu totul întîmplător, i-a lăsat lui Victor umbre reci în priviri. Ne-am văzut în Cișmigiu.

— Hei, mă, ia stai ! Un'ți-e capul ? — m-a luat el prin surprindere, punîndu-mi, de pe banca umedă, o piedică cu piciorul întins.

— Victor ! Tu ești, mă ?

— Eu.

— Te-ai schimbat...

— Ca un cîine.

Era slab, cu pantalonii bazonați, nebărbierit de cine știe cîtă vreme. Lîngă el, pe bancă, o sacoșă jegoasă își dezgolea conținutul.

— Mă, ce hippy ! — m-am mirat eu.

— Prostii !

Apoi am tăcut amîndoi. Mai tîrziu mi-a cerut o țigară. N-am avut. Mi-a propus să cumpere el, de la un chioșc de lîngă debarcader, cu banii pe care mi-i ceruse. Am fumat mult.

— Mă pictisesc de viață, mă, asta fac ! zise brusc Victor, omul care niciodată n-ar fi rostit, în facultate, un cuvînt nelalocul lui. Tu ești licențiat, te zgîrie cuvintele mele ?

— Nu.

— Bravo, ești... bine crescut. Află, mă, că nu dau doi bani pe prieteni și pe colegi. Mai află, dacă ții neapărat, că am învățat să privesc în jur. Toți ați fost niște păcătoși ! În afară de Costel, care a fost repartizat, am auzit, la Radio Iași.

— Nu te înțeleg...

— Nici nu-i nevoie.

Iar am tăcut. Am mai fumat o țigară. Într-un tîrziu, Victor a continuat :

— Am colindat cîteva șantiere, am fost un timp profesor necalificat, am cutreierat trei sferturi din țară și mi-am ales, în cele din urmă, profesia de vagabond de București. Și știi tu de ce.

— Nu trebuie s-o iei nici tu chiar atît de tragic. În fond, dacă ai făcut-o atunci, ai făcut-o. Și nici ei nu trebuiau să te exmatriculeze...

— Dar n-am făcut nimic, izbucni Victor, însă nu cu putere, ci moale, dezarmant. A fost o înscenare, asta a fost. Au prins-o pe Mihaela cu fotografii pornografice contemplîndu-le la seminar, apoi s-a băgat pe fir Viorel, care, probabil, voind inițial să glumească, a dat vina pe mine, „specialistul“ fotograf al anului. Am tăgăduit, firește, dar degeaba. S-au găsit și colegi care au afirmat că mă consideră în stare de așa ceva. Dar mă crezi, mă, că la ora aceea eu nu văzusem încă o femeie goală ? De asta nu mai am încredere în prieteni și colegi. Singurul Costel m-a sprijinit și i-am simțit umărul, dar ce poți face cînd un an întreg e împotriva ta, ajutat de organizația U.T.C., lucrătorii de miliție? Ți-amintești, era în sesiunea de vară. Am picat la toate. Apoi a venit „Exma“. Pe tine nu te-ar fi doborît evenimentul ? Nu atît „Exma“, cît colegialitatea, „obiectivitatea“ celor din jur...

— Nici tu nu te-ai prea apărat...

— Cu ce dovezi ? Totul era împotriva mea.

— Și... acum ce ai de gînd ? am încercat eu să-i alunec gîndurile.

— Văd eu. Deocamdată sînt un anonim, chiar mai rău decît un anonim. Și nu reușesc să mă ridic la suprafață... Taică-meu zice că-s rușinea familiei...

Am tăcut amîndoi, a nu știu cîta oară. De la o vreme începu să cearnă o ploaie măruntă, amestecată cu frunze galbene de arțar. Victor nu i-a dat importanță. Abia la propunerea mea ne-am ridicat și, nu pentru a șterge în vreun fel vina acelui an III, l-am invitat la un coniac. Tîrziu, Victor a mai spus :

— Nu știu cum dracu de s-a putut întîmpla așa ! Și doar aveam în an destui colegi cu cap, de la care nu m-aș fi așteptat să meargă la vale cu turma... Vezi tu, mă ? În cazul ăsta, în loc să se ia toți după unul cu judecată sănătoasă, au făcut-o exact invers. Și ce mare importanță are colectivul pentru viața unui anonim, mă, nici nu-ți dai tu seama...

Dragomir HOROMNEA

POST SCRIPTUM :

Pe Victor H. l-am mai văzut, în treacăt, de cîteva ori. N-a uitat grupul de colegi din care a făcut parte cîndva, grupul în mijlocul căruia se simțea bine și în sprijinul căruia ar fi sărit cu dragă inimă ori de cîte ori ar fi fost nevoie.

Este Victor H. un învins ? Credem că greșește... Mi-am dat seama că există oameni pe care o nedreptate îi dezamăgește pînă la îngenunchere, pînă la resemnarea totală, făcîndu-i să-și piardă încrederea în ei și, ce e și mai grav, să-și piardă și încrederea în cei din jur. Acești oameni, de multe ori înzestrați cu calități ce-ar putea fi utile societății, devin lipsiți de un punct moral de sprijin, devin simple frunze plutind, veștede, în suflarea rece a vîntului. Pentru a evita aceasta, e nevoie să privim întotdeauna lucrurile cu deplină responsabilitate umană, cu luciditatea omului drept, de care, totuși, intransigența nu e cîtuși de puțin străină, pentru că numai așa putem evita niște posibile erori, atît de greu de îndreptat.

OAME

Sînt student în anul V al Facultății de electronică din Cluj și încerc să vorbesc despre colegii mei, despre grupa 353 din care fac parte. Ajunși la un pas de împlinirea unei etape — cea de studenți — gîndurile noastre se învălmășesc nărăvașe în cele trei timpuri ale principalelor verbe legate de existența noastră ca oameni. Sîntem foarte tineri, unii iremediabil vizionari și de aceea în parte copii, rîdem fără rezerve de toate nimicurile, ne ținem încă de ghidușii, care „nu cadrează“ cu situația noastră de absolvenți; lipsa de maturitate, dacă există, căutăm încă să o marcăm printr-o oarecare bravadă dezaprobată de forul nostru intim, și asta pentru că sîntem foarte serioși, și nu exagerez deloc cînd spun asta. Nu sîntem o grupă model, nu avem vîrfuri la umbra căror

TU L'AS VOULÙ, GEORGES DANDIN !

„E groaznic de plictisitor să mergi într-o excursie și să nu ai o fată cu care să te distrezi“ — medită Virgil S., membru în Comitetul U.T.C. pe centrul universitar Cluj, în timp ce le arăta celor două fete locurile rezervate din fața lui. Autobuzul pornise ; „șeful“ — solemn ca un ceasornic rămas în urmă, grav și „stăpîn“ — își plimba privirea peste cele două studente de la Medicină „invitate“ special în excursie, ca să alunge plictiseala care amenința să-l cuprindă (pe el și pe colegul lui). „Invitatele“ ședeau, frumoase, frumoase și nevinovate ca două orfeline, dar mai ales mîndre că au intrat în grațiile ditamai „șefului de la centru“ — „organizator“ (?!) al excursiei Facultății de istorie-filozofie, excursie rîvnită de mulți studenți ai ei, dar respinși pentru clasicul motiv că „nu mai sînt locuri“.

La primul popas, gloria lui Virgil începu să se întunece. M., destinată să alunge plictiseala colegului, scăpă de sub povara recunoștinței și, ingrată, se agăță de brațul unui „tip“ frumos și, mai ales, interesant, fiind singurul cu barbă din autobuz...

„Nestatornicie — numele tău e, „femeie“, medită din nou Virgil și, în timp ce o mîngîia cu privirea pe L. (cealaltă „invitată“), își spuse duios : „numai tu mi-ai mai rămas“. După care, într-un fel fericit că un altul nu-i fusese încă preferat, continuă mai departe masa de prînz : — nu face să slăbești din cauza meditațiilor metafizice.

Nu avu însă timp să-și frece mîinile a bucurie că observă niște priviri înflăcărate schimbate de „aleasa plictiselii lui“ cu cineva din spatele autobuzului. O clipă analiză lucid situația, ca un comandant de oști amenințat să cedeze ultima palmă de pămînt, se îndreptă apoi spre cel care-i pricinuia neliniști și îi spuse șuierător : „Să știi că fata cu care te „filezi“ (sic !) a fost adusă de mine în excursie. Dacă vrei să nu ai neplăceri, te rog să nu te amesteci“. După care se întoarse pe călcîie, convins de puternica, „autoritara“ impresie pe care o făcuse.

Ceea ce a urmat e cuprins tot într-o „meditație“ a eroului nostru șezînd pe bancheta din spate a autobuzului : „Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește“. Sic tranzit gloria...!

★

Nelu B. — a venit singur în această excursie. Prietena lui e de la altă facultate și, cum nu are „darul“ de a fi „șef“, ca să-și aducă „provizii“ în excursie, se zbate în apele tulburi ale întrebărilor : pe cine să „aleagă“ pentru a nu se plictisi ? Nu departe de el, Doina — colegă de facultate — se scaldă în apele tulburi ale aceleiași întrebări și, ca-n filmele proaste și cu cozi la bilete, cei doi se întîlnesc, se tatonează reciproc și... cad la învoială : „ca să nu ne plictisim, hai să ne jucăm timp de patru zile de-a dragostea“. Învoiala este respectată și cei doi încep joaca : de-a dragostea, de-a sărutul, de-a îmbrățișarea... cinici, fără jenă.

Cum jocul e destul de periculos, din timp în timp se avertizează reciproc : „la înapoiere fiecare cu treburile sale — unul spre căminul V, unde îl așteaptă prietena, și alta spre căminul II, unde o așteaptă prietenul. Nelu e plin de bani și Doina e fericită că poate petrece o noapte la bar în Piatra Neamț și, mai ales, că se poate întoarce, dimineața, misterioasă și cu cearcăne la ochi, lăsînd să se înțeleagă că jocul a fost împins pînă dincolo de limitele sărutărilor și îmbrățișărilor...

...Cînd, obosit, autobuzul s-a oprit la sfîrșit de excursie, cei doi se despărțiră cabotini și... fericiți că nu s-au plictisit și mai ales că au descoperit un joc : jocul de-a dragostea ; în timp ce alți doi („șeful“ și colegul lui) urmăresc fiecare cîte o pereche, recitînd : „Ce-ți pasă ție chip de lut, dac'oi fi eu sau altul ?“

Ion CRISTOIU

NEOMITICISMUL

Apropo de Mitică, de tipul Mitică, de fauna Mitică ; conu' Iancu a lăsat cu limbă de moarte un tipar, acum e prea strîmt, crește altceva care numai încape acolo, evoluție, ce mai !

Aiurea, totul e vorbe, tragedia limbajului dom'le, vorba lui Mitică : „Să n-avem vorbe !“ Încolo Mitică e tot ăla.

— Mitty... și mai cum ?

— E destul atîta, de vreme ce toată lumea îl cunoaște la fel de bine. Îl întîlnim atît de des : la un bilet în plus, la un bon în plus, la o recreație în plus, la Tosca mereu.

Mitty este modern par excellence.

Și fiindcă Groza[...]
San Francisco, Mi[...]
un mic hippy. N[...]
nici bărbat, „pe u[...]
rîu“ — cum zic[...]
Straiele ca într-o [...]
estetica mizer[...]
el „din fragedă [...]
domnilor, pipa r[...]
țene uragane și [...]
fibră ovină.

Mitty este om[...]
care ocaziune a vi[...]
vînt de spirit la [...]
asta simpaticul h[...]
foarte căutat în so[...]

Mai cu seamă [...]
nostru hippy îi e[...]
lui scînteietoare.

El poate rosti [...]
și formule ciudate.[...]

— Despre o „mi[...]
dă :

„E ca focu', e de[...]

— Cînd vrea să[...]
tește :

„Ți-au pasat ba[...]
să ne facem de ca[...]

Mitty s-a pătr[...]
filozofie, așa [...]
oricînd în cîteva[...]
Platon despre „[...]
(„frumos“ și „bin[...]
beră). Dar coord[...]
rămîne blazarea [...]
pe latin „vanitate[...]
e cafea și rom“.[...]

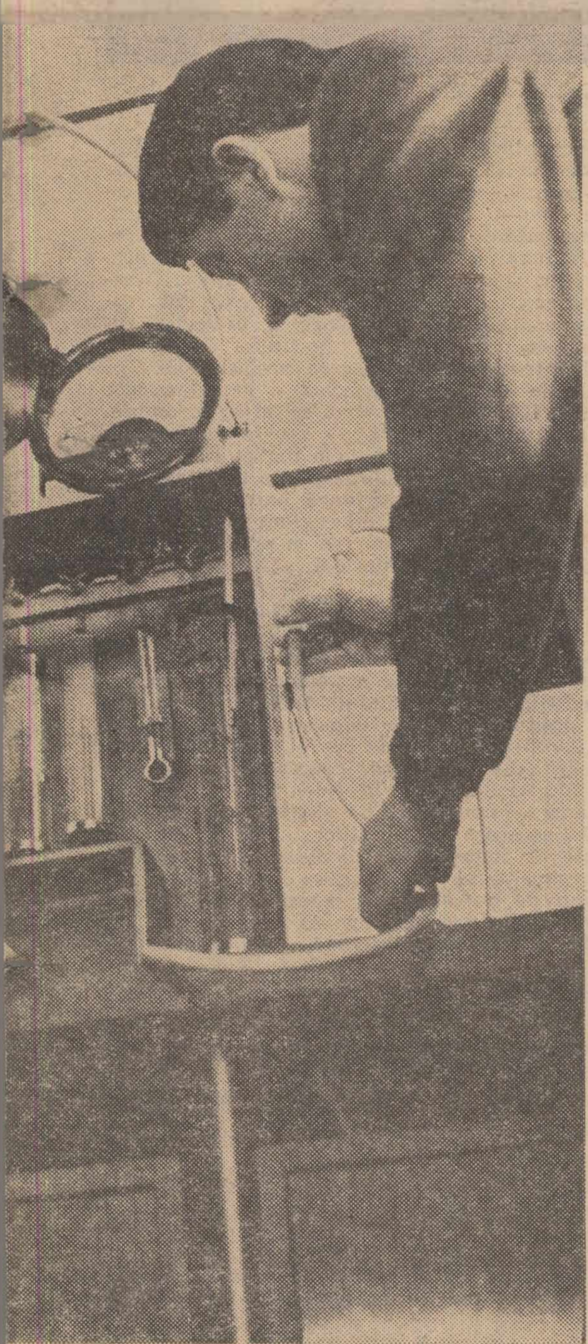
— Mitty... și ma[...]

— E destul atît[...]

NI-SÎMBURI

ceilalți colegi să rămînă turtiți și plini de respect, dar pot spune că grupa noastră și-a format în acești 5 ani o personalitate, o atmosferă a ei, o viață particulară. Pentru a demonstra acest lucru, cred că este mai bine să dau cuvîntul colegilor mei :

NELU OPREA : *„Am fost totdeauna foarte legat de grupă pentru că este unitară, un adevărat colectiv în mijlocul căruia ești foarte sigur de tine deoarece simți mereu încrederea și ajutorul celorlalți. Pentru mine asta s-a dovedit concret în vara anului III, cînd din cauza unor probleme personale, care au avut serioase repercusiuni asupra pregătirii mele profesionale am vrut să abandonez facultatea. În aceste momente critice pentru mine, au intervenit colegii, și acum iată că sînt împreună cu ei în anul V".*

VOICESCU SMARANDA : *„Totdeauna a fost foarte plăcut în mijlocul acestui colectiv unit care nu a întreținut grupuri separatiste".*

În timpul celor 5 ani de facultate am avut colegi care au rămas în urma noastră și asta niciodată din cauza unei incapacități intelectuale ci totdeauna, din alte motive. Ne amintim, de exemplu, că deși la admitere MUICĂ DUMITRU a reușit printre primii — ulterior surprizele furnizate de el au fost de altă natură. Nu știu nici astăzi prea bine de ce ca student, a început să ducă o viață dezordonată și în anul II a rămas repetent. S-a retras și a început o altă facultate tot de profil tehnic. Desigur că o parte din vină o poartă și grupa. Niciunul dintre noi nu s-a apropiat mai mult de acest coleg. Există de altfel oameni mai dificili, mai închiși care aderă la viața grupei dar rămîn universuri închise și de aceea, atunci cînd se exteriorizează, dacă o fac, rămîi surprins ca de cuvintele lui DOBOS NICOLAE : „N-aș putea să nu fiu legat de oamenii pe care îi întîlnesc în fiecare zi, cu care am petrecut cel puțin un sfert din viața de student. Îmi pare rău că mi-au rămas toți numai buni colegi și n-am reușit să-mi fac nici un prieten".

MORARU LIVIU : *„De grupă se leagă și cele mai frumoase amintiri, prima zi de facultate, primul examen, primul examen căzut, întîlnirile cu o halbă la berăria URSUS după unele ore de laborator și încă ceva ce ține de inefabil.*

CA VIITORI INGINERI...

În planurile noastre de viitor, atunci cînd ne exprimăm, apar inevitabil unele formulări care pentru unii ar putea să pară lozincarde, prea abstracte. Această notă vine din faptul că avem o conștiință a necesității noastre sociale, a utilității noastre ca viitori ingineri, și viitorul ne va oferi, desigur, numeroase ocazii ca aceste cuvinte să devină legate de concret. Sîntem încă la stadiul de energii potențiale și cum perioada istorică actuală este o etapă de construcție în toate domeniile, o etapă în care replica tehnicii este cea mai necesară, această conștiință este perfect justificată. Și cînd vorbim despre planurile noastre ca viitori ingineri avem în vedere acest lucru cu toate greutățile și inerțiile pe care le vom întîlni în producție.

MOCANU MIRCEA VIOREL : *„Dacă ceea ce facem la cursuri se numește inginerie, este bine. S-ar părea că în producție nu faci întotdeauna ceea ce înveți ; de la un proaspăt absolvent am auzit următoarea frază : „Pentru ceea ce se cere să fac ar ajunge și școala medie". Am senzația că în producție nu totdeauna ești folosit la adevărata capacitate. Pornești cu un ideal, cu idei pe care vrei să le materializezi, și ajungi în fața unui zid pe care-l treci mai devreme sau mai tîrziu (dacă reușești).*

De ales, am ales bine meseria. În producție voi căuta să profesez meseria de inginer și nu pe cea de statistician sau de conțopist. Cred că am destulă energie pentru a lupta cu birocrația și formalismul".

DOBOS NICOLAE : *„E o meserie unde poți munci infinit de mult, și asta îmi place".*

VOICESCU SMARANDA: *„Toată lumea este de acord că meseria de inginer nu este compatibilă cu o fată. Eu găsesc, totuși, că mi-am ales bine meseria. Sînt sigură că aș face față oricărei alte meserii, însă pe aceasta o găsesc mai interesantă. Doresc să mă perfecționez în continuare cît mai mult posibil, ca să fac față cu cinste acestei meserii, să mă completez cu personalitate mereu spre a spulbera mitul plafonării, care circulă despre intelectuali (după o anumită vîrstă)".*

VITAN EUGEN : *„Îmi propun să fiu un om cinstit, devotat aspirațiilor poporului nostru, precum și o exigență față de mine în a ține pasul cu progresul actual al tehnicii".*

NELU OPREA : *„Ca viitor inginer îmi propun o perfecționare continuă, să fiu un adevărat om și un prieten adevărat pentru cei în mijlocul cărora voi trăi și voi munci."*

WEISS GHEORGHE : *„Rigurozitate în studiu pentru a dobîndi competență în problemele tehnice cu care voi avea de-a face".*

După cum vedeți gîndurile noastre sînt foarte secundare. Totuși sînt reduse la un numitor comun. Desigur, unii au diferite pasiuni care pot forma coloana vertebrală a dezvoltării lor viitoare. În timpul celor 5 ani de facultate nu s-a avut în vedere acest fapt. Sîntem tratați ca o masă amorfă care se supune docil programului universitar și căreia nu i se cere nimic mai mult. Se încearcă totuși, abia acum, o revendicare a acestui fapt prin crearea unor așa-numite grupări de studenți pe lîngă catedre, în jurul unor eminenți ingineri-profesori, pentru a putea studia în amănunt anumite probleme și, dece nu, să-și încerce capacitatea de creație, să-i dea un sens, o valoare. Niciunul dintre noi nu a dat încă nimic. În aceste condiții repartizarea se face direct după medie, care, cred, nu este totdeauna oglinda fidelă a unui tînăr.

Cum viața nu este numai exercitarea profesiunii, intervin planurile legate de întemeierea unei familii, rezolvarea problemelor materiale legate de început, senzația plenară că viața de fiecare zi ne este invadată de evenimente, că drumul ți-a devenit clar și ești pe punctul de a-ți continua viața mai desfășurat.

★

Acum, grupa îmi dă senzația unui fruct în care s-au maturizat o sumă oarecare de semințe-oameni, care urmează să fie semănate în ogorul patriei. Depinde de fiecare dintre noi cît mai crește și în ce măsură ne vom impune, sau nu, în vreme. Lumină este destulă pentru a ne prepara clorofila. Trebuie numai să ne desfășurăm în fața soarelui acestui secol gălăgios și splendid.

Iustin MORARU

**sînt un mic
nțelege, este
nici femeie,
etele-i curg
întec natal.
raba despre
e-a citit-o
e" și pipa,
e dîmbovi-
Adidas din**

**pentru fie-
este un cu-
t și pentru
riental este**

**boci micul
cu verva**

ndite vorbe

ută pe stra-

**ne" !...
cafea șop-**

**iurna ? Hai
ile".
de ceva
te expedia
teoria lui
și „șucăr"
aducere li-
spirituală
mpletîndu-l
ăților totul**

eme ce toa-

tă lumea îl cunoaște la fel de bine. Îl întîlnim destul de des, ne îmbrîncește pe stradă, doarme în amfiteatru, tropăie și fluieră la spectacole, își plimbă peste tot figura blazată devenind conformist în acest neconformism de suprafață.

Mitică era un om de nimic, o „farfara".

Ilustrul Mitty e aproape la fel, un conglomerat de șmecherisme cu o impresie de cultură după ureche.

Aștept să intre într-o zi în Tosca fatoma lui conu' Iancu și să răcnească :

„Mitty, Mitty, destul, de !"...

Dan FRUNTELATĂ

OMICRON

---

confidențe

„PÎNĂ NU-I PREA TÎRZIU"

Am în față cîteva din scrisorile care ne-au fost trimise în urma apariției (la această rubrică), a mărturisirilor Crinei Someșan și despre care mulți cititori ne-au scris împărtășindu-ne din „experiența" lor sufletească, exprimîndu-și punctul de vedere față de drama colegei lor din Cluj, dîndu-i sugestii ori acuzînd-o pentru gestul care i-a adus iremediabila pierdere a iubirii.

Nehotărîrea, șovăirea ori dezechilibrul în clipe în care curajul i-ar fi putut aduce, trecînd peste convențiile și „ideile preconcepute ale familiei", împlinirea iubirii sînt acuzate fără nici o circumstanță, direct ori prin povestirea unor fapte asemănătoare din viața lor ori a colegilor și prietenilor, de mai toți cititorii care ne-au scris. „Nu contest amărăciunea colegei noastre în fața aflării veștii împlinirii matrimoniale a fostului ei prieten, însă *— ne scrie Mihai Mitea din Cluj —* cred că o mare vină în această destrămare sentimentală revine Crinei, prin nehotărîrea ei, prin influența negativă pe care unele sfaturi, tributare mercantilismului și megalomaniei desuete, au exercitat-o asupra deciziei pe care urma să o ia prietena noastră. Un sentiment atît de frumos, aureolat de nimbul unei iubiri ardente, s-a dizolvat fără posibilitatea vreunei reveniri și asta din cauza nehotărîrii".

Mihai Georgescu din București ne spune : „Gestul tău, Crina, nu putea să-și atragă decît consecințele de care (vai !) ne dăm seama totdeauna prea tîrziu. Sentimental, ca și social, nu putem decît să învățăm mereu cîte ceva din fiecare experiență. Dar experiențele acestea usucă sufletul și ne trezim, pe neașteptate, în toamnă. Și cînd toamna pătrunde în suflet sentimentele devin monede false. Există o vreme în care totul e prea tîrziu. Acest timp puteai să-l eviți. Timpul le vindecă pe toate, chiar și pe cele aparent incurabile". *Așadar trecerea timpului ar rămîne ultima și unica soluție pentru vindecarea sufletului văduvit de frumusețea și candoarea iubirii ? Toți cititorii noștri, parcă printr-o înțelegere peste timp și spațiu, sînt de acord în a găsi, oricum, toate scuzele băiatului.*

Mihai Mitea, adresîndu-se nouă, și prin noi Crinei, ne mărturisește : „Calea pe care o urmează acum Crina se pare a fi singura — renunțarea la vechea legătură. O revenire n-ar mai avea nimic din frumusețea și farmecul dragostei dintîi. Un bărbat respins se căsătorește cu altă femeie din două motive : primul este izvorît din hotărîrea de a uita fosta legătură, iar al doilea din găsirea unui ideal de urmat. De unde știi, dragă Crina, că fostul tău prieten nu a găsit întruchiparea idealului său feminin ? Ce ar putea face amicul tău în fața următoarei imagini : prietena lui mergînd sfidător pe stradă la brațul unui alt prieten ? Dacă te gîndești la această imagine cred că îl înțelegi. Eu nu pot fi de acord cu facilitatea cu care ai renunțat la el înlocuindu-l cu un altul. Există în viața unui om momente de cumpănă, ezitări asupra cărora se repercută întregul său viitor. O asemenea ezitare a făcut ca circuitul vostru afectiv, început la dimensiunea unor iubiri celebre ca a lui Dhafnis și Chloe, Romeo și Julieta, Paul și Virginia, să fie întrerupt grație unor calcule pe care le-aș numi meschine. Etichetarea oamenilor după profesiuni, după sonoritatea și cîștigul lor financiar este mai mult decît depășită și, ceea ce mă face să-mi exprim îndoiala asupra autenticității sentimentelor față de vechiul tău prieten, este tocmai supraestimarea titlului în dauna universului sufletesc. Faptul că amicul tău avea înclinații literare îmi dă certitudinea că era un suflet sensibil, receptiv la seismele interioare, care vedea în tine Edenul împlinirii sale spirituale. Înlocuindu-l cu un altul ai demonstrat netrăinicia sentimentelor tale. Regretul pe care îl încerci acum trebuia să-l fi prevăzut înainte de a-ți lua rămas bun de la primul prieten".

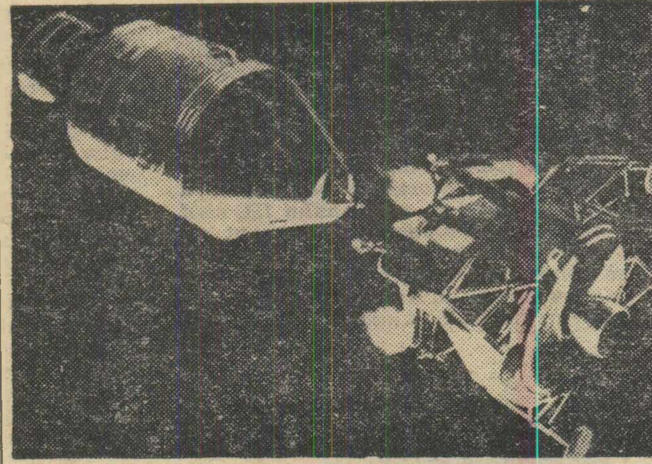
„Îmbinînd sentimentul cu luciditatea, e *de părere și Adrian Micu din Iași (și la opinia lui subscriem și noi în finalul acestor rînduri sugerate de scrisorile corespondenților noștri),* trebuie să ne autoanalizăm în fiecare clipă și cu multă răspundere, să ne cunoaștem întotdeauna șansele de reușită și de eșec ale sentimentelor. Pînă nu-i prea tîrziu..."

Florentin POPESCU

Cosmonautul sovietic Beregovoi

Se pune întrebarea dacă între Uniunea Sovietică și Statele Unite se desfășoară o întrecere în ce privește cucerirea spațiului cosmic. Dacă doi savanți lucrează în domenii apropiate se poate considera că între ei are loc o întrecere? Probabil că într-o anumită măsură lucrul acesta este adevărat. Este necesar însă ca întrecerea să nu devină determinantă. Pentru că, dacă vom face totul pentru întrecere, de dragul întîietății, s-ar putea să uităm de știință. (Acad. M. V. KELDÎȘ, Președintele Academiei de Științe a U.R.S.S.).

Cabina spațială „Apollo VII"

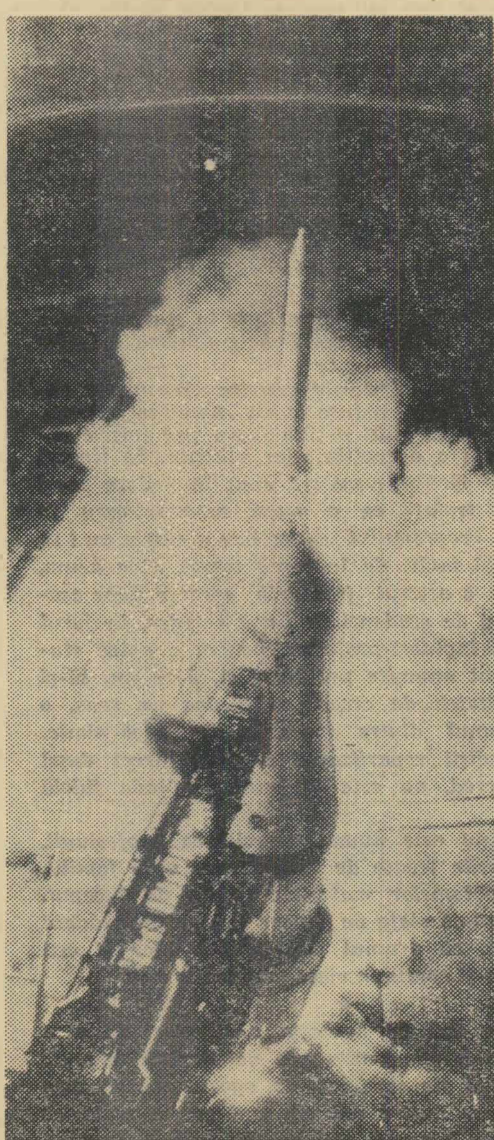
Mîine — aselenizarea?

Nu de mult a avut loc zborul cosmonautului Gheorghi Beregovoi pe o navă de tip „Soiuz". Nava Soiuz III pilotată de Beregovoi, ca și celelalte din această serie, dispune de largi posibilități de manevră în spațiul cosmic, ceea ce prezintă o deosebită însemnătate pentru rezolvarea celor mai diferite misiuni. Astfel de nave sînt dotate cu un sistem de joncțiune automată experimentat de două ori cu ocazia zborurilor paralele ale sateliților din seria Cosmos. Soiuz este înzestrată cu un compartiment special pentru cercetarea științifică, iar dotarea navei cu sisteme și instalații speciale asigură aterizarea lină de mare precizie. În timpul zborului mai sus menționat, paralel cu cercetările geofizice, astronomice și biologico-medicale, cosmonautul a făcut observații asupra taifunurilor, cicloanelor, pădurilor incendiate. Nava cosmică Soiuz permite desfășurarea unui zbor de 30 de zile, timp în care se poate lucra în interiorul navei în costum obișnuit, fără scafandru. Temperatura din cabină în momentul aterizării nu depășește 25—30 grade Celsius. În funcție de programul de zbor și de asigurarea cu combustibil, acest tip de navă poate efectua manevre pînă la înălțimea de 1 300 km. Programul de zbor al navei Soiuz III a fost întocmit pornindu-se de la considerentul că este necesar să se păstreze ritmul de viață obișnuit de pe Pămînt al cosmonautului. Acesta se alimenta, făcea diverse exerciții fizice, lucra și se odihnea aproximativ la aceleași ore ca și pe Pămînt. Alimentele au fost suficient de variate și bogate în vitamine (2 600 Kcal pe zi).

În timpul plasării pe orbită s-a înregistrat o oarecare accelerare a respirației (30/min), a contracțiilor inimii (100/min). S-a acordat o mare importanță asigurării securității împotriva radiațiilor, mai ales că anul acesta este Anul Soarelui activ. Observatoarele de pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice au supravegheat evoluția activității solare sub aspect optic, magnetic și al radiațiilor. Avînd în vedere această situație, în cabina navei există aparate corespunzătoare pentru apărarea împotriva eventualelor efecte negative ale radiațiilor. Doza de iradiere a lui Beregovoi corespunde celei prevăzute și nu prezintă nici un pericol pentru sănătatea cosmonautului. Cercetarea clinico-fiziologică amănunțită a cosmonautului, după încheierea zborului, n-a evidențiat modificări importante în starea sănătății acestuia. S-a remarcat doar o scădere moderată și temporară a unor indici funcționali ai sistemului cardio-vascular, simptome necesențiale de oboseală generală și scăderea în greutate cu aproape 2 kg. În timpul zborului cosmonautul Beregovoi a prezentat telespectatorilor, în cadrul unor emisiuni direct de pe navă, diverse detalii ale cabinei și, mai mult decît atît, unele trasee stelare. Trebuie să recunoaștem că acest „reporter cosmic" a avut un teren de investigație cum nu oricui îi e dat să aibă. Această preocupare, una dintre multele și desigur nu cea mai importantă, a contribuit totuși ca senzația de depărtare de Pămînt să dispară complet. Desele legături radio și tele cu Pămîntul purtau vocea calmă și amicală a cosmonautului.

Aterizarea s-a efectuat cu ajutorul sistemului manual utilizat și la orientarea navei în spațiu. La momentul necesar s-a declanșat sistemul de coborîre automată. Sistemul de frînare a funcționat perfect. Nava a intrat în straturile dense ale atmosferei și, străbătîndu-le, s-a declanșat sistemul de coborîre dirijat. Aterizarea s-a efectuat prin intermediul sistemelor de parașutare, în imediata apropiere a Pămîntului intrînd în funcție cel de aterizare lină. Aceasta s-a făcut cu atîta precizie încît încă înainte de a ieși din navă cosmonautul a văzut fața zîmbitoare a celor care-l întîmpinau.

Cînd va deveni totuși posibilă aselenizarea omului? Se consideră că, dacă vor exista suficiente date în legătură cu traseul și cu atmosfera circumlunară, se va putea trimite o navă avînd oameni la bord. Dacă însă aceste cunoștințe se vor dovedi insuficiente și dacă pe Pămînt nu vor putea fi reproduse condițiile specifice acelor zone, se va proceda la zboruri experimentale cu animale. Problema este complicată, întrucît în jurul Lunii radiațiile sînt mai puternice și au caracter diferit, lucru valabil și pentru Venus și Marte. Sub acest aspect Pămîntul prezintă o situație specială, fiind înconjurat de un cîmp magnetic protector, ceea ce-i conferă calitatea de „planetă blindată".

La 11 octombrie o dată cu operațiunea Apollo VII, au început în programul american de cucerire a cosmosului pregătirile finale pentru aselenizarea omului. Zborul lui Apollo VII trebuia să experimenteze numeroase aparate din echipamentul lunar, atît fuzee cît și echipamentul propriu-zis. S-a verificat și îmbrăcămintea astronauților. Acestia trebuind să pășească pe solul Lunii, s-au executat costume-scafandru speciale care să asigure o protecție absolută, atît din punct de vedere al presurației în vid cît și al climatizării într-un mediu în care același obiect se află la mai mult de 100 de grade cînd e expus razelor solare și la minus 100 de grade cînd se află în umbră.

Același astronaut umblînd pe Lună cu fața spre soare își va simți abdomenul arzînd și spatele înghețat la minus 100 de grade. Este evident că o îmbrăcăminte tip scafandru lunar va trebui să egalizeze aceste două extreme, căutînd să dea purtătorului său maximum de confort. Fără a intra în detalii, vom indica numai că punerea la punct a acestor costume-scafandri a necesitat peste doi ani de studii și încercări.

Misiunea Apollo VII va fi urmată în mod normal în viitoarele 15 luni de încă șase zboruri ale unor nave cosmice cu oameni la bord. Numai după aceste diverse experiențe va fi posibilă aselenizarea astronauților americani. După evoluția actuală a programului Apollo această debarcare pare a fi posibilă în primul trimestru al anului 1970. Potrivit declarațiilor purtătorului de cuvînt de la „Jet Propulsion Laboratory" din Pasadena, logistica lunară este gata. Nu numai că s-au fixat locurile celor 5 debarcări, dar explorările lui Ranger, Lunar Orbiter și Surveyor au furnizat toate datele necesare cartografilor și organizatorilor diferitelor depozite de material de pe Lună. În curînd se va sfîrși și experimentarea vehiculelor de deplasare pe Lună. De mai mult de un an, după experiențele făcute în locuințe subterane din deșertul New Mexic, experții au hotărît ce tip de construcție subterană este posibilă pe Lună.

În afară de această misiune „lunară", Apolo VII trebuia să verifice dacă etajul II al navei Saturn I, după ce este golit de conținutul său de hidrogen lichid, poate să servească efectiv drept stație spațială locuibilă. Acest al doilea etaj numit S-IVB, oferă un volum disponibil de 350 mc, putînd adăposti oameni și aparate tehnice. Tehnicienii americani au prevăzut pentru 1970 punerea pe orbită a unor „ateliere orbitale", constituite din etaje S-IVB, care vor circula pe o orbită terestră circulară la o altitudine de 416 km. Înaintea zborului acestor etaje ale lui Saturn I se vor aduce modificări. De pildă, se pregătește un sas (o trecere specială) prin care astronauții vor putea trece din cabina spațială direct în S-IVB. Aceste ateliere orbitale vor fi diferite în funcție de diversele lor utilizări. Una din experiențe va urmări crearea unui veritabil observator astronautic cu un echipaj de astronomi și de tehnicieni. Alte etaje vor găzdui niște foarte puternice instalații de telecomunicații spațiale, sau vor deveni adevărate centre de prospecțiuni miniere.

★

De curînd s-a publicat în Statele Unite planul instalațiilor unei stații spațiale după cum urmează. O primă fusee Saturn I va plasa etajul II pe o orbită circulară la o altitudine de 416 km. A doua zi, cea de a doua fusee Saturn I va sateliza, pe aceeași orbită cu atelierul orbital, o cabină Apollo în care se vor găsi trei oameni. Aceștia vor trece în atelierul orbital unde vor pune la punct instalațiile necesare pentru o ocupare ulterioară. Această misiune de instalare va dura 28 de zile, de două ori mai mult decît cea mai lungă misiune „Gemini". Apoi acești oameni se vor întoarce pe pămînt cu cabina Apollo. Atelierul orbital va rămîne nelocuit aproximativ patru luni. După acest timp se va reocupa acest vast local, care va avea energie electrică și tot confortul posibil în spațiu. În total vor fi necesare 4 fusee Saturn II. Fiecare echipă va putea să rămînă aproape două luni într-un etaj S-IVB, lucrînd și trăind în condiții bune; pentru anumite misiuni speciale se prevede chiar o ședere de două luni și jumătate.

Misiunea lui Apollo VII nu este deci de interes strict lunar pentru astronautica americană; ea constituie începutul unor încercări în vederea implantației unei infrastructuri pe orbita terestră. Aceasta prezintă deci o importanță mare din punctul de vedere al perspectivelor industriale și comerciale al activităților spațiale al Statelor Unite.

Intîlnire cu teoria

de M. N. RUSU

Călinescu spunea că neaprofundarea principiilor teoretice e un obicei curent în critica noastră literară. (Îi căzuse victimă). Criticul român fuge de abstracţii, de filozofie, are o adevărată idiosincrasie pentru ea. El este un impresionist, în cele mai fericite cazuri, cu erudiţie.

Blaga visa o critică literară filozofică. Şi o filozofie a criticii. Critica literară trebuie să fie un sistem, o epistemă care să genereze şi să se generalizeze din literatură. Pe criticul filozof, capabil să creeze construcţii teoretice vitale nu-l avem încă. Avem în schimb tentative. Una aparţine lui I. Negoiţescu. Metodologia din **Poezia lui Eminescu** este o combinaţie de structuralism (cîndva numit de noi **fonic)** personal, cu duplicate ale triadelor kirkegaardiene. Cealaltă tentativă aparţine lui Nicolae Manolescu. În **Metamorfozele poeziei**, viziunea heideggeriană se întîlneşte cu o tratare călinesciană. Faptul este posibil datorită unui numitor comun aflat la nivele de adîncime diferite. El se cheamă Hegel, magistru deopotrivă al lui Călinescu (nedeclarat) şi al lui Heidegger (declarat).

Comentatorii de pînă acum ai cărţii lui Manolescu nu i-au văzut (exceptînd pe ironicul Lucian Raicu) substratul teoretic. Dialectica ei intimă, teoria sa, empirică sau raţională. Criticii respectivi probează astfel valabilitatea acuzaţiilor formulate de Călinescu şi Blaga : „criticii — scria cel urmă — au o fobie declarată faţă de gîndirea filozofică şi metafizică".

Ergo : informaţia filozofică lacunară se dovedeşte a fi principala piedică în metamorfozarea criticii noastre moderne.

Ce intenţionează N. Manolescu cu **Metamorfozele poeziei ?** Să demonstreze că poezia română posedă o dinamică interioară care a dus-o spre conceptul modern de existenţă, să stabilească legile ei specifice de dezvoltare care permit să fie apoi transformate în istoricitate organică.

Iată tezele lui Manolescu sincronizate cu ale lui Heidegger ; sau îndreptat de Călinescu către acestea ; teze manipulate cu evidentă penetraţie : **„Poezia modernă este, în continuarea simbolismului, o poezie care a luat cunoştinţă de sine şi se face pe sine. Înainte de simbolism nu există o istorie a poeziei pentru că poezia nu are conştiinţă de sine şi se găseşte confundată în mişcarea generală a literaturii. Istoria reală a poeziei este totdeauna istoria conştiinţei ei".** Teza este formulată, deocamdată, hegelian : 1. „Conştiinţa de sine" Sinele etc. Mai incolo va apare şi conceptul fundamental al lui Heidegger : 2. **Tăcerea.** Sintagmele (1, 2) nu se suprapun întrutotul, dar indică aproape aceeaşi stare, acelaşi moment cognitiv. E vorba numai de o schimbare terminologică ? Nu. Heidegger a dat consistenţă (metaforică) şi rezonanţă existenţialistă unor concepte probabil condamnate abstractismului şi epuizării semantice.

Dar în filozofia lui Manolescu asupra poeziei se strecoară, încă de pe acum, o incertitudine : pentru a stabili bornele interne, abstracte ale devenirii acesteia, el acceptă una externă : **simbolismul** ca entitate spirituală determinată. Adică un criteriu cantitativ şi cronologic. Oare Eminescu nu se înscrie în strădania poeziei spre conştiinţa de sine ? Nu întîlnim noi oare la el, şi chiar mai înainte de el, premise ale acestei configurări ale conştiinţei de sine a poeziei ? N-o crede nici Manolescu, dar nici nu probează contrariul. A făcut-o însă I. Negoiţescu (în excepţionalul său studiu). El a depistat magnificul nucleu liric : **„De plînge Demiurgos doar el aude plînsu-şi"** în care se originează lirismul eminescian, nucleu demn de toate pretenţiile lui Heidegger. Sau iată un altul, mai aproape de Ion Barbu : **„De-al meu propriu cînt mistuit mă mîntui".** Aceste personanţe lirice fundamentale stau alături de nu mai puţin magnificul **„Sfînt trup şi hrană sieşi, Hagi rupea din el..."** Dacă înlocuim pe Demiurgos şi Hagi cu Poetul avem definiţia plastică a conştiinţei de sine. Numai că la Eminescu ea este o străfulgerare de geniu, o anticipare genială a unui stadiu general, neatins încă de ansamblul liricii româneşti. Pe cînd versul lui Ion Barbu se află la capătul unei dezvoltări filogenetice şi indică momentul de ansamblu al lirismului naţional. Dacă la Eminescu, **„De plînge Demiurgos doar el aude plînsu-şi"** reflectă, în absolut, conştiinţa de sine a întregii sale poezii şi, în relativ, a poeziei trecute şi viitoare, la Ion Barbu **„Sfînt trup şi hrană sieşi, Hagi rupea din el"** reprezintă în absolut conştiinţa de sine a întregului lirism de pînă la el şi, în relativ, doar pe a sa. Căci, se înţelege, există şi alte sintagme barbiene cu sensul acesta, ba chiar unele poezii în întregime. Apoi „borna Ion Barbu" va fi depăşită, sau şi este prin generaţia nouă de poeţi.

Destinul interior al poeziei româneşti a mers din negaţie în negaţie. Iată în continuare cum explicitează Manolescu, întîia sa teză de estetică a poeziei, cuprinsă metaforic în versul lui Ion Barbu şi în acela al lui Eminescu citat de noi : **„Din meditaţia asupra lumii, poezia devine meditaţie asupra ei însăşi. Poeţii nu vor la început decît să se exprime ; apoi ei vor să creeze. Dar, paradoxal, poetul care creează spre a se exprima reuşeşte nu numai să se exprime, dar şi să-şi creeze un mod de a fi, altul decît cel real, să se elibereze de sine şi de lume, într-un spaţiu salvator, dincolo de viaţă şi de moarte ; în timp ce poetul care se exprimă pentru a crea, a cărui conştiinţă creatoare nimiceşte spontaneitatea creaţiei, nu reuşeşte de obicei decît să se exprime pe el însuşi, incapabil să-şi cucerească acel spaţiu nesfîrşit unde existenţa lui devine altceva. Cel dintîi nu caută decît o oglindă pentru chipul lui interior, lăsînd o posibilitate de a**

dialectica ideilor

fi, celălalt, voind o eliberare, nu găseşte decît o oglindă. Aceasta măsoară distanţa de la Blaga la Barbu, de la poetul care caută, într-o experienţă de viaţă şi de limbaj totodată un sens vieţii, la poetul care caută numai un sens limbajului. Dacă poezia modernă poate fi definită, la început, ca o creare lirică a lumii şi în acelaşi timp ca o creare lirică a limbajului, ea devine, cu timpul, numai o aventură pură a limbajului".

Nu altceva spune Heidegger în **Holderling un das Wessen der Dichtung : „Poezia îşi creează operele în cadrul limbajului... Esenţa poeziei trebuie concepută plecînd de la esenţa limbajului".** Consecinţa teoretică a unui asemenea punct de vedere, la Manolescu sună astfel : **„Poezia se întoarce asupra ei însăşi, nu comunică, ci se comunică. Gestul creator se substituie creaţiei : cuvîntului îi este preferată absenţa cuvîntului, fie că este o absenţă adevărată, fie că este un joc de silabe, adică o muzică. Simbolismul descoperă TĂCEREA** (subl. n.) **suprimînd cuvintele sau, dimpotrivă, încredinţîndu-se ea unei pure muzicalităţi".** Aşadar, a fost pronunţat conceptul heideggerian : **Gelassenheit**, cu alte cuvinte acel „spaţiu nesfîrşit unde existenţa" devine altceva.

Dar înţeleasă heideggerian menirea poeziei (şi evoluţia ei, spune Manolescu), ea relevă o formidabilă responsabilitate: poezia este **„fundamentul care suportă Istoria (Hölderlin und das Wessen der Dichtung).** În acest punct, silogismul heideggerian ce părea atemporal şi aspaţial se dovedeşte hrănit de realitate. Plecînd de la esenţa limbajului, el sfîrşeşte în materialitate. Poezia e depozitara istoriei la un înalt grad de spiritualitate : acolo unde **profeţia** este prezent, unde temporalitatea este profeţie.

Aceasta este filozofia poeziei semnată de Nicolae Manolescu, la care ne-am permis indicarea unor posibile izvoare sau a unor intuiţii critice acoperite, verificabile filozofic. Spun totuşi posibile, deoarece sagacitatea criticului a putut sesiza şi independent de Heidegger ori Hegel metamorfozele poeziei româneşti. Fie că este o aplicare abil disimulată (gest călinescian !) a viziunii lui Heidegger, fie că este o deducţie firească prin observarea cu pătrundere şi fineţe a materialului liric, autorul ne oferă întîia „istorie interioară", întîia încercare de relevare a dialecticii lirismului românesc ; o încercare peste care lucrările viitoare nu vor putea trece.

Construcţia cărţii, schema ei urmează demonstraţia noastră. Or, noi o urmăm pe a lui Manolescu. După expunerea tezelor într-o eruptivă desfăşurare de paradoxuri ce a părut unora joc superficial cu noţiunile (da, joc al intuiţiei neconstrînse pentru a nu pierde secunda ideii), criticul procedează la argumentarea lor prin analizarea şi reanalizarea operelor poetice de la Macedonski la Geo Dumitrescu. Aici poate fi găsită una din cauzele „rupturii" involuntare de Eminescu : propunîndu-şi să demonstreze evoluţia poeziei doar pe o porţiune determinată de timp, adică pe o schemă, orice alt segment al ei îi apare drept intrus. Sau, cutare operă, nepliindu-se, de la prima ochire, diagramei sale, criticul preferă a o trece sub tăcere. Este şi acesta un mod de a fi consecvent cu tine însuţi, ideile persuasive fiind, la urma urmei, dogmatice. Că această construcţie ulterioară — analiza concretă a poeziilor — este întrucîtva eliptică, sumară, aş zice mai bine laconică, nu înseamnă că se abate de la optica formulată ori că este dispersată acesteia. Reproşul astfel făcut de unii comentatori este vulnerabil. Oare unui opus de 500 de pagini nu i s-ar fi găsit acelaşi defect ? Manolescu e un critic structural opus construcţiilor didactice, universitare, cărţilor cu aparatură greoaie, elefantină. El se comunică urgent, are intuiţii neaşteptate, mobilizatoare. Numai aşa se poate contribui la dinamizarea gîndirii critice actuale, dispusă la siestă în cunoscutele forme tradiţionale.

Spuneam că o altă parte a cărţii constă în prospectarea versurilor, în definirea contribuţiei fiecărui poet la fenomenologia spiritului liric. Despre Bacovia, Manolescu scrie : **„El descoperă poezia ca impas : nu scrie pentru a se exprima, ci tocmai pentru că nu se poate exprima... Bacovia este oratorul mut al lui Eugen Ionescu".** Unghiul de interpretare este, aşadar, acelaşi : limbajul ca mod ontologic de a fi. Dintr-o atare incidenţă, dihotomia tradiţionalism-modernism primeşte o rezolvare originală şi în vădit progres faţă de soluţiile de pînă acum : **„Tradiţionalismul e o formă de modernism (...), tradiţionalismul e un stil, o formulă inventată de poeţi moderni ; ieşiţi adesea din şcoala simbolismului. El reprezintă, înlăuntrul poeziei moderne, una din tendinţele acesteia, tendinţa de autoconservare ce se opune evoluţiei prea rapide, în alte direcţii, a poeziei moderne : întocmai ca organismele vii, poezia se apără producînd un anumit fel de celule. Aşa încît tradiţionalismul este mai degrabă un program decît o sensibilitate reală : sensibilitatea este una singură, poezia însăşi nu este altfel decît modernă ; unii poeţi, însă, cu bună ştiinţă, se opun schimbării cultivînd o atitudine ostilă faţă de nou, redescoperind tradiţia. Dacă modernismul e un mod de a simţi, tradiţionalismul e aproape în întregime un stil. Aici trebuie căutată deosebirea faţă de sămănătorism".** Deci modernismul ar fi un tradiţionalism alergic, nestatornic. Ambele tendinţe nu sînt altceva decît „chestiuni de stil, de cultură", mai mult programe decît sensibilităţi reale. Ele generează dintr-un singur nucleu : **sensibilitatea modernă** (astrală, adică la zi) bifurcată în stiluri, în limbaje. Altfel cum s-ar explica prezenţa unui poet în cadrele ambelor „tabere" sau, mai exact, contradicţia lui aparentă ? Drama opţiunii priveşte aici modalitatea de expresie, posibilităţile comunicării. **„Poate că nici un alt poet** — scrie Manolescu — **nu ilustrează mai exact constatarea de mai sus ca Adrian Maniu — simbolist la debut, suflet nou modern, deschis unor experimente variate, deloc ocupat să respecte limbajul statornicit al poeziei, şi totuşi precursorul mai tuturor formulelor tradiţionaliste. Totodată se vede la el că tradiţionalismul e o chestiune de stil, de cultură".**

Chestiunea stilului (la A. M.) fiind expusă întîia oară de Călinescu iată-l pe acesta în postura de blagian, pe el care rezista vanitos la filozofia poetului ardelean. Iată-l şi pe Manolescu împărtăşind concepţia lui Blaga.

Regretînd că spaţiul nu-mi îngăduie elucidarea în detaliu a **Metamorfozelor** (poate cu alt prilej), precizez că în remarcabila carte a lui Manolescu trebuie văzută întîlnirea criticii cu filozofia, demonstraţia că fără frecventarea terenului ei teoretic exegezele insolite nu sînt posibile. Fertilitatea, metamorfoza criticii depinde de scufundarea în teorie. Şi întîia dovadă o avem.

DISOCIERI

DRAMA NIGERIANĂ

Nigeria — odinioară nu mai mult decît un nume cu rezonanță exotică sau eventual, pentru cei mai inițiați, „bijuterie a Commonwealth-ului britanic" alături de India, al cărui „pandant în Africa" era de altfel socotită. Nigeria — care, devenită independentă la 1 noiembrie 1960 desemna atunci, pentru întregul continent, una din cele mai bogate și mai întinse țări africane, prima în ceea ce privește numărul populației. „Nigeria este însuși viitorul Africii", obișnuia să se spună adesea.

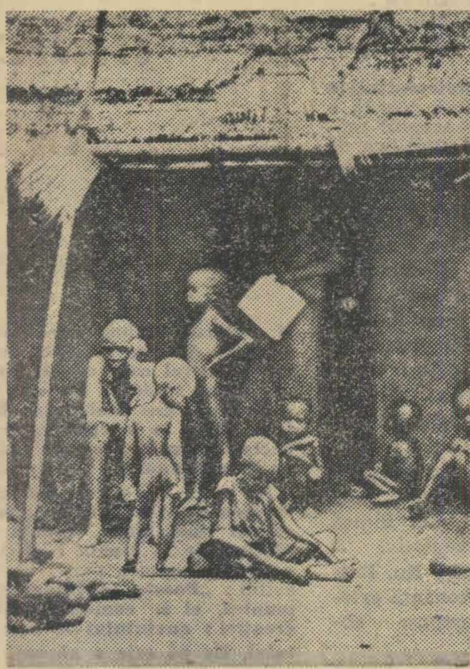
Iar astăzi, Nigeria este țara africană supusă unei încercări fără precedent, angajată existențial în rezolvarea unor probleme de care depinue propria-i soartă, ca stat independent, în forma sa actuală, focalizînd atenția opiniei publice generale și, în primul rind, a celei africane.

Avuțiile și posibilitățile remarcabile ale teritoriului ce și-a dobîndit independența în urmă cu 8 ani, energiile celor 55 de milioane de africani care o populează sînt măcinate astăzi, în împrejurări tragice, de conflagrația militară care angajează armata guvernului federal nigerian de la Lagos și trupele biafreze secesioniste de la Umuahia. Într-un an și jumătate, războiul a înregistrat pierderi omenești care depășesc numărul morților din bătălia de la Verdun sau războiul civil din Spania — remarca plin de amărăciune un ziarist. Cadența victimelor civile ale ostilităților — pe care presa o ilustrează din abundență cu amănunte terifiante — nu are precedent în istoria contemporană.

Nimeni nu poate explica satisfăcător prezentul context nigerian fără a recurge la o incursiune mai profundă în istoria țării. Frontierele Nigeriei, ca de altfel mai toate frontierele actuale din Africa, fixate în linii generale cu prilejul Congresului de la Berlin din 1885, au fost trasate în funcție de calculele marilor puteri coloniale. Interesele africanilor au fost ignorate pe deplin; din cele 15 țări participante la suszisul congres, nici una nu era africană. Așadar, configurația Nigeriei avea să traducă intenția Marii Britanii de a uni sub autoritatea sa populațiile din bazinul și Delta Nigerului, dintre care mai importante ibo la est, yoruba la vest, hausa în nord. Fiecare din aceste populații își are propriile obiceiuri și tradiții; mai mult, ele se reclamă unor civilizații și religii distincte, aspiră spre progres pe căi diferite, cunosc niveluri diverse de dezvoltare. În cadrele unei entități statale unice, problema coexistenței acestor populații a devenit deosebit de acută. Caracterului ei complex i s-au adăugat complicațiile create de politica autorităților coloniale, de promovare, într-un moment sau altul, a uneia din principalele etnii ale coloniei (îndeosebi a populațiilor ibo și hausa).

Cadrul politico-administrativ moștenit la începutul deceniului 7 de tînărul stat independent s-a dovedit deosebit de nefast armonizării intereselor diferitelor populații. Cei ce credeau că formula unei Federații cu o „elită conducătoare" compusă din emirii hausa de credință musulmană din nord și o „sevă" menită să hrănească aspirația spre o dezvoltare modernă, rapidă a țării, constind în intelectualitatea ibo, au primit ca dezmințiri violente mai întîi o lovitură de stat, în ianuarie 1966, ale cărei victime au fost oamenii politici hausa; apoi o alta, în iulie același an, îndreptată în principal împotriva liderilor militari ibo. În nordul musulman cîteva zeci de mii de locuitori ibo cad victimă răzmeriței batalioanelor hausa din orașele Kano și Kaduna. Este cauza imediată a exodului celor două milioane de ibo dispersați pe întreg cuprinsul Nigeriei către regiunea lor natală, din estul țării. Guvernatorul provinciei estice, locotenent colonelul Ojukwu încearcă mai întîi să-i calmeze pe acei conducători ibo care reclamă secesiunea regiunii guvernată de el și proclamarea ei, sub numele de Biafra, ca stat pe deplin suveran, desprins complet din componența Federației nigeriene. Ojukwu nu poate însă ceda presiunii forțelor secesioniste; mai mult, el se va pune în fruntea acțiunii lor. Biafra — raționează inițiatorii ei — poate face față relativ ușor dificultăților începutului (inclusiv unei prezumtive acțiuni armate a autorităților de la Lagos). Aceasta, deoarece despre populația ibo se spune că este „cel mai industrial trib al federației și cel mai capabil de a asimila elementele civilizației moderne". Și, mai ales, datorită faptului că regiunea orientală este cel mai bogat ținut al țării — în 1966, din 20 de milioane de tone de petrol produse de Nigeria (al zecelea producător mondial al anului), cca 15 milioane provin din subsolul biafrez. Pe lîngă petrol, remarcabilul potențial economic al regiunii este întărit și de importantele zăcăminte de cărbune, gaze naturale, columbit, uraniu și aur pe care le conține.

Bazîndu-se pe atuul petrolului în primul rînd, la 30 mai 1967 Ojukwu proclamă independența Biafrei; invocînd ideile unității nigeriene, la 5 iulie 1967, șeful statului, generalul Gowon ordonă ocuparea Biafrei de trupele federale. Ostilitățile dau pentru moment cîștig de cauză forțelor biafreze, federalii preiau apoi pentru o lungă perioadă inițiativa, reducînd suprafața controlată de Ojukwu la aproape o zecime din teritoriul inițial al Biafrei, pentru ca, în sfîrșit, de cîteva săptămîni, într-un moment cînd capitularea secesioniștilor părea doar o problemă de cîteva zile, trupele acestora să reia inițiativa pe toate fronturile.

Toate aceste episoade de război însemnînd, bineînțeles, distrugerea unor importante valori materiale, pierderi masive de vieți omenești, subminarea operei de dezvoltare independentă a Nigeriei, slăbirea solidarității africane. Combatanților căzuți pe cîmpurile de luptă, deosebit de numeroși în acest război care adesea nu cunoaște prizonieri, li se adaugă impresionante sacrificii umane în rîndul populației civile. Chipurile copiilor ibo, adevărate spectre ale foametei, populează de luni de zile paginile presei internaționale. Mai puțin cunoscută, dar la fel de reală este și suferința provocată de război populației civile și din alte colțuri ale Nigeriei, aspect pus recent în lumină, într-un interviu, de comandantul șef al marinei militare nigeriene, colonelul Akinwale Wey.

Propunîndu-și stabilirea responsabilităților în declanșarea actualei drame nigeriene, observatorii sînt nevoiți să pună în mișcare resorturi mai profunde, la scara întregului continent. Doleanțele, întru totul legitime, ale populației ibo de a trăi în condiții de securitate presupun, în mod obligatoriu, desprinderea concretă a regiunii locuită de ei din componența Nigeriei și legitimează constituirea unui nou stat, independent pe harta Africii? Oare acceptarea unui asemenea act nu ar crea un precedent în sensul restructurării tuturor frontierelor africane, pornindu-se de la criteriul etnic? În caz afirmativ, pînă unde ar merge un asemenea proces, dat fiind că Africa numără aproximativ 6000 de populații? Sînt întrebări cărora trebuie să le răspundă africanii îndeosebi și în primul rînd părțile direct interesate. Oricum, interesele celor 55 de milioane de africani care și-au cîștigat dreptul la existența politică independentă în noiembrie 1960 impun în primul rînd curmarea războiului fratricid, renunțarea la orice fel de soluție bazată pe exercitarea forței; singura alternativă rezonabilă constă, și aici, în rezolvarea pașnică a conflictului.

Corneliu VLAD

Tineretul și noul Partid Comunist German

Noul Partid Comunist German din R. F. a Germaniei, recent înființat, exercită o relevantă atracție asupra tineretului. Însemnările ziaristului vest-german Hasso Ziegler, apărute de curînd în „Stuttgarter Zeitung", constituie, în acest sens, un indiciu. Cîteva spicuiri vor fi, credem, concludente.

Nici un dubiu: tineretul nu poate fi trecut cu vederea și cu atît mai puțin poate glasul său să rămînă neauzit în rîndurile P. C. German. Aproximativ jumătate din delegații prezenți la Offenbach (la Conferința unională a P.C.G. — nota noastră) aveau sub 40 de ani: 86 dintre ei nu împliniseră nici măcar 30 de ani. Din cercurile lor proveneau de altfel majoritatea participanților la discuții...

Nu fără motiv, subliniază ziaristul vest-german, purtătorul de cuvînt al Comisiei federale, Kurt Bachmann, s-a ocupat în amănunt de faptul că „tineretul s-a săturat de stat" și a dat asigurări: „Partidul nostru nu este un partid al cercurilor conducătoare", dar în continuare el a spus: „În rîndurile tinerei generații domnesc nemulțumirea și neliniștea față de linia politică internă și externă a guvernului, față de deplasarea spre dreapta, față de orînduirea socială și de stat, în care individul nu poate să spună nimic și să hotărască nimic, în care toate hotărîrile importante — în întreprindere, în economie, în stat, în școli superioare și secundare — sînt luate fără ea și împotriva ei".

Nu fără motiv, în cuvîntarea programatică a lui Bachmann, precum și în apelul adoptat duminică de P. C. German „Către toți oamenii muncii de la orașe și sate" figurează printre revendicări „curmarea tuturor proceselor împotriva studenților și a muncitorilor tineri", „îndepărtarea din serviciile publice a tuturor persoanelor cu trecut național-socialist" (nazist — nota redacției), „exproprierea concernului Springer", „democratizarea tuturor sferelor societății" și „sistarea ajutorului acordat de Bonn regimului de la Saigon", revendicări care au fost formulate ani de zile de către o parte deloc neglijabilă a tineretului, fără ca ele să fi avut un ecou în rîndurile partidelor de guvernămînt, așa cum o spera tineretul.

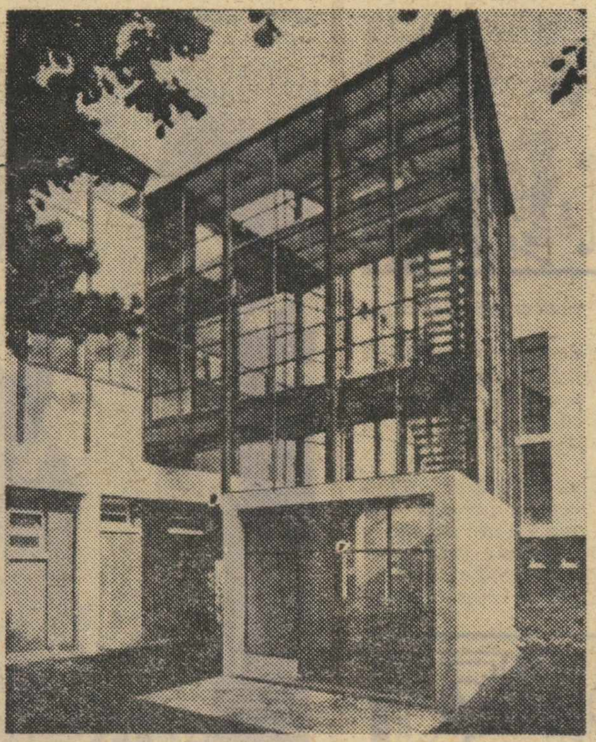
Același scop îl urmărește intenția de a nu se crea o organizație proprie a tineretului comunist, ci de a se depune eforturi pentru a realiza o înțelegere cu grupurile opoziției extraparlamentare. După cum s-a arătat la conferință, se speră că se poate sta încă de vorbă cu Federația germană a studenților socialiști și, de asemenea, cu alte organizații de stînga ale tineretului și studenților. Pentru a se cîștiga tineretul, este necesar să se creeze o bază cît se poate de largă și cuprinzătoare.

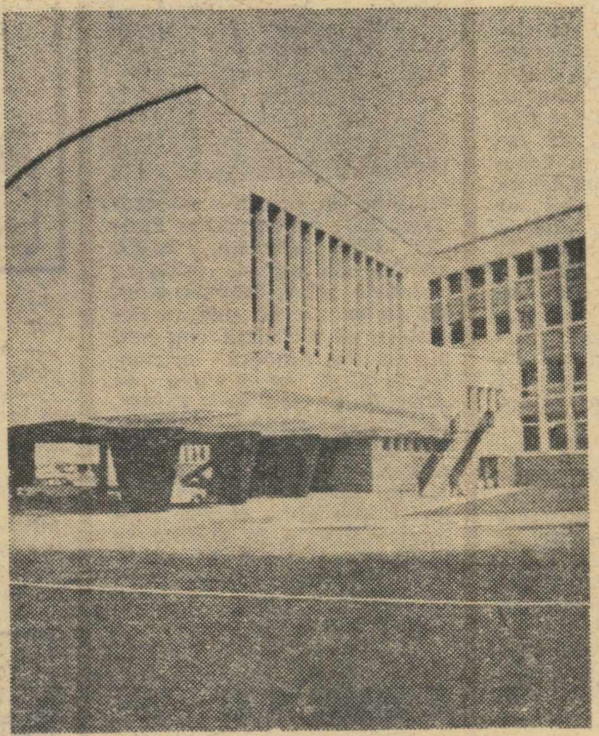
Comuniștii sînt plini de încredere în succes. „Ridicați-vă, tovarăše și tovarăși!" a chemat Kurt Erlebach din Hamburg, unul din întemeietorii noului partid, în încheierea Conferinței federale. „Ridicați-vă, ridicați-vă! Suflecați-vă mînecile și scuipați în palmă! O vom scoate la capăt!"

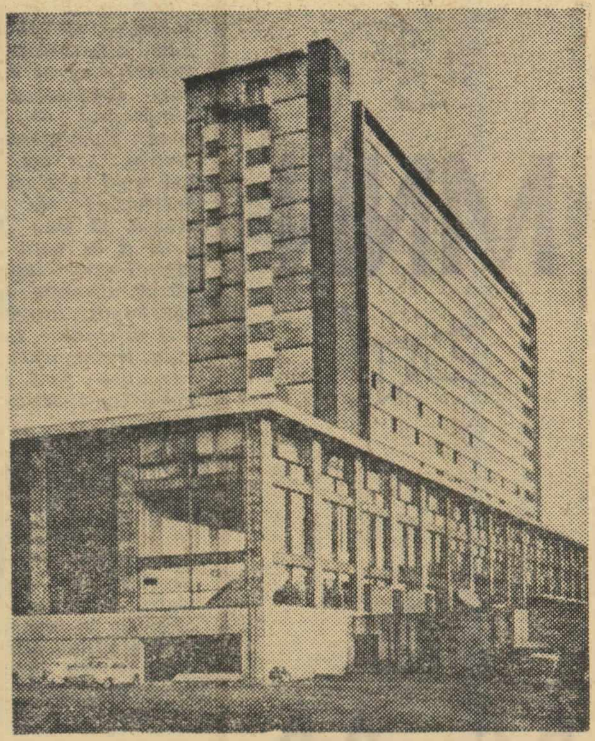
ALMA MATER XXI

Clermont-Ferrand

– Insemnări din Franța de Gheorghe MITROI –

Este știut că orașele își au, toate, fizionomia și rezonanța specifică. Unele evocă stingerea, altele trepidația vieții ; unele trezesc, prin simplă pronunțare, repetate ecouri de istorie, în timp ce altele trăiesc numai sub pulsul contemporaneității. Dar, la fel ca și prezentul, trecutul este felurit : Florența e altfel decît Kyoto ; Oradour și Lidice se aseamănă numai prin teribila acuzație ce-o aduc împreună războiului, iar Magnitogorskul are comun cu Hunedoara noastră doar trăsătura de a fi devenit, fiecare în parte, o grandioasă expresie a giganticei energii vitale. Clermont-Ferrand, orașul așezat pe o uriașă colină din centrul Franței și capitala departamentului Puy de Dôme, are o rezonanță căreia nu-i lipsesc afinitățile istorice, dar căreia secolul nostru i-a adăugat puternice realități industriale.

Străjuit de crestele crenelate ale unor masivi de peste 1 500 de metri, avînd o altitudine de 6—700 metri și o climă specific muntoasă, Clermont-Ferrand îți aduce aminte de Brașov, dar nu seamănă cu Brașovul. Cît stai în el ți se pare că nu-l vezi prima dată și că-l știi de cînd te știi, dar după ce te-ai reîntors acasă și încerci să faci ordine în noianul de însemnări, impresiile te năpădesc. Și mai greu este cînd vrei să găsești adevăratul sens al acestor impresii și, mai cu seamă, să reconstitui acel ceva clermontez pe care în timpul zilelor de neuitat l-ai trăit, l-ai respirat, nu o dată, fără să știi.

De obicei, toate acestea se amînă, pe seama timpului și a înțeleptei sale treceri. Unii însă încearcă...

După ce ai lăsat cu 2—3 ore în urmă respirația largă, de orchestră simfonică, a Lyonului — al doilea mare oraș al Franței, cu bulevarde așternute parcă mai mult în lățime decît în lungime, cu uriașe palate de beton, aluminiu și sticlă — ești uimit să constați că în Clermont-Ferrand te simți în largul tău printre străzi întortocheate, strîmte și umbroase, cu dughene ascunse și cu baruri de zi și de noapte, cu vînzători ambulanți și tarabe întinse pe trotuare, expunînd în aer liber ochelari de soare și pantofi, haine și vase de sticlă, covoare și tablouri pictate în maniera maeștrilor de pe Montmartre. Orașul prin care a copilărit Marie Henri Beyle, adică acela care avea să-și zică pentru totdeauna Stendhal, e un mare centru urban și industrial, un important focar artistic și cultural. Dar prezentului, și mai ales viitorului, el îi impune — înainte de toate — siluetele maiestuoase ale instituțiilor sale universitare. Clermont-Ferrand se confundă tot mai mult cu **alma mater.** În configurația geografică a Franței el reprezintă, poate, cel mai modern **cartier latin.**

Impresia aceasta nu vine numai din fizionomia lui demografică, cu toate că orășelului studențesc ridicat spre sud, pe platoul Saint-Jacques, i se adaugă alte clădiri universitare ce răsar ici-colo prin oraș de unde nici nu te aștepți. În Paris, populația studențească se pierde în marea masă a pietonilor de felurite ocupații, în schimb, strada clermonteză își datorează profilul tocmai pietonului care-și flutură cu orgoliu halatul alb sau își poartă mîndru sub braț planșeta. Se spune că aici, uneori, fiecare al doilea trecător e un student. De unde și denumirea de „oraș al tinereții fără bătrînețe" (întrucît în fiecare toamnă o generație tînără ia locul absolvenților... ajunși la vîrsta maturității), de unde și aparența de tumult tineresc, la anumite ore ale zilei, în centrul orașului și pe multe străzi din preajma cetății universitare.

Privind și admirînd distincția și grația modernei arhitectonici universitare clermonteze ai impresia că orașul a îmbrăcat abia de cîțiva ani pelerina studențească.

— Dacă nu mă înșel, domnule profesor (îl întreb pe domnul Gaston Meyniel, decanul Facultății de medicină și farmacie, al cărui oaspete sîntem), Universitatea din Clermont-Ferrand este, totuși, mult mai veche, întrecînd vîrsta respectabilă de 100 de ani. Adevărat ?

— Ne considerăm o universitate tînără căci, pentru o instituție de învățămînt superior, 100 de ani (împliniți la 13 octombrie 1967) constituie o vîrstă modestă, dacă o comparăm cu cea a altor universități franceze sau străine, de mai multe ori centenare. Din 1954, cînd au luat ființă facultățile de științe și litere, profilul universitar al orașului nostru a tot suferit diverse modificări, cele mai însemnate fiind înregistrate în ultimii 15 ani cînd au fost înălțate noi clădiri (mai spațioase și mai arătoase), noi instalații (la nivelul secolului al XXI-lea !) și noi complexe sociale (corespunzătoare civilizației contemporane) pentru fiecare dintre cele patru facultăți : Drept și științe economice, Litere și științe umane, Chimie, Medicină și farmacie.

— Ca oaspeți ai acestei splendide **cité universitaire** ne-a impresionat în primul rînd grija arhitecților de a ridica lăcașuri pe gustul studenților viitorului, dar tot atît de impresionați am fost și de faptul că nu sînteți deloc zgîrciți cu spațiul. Facem această remarcă gîndindu-ne la numărul studenților, destul de mic — 12 000 — față de imensitatea spațiului construit ce le stă la dispoziție.

— Gîndiți-vă, mai întîi, că armata studenților noștri este în continuă creștere. Pînă cu 15 ani în urmă, Clermont nu constituia o atracție pentru tinerii din regiunea noastră (Auvergne), mulți dintre ei preferînd facultățile din Paris, Toulouse sau Lyon. Pe măsură ce prestigiul Universității noastre a crescut, a sporit și numărul studenților : 4 200 în 1959 ; 11 000 în 1966 ; în 1972 vom avea 22 000 ! Nu este însă singurul **raison** al risipei de spațiu. Gîndiți-vă, mai cu seamă, că școala superioară a secolului XX, și cu atît mai puțin cea a secolului XXI, nu mai poate ține studenții adunați în amfiteatru. Trebuie să le dea drumul spre săli de lucrări practice — în care fiecare să aibă masa și ustensilele sale —, spre sălile de film (pe specialități), spre sălile de lectură cu lume puțină și liniște multă. La toate acestea ne-am gîndit cînd am construit tot ce-am construit în ultimii ani și ne vom gîndi cînd vom ridica viitorul **campus universitaire** pe o vastă zonă din jurul bulevardului Gergovia, care se deschide larg în direcția platoului Saint-Jacques, unde se află complexul ce vă găzduiește și pe dv.

La résidence universitaire du clos Saint Jacques ne găzduiește în condiții de „Athenée Palace". Pe un teren scobit ca un imens taler, sînt împlîntate șase pavilioane — pentru locuit — și un bloc principal, cu 10 etaje, care adăpostește administrația, restaurantul, barul studențesc, sala de spectacole, camerele speciale pentru transmisiuni tele și alte zeci de încăperi pentru servicii de tot felul.

Dormim, la fel ca toți ceilalți 1 160 de locatari, singuri în cîte o cameră mobilată cu gust și curată ca lacrima, servim masa, împreună cu alți 4 000 de convivi, în marele restaurant cu autoservire. Vrînd, nevrînd — dar mai mult din proprie plăcere — trăim cîteva zile cu adevărat studențești : ne facem singuri curat în camere, primim la intrarea în sala de mese cîte un afiș-fluturaș care ne anunță pentru seara respectivă un spectacol de teatru sau o **causerie** pe teme politice, batem mingea pe unul din numeroasele terenuri de baschet din curte (cu bitum roșu) sau din sala de sport (care ne aduce aminte, prin tot, de sala „Dinamo" din București), iar seara vizionăm emisiunile de la Olimpiadă (în culori !). Duminică mergem în păr, toți cei 40 de români, pe stadionul C.U.C. (Clermont Université Club), unde sîntem surprinși să vedem în jurul pistei de atletism o altă pistă, de beton, pentru cursele cicliste de velodrom și sus, deasupra tribunelor, o mare lozincă înscrisă cu litere albe pe un fond albastru : „Adevăratul sportiv respectă întotdeauna deciziile arbitrului".

Aflînd că sîntem din România, mai mulți tineri au venit să ne cunoască și să ne felicite pentru cele două medalii olimpice de aur ce le aveam la ora aceea prin Viorica Viscopoleanu și Lia Manoliu. Impresionați de gest, n-am găsit în primul moment cuvinte de răspuns. Apoi, peste numai cîteva minute era greu să deosebești fetele și băieții noștri de fetele și băieții gazdă, pentru că pe pieptul românilor apăruseră insigne franțuzești, pentru că pe pieptul clermontezilor erau prinse insignele cluburilor „Politehnica București" și „Politehnica Iași", pentru că în general e o mare încurcătură atunci cînd oamenii încep să se îmbrățișeze.

Că musafirii și gazdele încetaseră să mai fie delimitați în musafiri și gazde s-a văzut cel mai bine la masa comună de adio, luată într-o cafenea studențească din oraș. Mai mult de 4 ore am ciocnit pahare și am dansat, am cîntat și am rostit scurte alocuțiuni prietenești, am discutat despre tot ce vrei și ce nu vrei. În toiul bunei dispoziții, cineva făcea reflecția că vinul roșu este profund democrat, că este evident pentru conviețuire pașnică și că Bourgogne-ul se comportă cu studenții români la fel de bine ca Murfatlarul față de colegii francezi. Pentru a nu mai insista prea mult asupra acestei atmosfere prietenești, mă opresc doar la cuvintele unui tînăr nigerian, student la Clermont-Ferrand, pe care fluviul nostru îl smulsese de la o masă vecină și-l absorbise : „Ceea ce vreau să știți este că, în numele tineretului țării mele, vă invidiez".

M-am convins, la fel ca toți cei pe care i-am însoțit în Franța, că a fi student la Clermont-Ferrand este o mare onoare și mare plăcere. Dar și o mare șansă ! A fost un moment — momentul adevărului — cînd m-am întrebat dacă eu, sau cei mai mulți din delegația noastră, am putea, francezi de-am fi, să studiem în această instituție de învățămînt superior, căreia nu-i lipsește aproape nimic pentru a-ți oferi totul, în Clermont-Ferrand-ul despre care scriam, într-o corespondență telefonică directă apărută în revistă cu o lună în urmă, că este cel mai modern centru universitar din cîte am văzut vreodată. (Poate doar la Tokyo, dacă-mi amintesc bine, am mai găsit așa ceva). M-am întrebat ce venituri trebuie să aibă un tînăr și părinții lui pentru a putea plăti exorbitantele taxe de înscriere și frecvență, m-am întrebat ce trebuie să facă și cît să plătească un student clermontez pentru a se număra printre acei fericiți 10 la sută care au deosebitul privilegiu să locuiască singuri într-o cameră din super elegantul **La residence Universitaire du clos Saint-Jacques.** Mi-am adus aminte atunci că am făcut o facultate în mod gratuit, ba am beneficiat și de bursă, că Grozăveștiul și celelalte complexe din țară găzduiesc nu mai puțin decît 65 la sută din studențimea noastră...

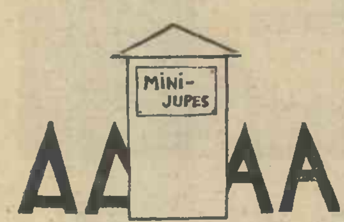
De altfel, evenimentele din luna mai au arătat că înșiși studenții francezi își pun asemenea întrebări capitale și sînt hotărîți să lupte pentru satisfacerea tuturor revendicărilor lor. La întoarcere, în Paris, aveam să facem „pe viu" această constatare. Nemulțumiți că statul nu-și respectase promisiunea cu privire la asigurarea locurilor de repartizare, mai mulți absolvenți din acest an ai Institutului național de educație fizică organizaseră o demonstrație publică : au smuls — ostentativ ! — un pom din Piața Operei și l-au tîrît pe trotuar, cale de mai mulți kilometri, pînă în curtea institutului, iar aici s-au dezbrăcat la slip — ori, unii, chiar la costumul lui Adam — și au început să se tîrască, de-a bușilea, pe pista de zgură a stadionului, udată în prealabil cu furtunul. „Viermii" intenționau să sugereze, fără cuvinte, situația socială precară în care se găseau la terminarea anilor de studiu.

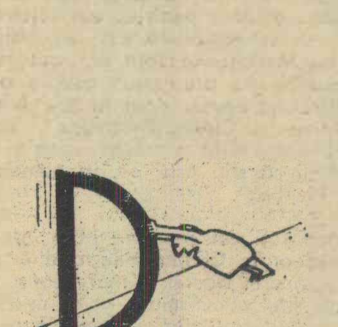
Nu ne dădeam seama cît era durere și cît era dizgrație în resentimentul pe care-l încercam privindu-i...

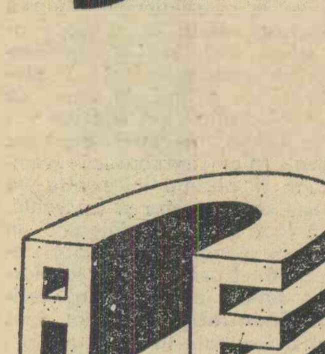
etc

Cinci caricaturi de I. Dogar-Marinescu

UMOR... AUTENTIC

Fizicianul englez Rutherford intrînd într-o seară în laborator găsi aplecat asupra aparatelor pe unul dintre numeroșii lui discipoli.

— Ce faceți aici atît de tîrziu ? întreabă magistrul.

— Lucrez.

— Dar ziua ce faceți ?

— Lucrez, se înțelege, răspunse din nou elevul.

— Și dis-de-dimineață lucrați ?

— Da, domnule profesor, lucrez și dimineața, întări elevul, scontînd o laudă.

Savantul se întunecă și întrebă iritat : Spune-mi domnule, atunci cînd mai gîndești ?

★

Rutherford își selecționa colaboratorii după următorul criteriu : atunci cînd i se prezentau prima dată le da să se ocupe de o problemă. Dacă după rezolvarea acesteia noul colaborator întreba ce are de făcut mai departe, era concediat

★

Fizicianul german Max Born (premiul Nobel 1954) își alesese Astronomia pentru examenul oral al tezei de doctorat. Profesorul examinator, cunoscutul astronom și fizician Schwartzschild, îl întreabă : Ce ați face la vederea unei stele căzătoare ? Born înțelegînd că răspunsul ar trebui să fie : „M-aș uita la ceas și aș nota exact ora, aș stabili constelația de unde a căzut, direcția spre care se îndreaptă, lungimea traiectoriei luminoase, iar apoi aș calcula traiectoria aproximativă", răspunse fără să-și piardă cumpătul : Mi-aș pune o dorință !

★

În timp ce urma cursurile Universității din Göttingen, lui Niels Bohr i se întîmplă să se pregătească insuficient pentru un colocviu, și drept urmare expunerea lui să fie slabă. Bohr nu se impacientă și spuse în încheiere zîmbind ; Am ascultat aici atîtea expuneri proaste încît vă rog să o considerați pe a mea ca o răzbunare.

UN AUTOMOBIL REGAL PENTRU UN CAL !

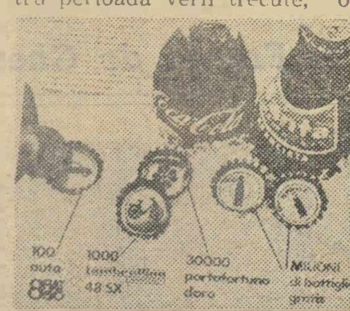
Doamna Castle, pe cînd era ministru al transporturilor din Anglia, a condus o campanie quasi-teroristă împotriva automobiliștilor imprudenți. dată fiind observația sa că în această țară infracțiunile de circulație sînt pedepsite cu mai puțină severitate decît în alte țări. Pe vremea mandatului ei, asemenea infracțiuni au săvîrșit înșiși membrii casei regale. Majestatea Sa Regina a văzut, într-o zi, o fotografie a principesei Margaret, făcută în mașina sa Asta n-ar fi nimic, dar principesa își ținea în brațe

copilul, în vîrstă de 3 ani, deși legile de circulație engleze interzic categoric plimbarea pe stradă, cu automobilul, a copiilor mici. Natural, faptul a fost considerat grav. Pentru a nu cădea în aceeași greșeală, principesa Anna a schimbat automobilul cu... calul. Legile engleze nu interzic la nici un articol plimbarea cu caii, inclusiv a copiilor de ORICE vîrstă. chiar dacă se și galopează pe un teren cît de accidentat. În fotografie : principesa Anna a Angliei cu calul său preferat.

ÎNCAPE UN FIAT-850 ÎNTR-O STICLĂ DE „COCA-COLA"?

Pentru a spori numărul consumatorilor de „Coca-Cola" și de „Fanta", o altă băutură răcoritoare, italienii s-au hotărît să... riște, oferind, pentru perioada verii trecute, o

mulțime de premii substanțiale : 100 de autoturisme Fiat-850, 1 000 biciclete, 30 000 amulete de aur și.. milioane de sticle pline. Metoda e un fel de loterie, cu singura deosebire că niciodată nu poți pierde. dat fiind că. oricum, tot te alegi cu o sticlă de „Coca-Cola" sau de „Fanta". În schimb, plătind băutura, poți cîștiga unul din premiile respective. „Lozul" se află pictat pe fundul căpăcelului de metal, sub pluta care-l căptușește Firește, în dorința de a descoperi „lozul cel mare", mulți consumatori se întrec în a-și goli punga chiar și atunci cînd nu le e sete.

UMOR CU LINGURIȚA

Un medic psihiatru e chemat la telefon :

— Doctore ! E îngrozitor ! De cîteva zile soțul meu crede că este cal de curse. Nu vrea să mănînce decît ovăz și se culcă doar pe paie.

— Doamnă. acest lucru poate fi grav Veniți imediat cu el la mine.

— Bine doctore, așteptați numai un moment ca să-i pun șaua și sosim în galop.

★

Într-un azil de nebuni. Un om stă întins la marginea unui bazin, gustă din apă și o scuipă supărat

— Ce s-a întîmplat ? — îl întreabă alt nebun.

— Am pus adineori o bucată de zahăr în acest bazin și nu se simte de loc

— Ești sigur că ai amestecat ?

★

Pentru postul de portar se prezintă un om mărunțel cu o înfățișare timidă

— Nu cred că slujba asta e de dumneata. Aici ne trebuie un om agresiv, întreprinzător, chiar rău, un om care să poată striga foarte tare și chiar lovi în unele cazuri.

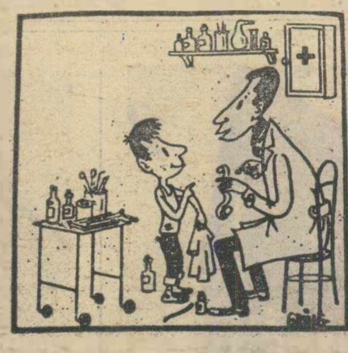
— Bine, am înțeles. O să vă trimit pe soția mea.

★

Unul din paznicii Camerei Comunelor din Londra a recunoscut că galeriile rezervate publicului sînt de cele mai multe ori refugiul îndrăgostiților. El este obligat adesea să-i roage pe tineri să părăsească acest local care nu este nicidecum hărăzit întîlnirilor.

★

Un băiețaș căruia i se făcuse un vaccin rugă doctorul

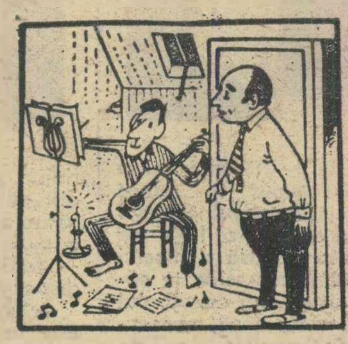
să-i pună pansament la celălalt braț.

— Bine dar eu vreau să-ți pansez brațul vaccinat.

— Pentru școală, prefer să se creadă că am vaccin acolo unde nu mă doare

★

Cunoscutul cîntăreț Tino Rossi nu vrea să permită fiului său Laurent să devină o vedetă. „El trebuie întîi să-și treacă bacalaureatul și apoi să se gîndească să cînte" — a

declarat Tino Rossi Totuși, Laurent compune pe ascuns cîntece pe care le trimite interpretei Dalida.

★

Pentru a spăla geamurile clădirilor din New York trebuiau într-adevăr nervi de oțel și o totală lipsă de amețeală. De curînd, însă, a fost inventat un robot care este în stare să se urce pe pereții celor mai înalte clădiri și să curețe la perfecție toate geamurile

Discuri comestibile

O firmă americană a început să producă discuri de patefon din marțipan, acoperit cu un strat subțire de peliculă, pe care este imprimată melodia . Pe etichetele plăcilor stă scris : „Dacă muzica nu vă place, puteți să scoateți pelicula și să mîncați discul".

Reclamă convingătoare

Un automecanic din Detroit (S.U.A.) a pus un anunț la ușa atelierului său : „Controlăm frîna dv. pentru suma de trei dolari. Magazinul de pompe funebre vă va cere pentru înmormîntare cel puțin 400 de dolari!".

PE CÎND HAINE DIN... FRUNZE ?

Consecvenți hotărîrii de a prezenta cititorilor curiozități ale modei, revenim cu o știre din Italia : la o superparadă a modei feminine, spectatoarele au avut posibilitatea să admire cîteva rochii prezentate cu elogii în publicațiile de specialitate. Una dintre ele, reprodusă de fotografia noastră, e „alcătuită" pur și simplu dintr-un fel de maieu care nu depășește linia sînilor. De „poalele" maieului atîrnă, pînă la glezne, nenumărate fîșii subțiri, din rafie, nylon, frunze de palmier, chiar cînepă semiprelucrată, dînd impresia unui „veșmînt" mai mult sau mai puțin stilizat al popoarelor primitive. Un observator de la paradă făcea remarca sinceră că manechinul care prezenta „rochia", o fată drăguță și cu bun simț, a roșit tot timpul cît a stat pe podium. Oare vom ajunge să admirăm în saloanele de modă și străvechea frunză a Evei ?

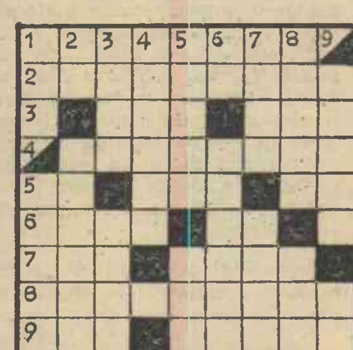

REPLICI AUTUMNALE

ORIZONTAL : 1) Păsări călătoare... 2) ...care pleacă — în țări străine 3) Mii de draci — Veșted (fig.) 4) Parcă-s date cu aramă. 5) E mereu contra — Diminutiv feminin — Vreme bună ! 6) Colivie cu stiăleți (od) — Început și sfîrșit de toamnă ! 7) Interjecție canină — Ciorbă la pachet. 8) Gri de sezon. 9) Depresiuni. — Rod din plin.

VERTICAL : 1) Bucate pregătite — Cît se poate de natural. 2) Calorie ! — Comparativ poetic pentru frunzele toamnei 3) Te transportă în lumea viselor — Tijii chimiei. 4) Vremea recoltelor bogate (pl.) 5) Grași sau iuți — Vinul, în fond 6) Net ! — Se-mbarcă după anotimpuri. 7) Mezinii „Carului cu bere" — Vin cu apă (od. sing.) 8) Crește pe zi ce trece — Sînt la pămînt. 9) Începe noul an școlar (fem.) — El și ea.

Toma MICHINICI

PREUNIVERSITARIA

Conf. dr. IOAN POPOVICI, prodecan,
prezintă la cererea candidaţilor

Facultatea de Geologie-Geografie

În organizarea actuală, facultatea s-a constituit în 1949 prin reunirea vechilor secţii de geologie şi geografie, înfiinţate în 1900 din iniţiativa geologului şi paleontologului român Simion Mehedinţi. Profesorii Grigore Ştefănescu, întemeietorul Biroului geologic român, Sabba Ştefănescu, organizatorul primului laborator modern de paleontologie din ţara noastră, Ludovic Mrazec, George Vîlsan, Constantin Brătescu sînt numai cîteva din figurile proeminente ale ştiinţei româneşti, care au condus de-a lungul anilor activitatea acestei facultăţi. Actualmente facultatea funcţionează cu două secţii : geologie şi geografie.

SECŢIA DE GEOLOGIE cu durata de studii de 5 ani pregăteşte cercetători pentru explorarea şi prospectarea substanţelor minerale utile din subsol. Absolvenţii acestei secţii pot lucra ca cercetători geologi la Institutul geologic, la Institutul de cercetări miniere şi la alte institute de profil.

Ţinînd seamă de specificul aplicativ al acestei secţii, studenţii efectuează o bogată activitate practică. În anul II practica are un caracter de tabără, organizată de facultate la Cîmpina şi Baia Mare, cîte două săptămîni. În aceste localităţi studenţii efectuează cercetări geologice, mineralogice, petrografice. În anul III studenţii sînt repartizaţi pe lîngă ingineri geologi, cu care urmează itinerare active de cercetare în diferite regiuni ale ţării, iar în anul IV studenţii dispun de 6 săptămîni de practică pe teren în vederea pregătirii lucrării de diplomă.

Probele de examen pentru admiterea la această secţie a facultăţii sînt : geologie — scris şi oral şi chimie — oral.

SECŢIA DE GEOGRAFIE cu durata studiilor de 4 ani pregăteşte profesori de liceu şi cercetători ştiinţifici.

Şi această secţie oferă studenţilor o bogată activitate practică pe teren, care va începe, în perspectiva celor numai 4 ani de curs, chiar din anul I.

Studenţii secţiei de geografie fac practică la Staţiunea de cercetări geografice Eşelniţa (lîngă Orşova) de unde întreprind lungi excursii de studii de-a lungul defileului Dunării şi în Munţii Banatului. Anilor mari le sînt repartizate ore de practică pe lîngă profesorii facultăţii, iar pregătirea lucrării de diplomă se face tot pe teren, în cursul a 6 săptămîni de practică.

Examenul de admitere pentru secţia geografie se dă la Geografia fizică şi economică a României (probă scrisă şi orală) şi la Geografia economică a lumii (probă orală).

Caracteristice pentru această facultate sînt aplicaţiile pe teren, care se fac în afara orelor de practică din vară ; aceste aplicaţii, cu durata de 1—2 zile şi chiar o săptămînă în anul III, se compun din itinerare foarte variate în diferite zone geografice sau geologice. Conducerea facultăţii studiază problema măririi numărului de zile afectate acestor aplicaţii în anii viitori.

Viitorii cercetători ai bogăţiilor subsolului patriei şi viitorii geografi dispun în cadrul facultăţii de patru biblioteci de specialitate excepţional înzestrate ; una din aceste biblioteci va primi la începutul anului viitor numele profesorului Simion Mehedinţi.

Cei ce doresc să cunoască şi alte detalii în legătură cu facultatea noastră se pot adresa secretariatului pe adresa : *Universitatea Bucureşti, Facultatea de geologie-geografie, Bulevardul Nicolae Bălcescu nr. 1.*

Decanatul Facultăţii de matematică a Universităţii din Bucureşti, Societatea de matematică şi revista „Viaţa studenţească" organizează duminică 24 nov. ora 10, în aula Facultăţii de drept din Bucureşti, Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64, o întîlnire între cadre didactice, studenţi şi absolvenţi ai Facultăţii de matematică-mecanică de la Universitate şi elevi ai claselor a XII-a care doresc să concureze la admiterea în această facultate.

Decanatul facultăţii adresează o invitaţie pentru această manifestare şi profesorilor de matematică din licee.

Cu prilejul acestei întîlniri, acad. prof. Nicolae Teodorescu, acad. prof. Gh. Mihoc, acad. prof. Gr. Moisil, precum şi cîţiva studenţi şi absolvenţi ai Facultăţii de matematică-mecanică vor vorbi despre multiplele aspecte ale pregătirii admiterii şi ale vieţii studenţeşti în facultate, despre exigenţele profesiunii şi vor răspunde la întrebările puse de elevi.

La această întîlnire se vor pune bazele unui cerc de matematică pe Capitală pentru pregătirea Olimpiadei internaţionale de matematică, cerc care va fi condus de cadrele didactice ale Facultăţii de matematică.

Această iniţiativă a redacţiei noastre va fi continuată în acest an de învăţămînt prin organizarea unor întîlniri asemănătoare şi cu elevii candidaţi la unele facultăţi ale altor universităţi şi institute : politehnice, agronomice, medicină şi farmacie ş.a. din Capitală şi din ţară.

POŞTA ADMITERII

MIRESCU RĂDIŢA — **Timişoara, ne întreabă care sînt probele cuprinse în examenul de admitere la Facultatea de limbă şi literatură română. Solicită de asemenea amănunte privind conţinutul suplimentar al programului materiei care trebuie studiată.**

Răspuns : **La examenul de admitere în Facultatea de limbă şi literatură română, candidaţii au de susţinut trei probe : limba şi literatura română — scris şi oral ; istorie — scris. La istorie candidaţii trebuie să cunoască numai Istoria României.**

Nu vă putem comunica nimic despre suplimentarea materiei solicitate la examenul de admitere, întrucît aceste precizări sînt de competenţa Ministerului Învăţămîntului. Ele vor fi cuprinse în broşura : „Admiterea în învăţămîntul superior" care va apare în curînd sub îngrijirea ministerului.

NICOLAE POPESCU — **Bucureşti, ne întreabă care sînt condiţiile de admitere în Facultatea de... geofizică din Institutul de petrol, gaze şi geologie, precum şi dacă absolvenţii şcolilor tehnice de geologie cu durata de trei ani beneficiază de echivalarea unor examene sau de unele facilităţi la examenul de admitere.**

Răspuns : **În primul rînd la Institutul de petrol, gaze şi geologie nu există o facultate de Geofizică, după cum nu există o asemenea facultate la nici un institut din ţară. Această specialitate poate fi studiată doar intr-una din secţiile Facultăţii de geologie-geografie. La Institutul de petrol, gaze şi geologie există în schimb Facultatea de geologie tehnică. Pentru admiterea în această facultate trebuie să susţineţi un examen de matematici (scris şi oral) şi un examen de fizică-scris. Nu aveţi nici un avantaj la admiterea în facultate ca absolvent al unei şcoli tehnice de specialitate, afară bineînţeles de avantajul pe care-l presupune informarea dv. în acest domeniu.**

ŞERB MIRCEA — **Arad, se interesează de condiţiile de admitere în Facultatea de arhitectură, precum şi de ponderea examenului practic în cadrul acestor condiţii.**

Răspuns : **Examenul de admitere în Facultatea de arhitectură conţine două etape. În prima etapă — eliminatorie — candidaţii susţin aşa-numitele probe practice de aptitudini. Aceste probe sînt desenul tehnic şi desenul liber. Dacă au trecut cu bine de cea dintîi etapă urmează o probă scrisă şi orală la matematici (algebră, trigonometrie, geometrie plană şi în spaţiu).**

TOADER AUREL — **Sibiu ne informează că oscilează între examenul de admitere pentru Facultatea de cibernetică şi cel pentru Facultatea de electronică şi telecomunicaţii. Ne solicită îndrumări şi lămuriri cu privire la condiţiile de admitere în aceste două facultăţi şi ne întreabă dacă se cere şi la ce materii demonstrarea teoremelor şi formulelor.**

Răspuns : **Nu vă putem da un sfat în legătură cu facultatea pe care trebuie s-o alegeţi. Amîndouă specialităţile sînt la fel de interesante. deci. urmează să hotărîţi singur. În ce priveşte condiţiile de admitere, cele pentru Facultatea de cibernetică economică şi calcul economic din cadrul A.S.E. au fost indicate într-un număr anterior al revistei noastre, în aceeaşi pagină, la rubrica Poşta admiterii. Pentru Facultatea de electronică şi telecomunicaţii probele pe care trebuie să le susţineţi sînt : matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu, trigonometrie, calcul diferenţial şi integral) — scris şi oral ; fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară şi căldură) — scris. Singura materie la care candidaţii nu trebuie să demonstreze formulele şi teoremele este geometrie plană şi în spaţiu.**

AIONIŢOAIE TEREZA — **Bucureşti, ne întreabă unde există o facultate de chimie alimentară, ce secţii are şi care sînt condiţiile de admitere în această facultate.**

Răspuns : **Nu există în nici unul din institutele noastre de învăţămînt superior o facultate de chimie alimentară ; există în schimb o Facultate de tehnologia produselor alimentare şi tehnica pescuitului în cadrul Institutului politehnic din Galaţi. Această facultate pregăteşte specialişti în următoarele secţii : industrii alimentare extractive ; morărit, panificaţie ; industrii fermentative, conserve şi lapte ; tehnica pescuitului şi stuficultură. Condiţiile de admitere sînt : pentru secţiile de industrii alimentare extractive ; morărit şi panificaţie ; industrii fermentative, conserve şi lapte — chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral, matematici — scris ; pentru secţia tehnica pescuitului şi stuficultură probele sînt : zoologie sau botanică (la alegere) — scris şi oral şi matematici (algebră, trigonometrie) — scris.**

BEZA DAN TEODOR — **Giurgiu, ne cere programul amănunţit al disciplinelor studiate în primii 3—4 ani în Facultatea de construcţii, întrucît vrea să se pregătească la aceste materii încă înainte de intrarea în facultate.**

Răspuns : **În primul rînd credem că nu e cazul să învăţaţi nişte discipline care se predau în facultate înainte de a fi admis în facultatea respectivă. În al doilea rînd solicitările dv., chiar dacă nu ne depăşesc posibilităţile de informare, ne depăşesc posibilităţile de relatare în paginile revistei, fiind mult superioare spaţiului tipografic pe care-l afectăm întregii pagini „Preuniversitaria" pe mai multe numere. De aceea vă rugăm să vă adresaţi pentru obţinerea datelor necesare secretariatului facultăţii din str. Lacul Tei nr. 124, Sectorul II, Bucureşti.**

CRONICA MICROBISTULUI

Au înflorit narcişii pe Copou...

In sfîrşit, o duminică în care s-au ciocnit — de bucurie! — cupe cu picior de cristal şi vin de la mama lui în toate cele trei centre universitare reprezentate în prima divizie naţională de fotbal. In Bănie, în Napoca de astăzi şi pe Dealul Copoului s-a băut, în primul rînd, pentru victoriile în sine: 2—0 cu „amicii" din Dr. Staicovici, 3—1 cu studenţii mineri din Petroşani şi 2—1 cu campionii, în chiar fieful acestora. Nutresc însă convingerea că oltenii, clujenii şi moldovenii au mai ciocnit, duminică seara, şi pentru încă ceva. Fiecare, în parte, pentru încă ceva.

Oltenii mei de-acasă — pentru frumuseţea acestui rege neîncoronat al sporturilor şi pentru ceea ce reuşesc ei, ca spectacol, de două trei etape încoace. Antrenorul Coidum a şi reuşit, la Craiova, să dea viaţă ideilor pe care Teaşcă le propovăduieşte la Cluj; el are deja o formaţie care ştie ce vrea şi care-şi poate permite la un meci cu Progresul să spună la pauză: Aceasta a fost înaintarea noastră pitică (Martinovici, Niţă, Neagu, Cîrciumărescu). V-a ameţit o repriză întreagă dar nu v-a dat gol din pricina terenului, care e prea moale şi nu-i convine. Dar avem şi oameni pentru noroi — Oblemenco şi Stănescu. Poftiţi, ei vă oferă două „boabe"... şi adversarii, neavînd ce face, au primit „boabele". Păcat însă că de la Craiova primim în continuare veşti despre faptul că tovarăşii din conducerea clubului nu-şi îndeplinesc la timp obligaţiile ce le au faţă de antrenor şi jucători. E de neînţeles că se întîmplă aşa ceva tocmai într-o perioadă cînd echipa aduce rezultate bune.

Clujenii au ridicat paharul pentru cele două puncte mari cît... Feleacul, dar şi pentru senzaţionalul gol al lui Codrea. Fundaşul „tip Teaşcă" a adus pentru teamul său mai mult decît un gol cîştigător, a readus încrederea într-o concepţie care în meciul cu dinamoviştii bucureşteni trăise numai o repriză. Dacă la 1 decembrie n-aş fi „ţinut" în Capitală de apriga confruntare dintre luptătorii de la Rovine şi plăieşii lui Ştefan cel Mare, aş fi vrut să merg la Arad să mă satur de fotbal pentru un an întreg. Partida UTA—„U" va fi, cred, un festival de neuitat.

Ieşenii s-or fi îndemnat la ciocnit pentru o mie şi unul de motive. Şi pentru bucuria de a fi cucerit aplauzele bucureştenilor, şi pentru excepţionalul gol al lui Deleanu (alt fundaş „tip Teaşcă"), şi pentru liniştea de-o iarnă, şi pentru cîte şi mai cîte.

Aş fi dorit duminică seara să stau la un pahar de vorbă cu antrenorul Justin. Nu l-am mai văzut de la 29 septembrie, cînd — amărît de înfrîngerea meritată în faţa craiovenilor, pe teren propriu — se plîngea că are prea puţini jucători. „N-am portar de rezervă — îmi spunea — şi nu-mi pot permite, deci, să-l înlocuiesc pe Constantinescu, măcar din cînd în cînd, pentru că e obosit şi plictisit de fotbal, pentru că uneori prea se dă în dragoste cu butelca; n-am jucători de schimb, iar Ştefănescu, Lupulescu şi Cuperman — oamenii care duc în spinare echipa de ani de zile — sînt epuizaţi; sînt supărat pe Incze pentru că în loc să ameninţe în viteză poarta, joacă sîrba pe loc în jurul balonului; sînt supărat pe mine însumi că, în loc să-mi văd liniştit de meseria de inginer constructor, îmi mănînc nervii şi sănătatea cu aceşti narcişi care nu observă că se ofilesc de timpuriu".

N-am reuşit, duminică seara, să-l găsesc pe antrenorul Justin, deşi l-am căutat prin tot Bucureştiul. Nu ştiu dacă era fericit (de ce n-ar fi fost?), dar cred că nu mai era supărat. Pe Constantinescu l-a înlocuit, şi încă bine, cu Cizic (portarul care merită numai laude pentru rezistenţa şi inspiraţia din primele 10 minute — infernale pentru ieşeni!); de jucători de rezervă n-a avut nevoie; Ştefănescu, Lupulescu şi Cuperman n-au mai fost obosiţi; Incze n-a mai bătut sîrba pe loc; echipa întreagă a jucat inteligent (acesta e cuvîntul!) şi a scos un rezultat bun — apărîndu-se, aşa cum mai rar se vede la noi, nu în propriul careu sau în faţa lui, ci... în teritoriul adversarului.

Cele două puncte (singurele), pierdute pe teren propriu la 29 septembrie, au fost recuperate într-o deplasare; nu la Arad, cum spera antrenorul, nici la Constanţa sau Bacău, ci tocmai acolo unde ne aşteptam mai puţin. Felicitări! Cu 15 (sperăm 17) puncte, ieşenii vor avea acea iarnă frumoasă în care nu mai credeau la un moment dat. Să-i felicităm, pentru că merită.

Aşadar, narcişii de pe Copou au reînflorit tocmai acum — în plin noiembrie geros şi într-o confruntare cu campionii. Să le fie de bine şi să nu li se scuture floarea pînă la meciul cu Petrolul. Şi, să nu fie supăraţi pe Loto-Pronosport sau pe Televiziune că nu i-au înscris în programul de duminica trecută, arătînd prin aceasta că nu le acordau nici o şansă dintr-o mie.

Iar crainicului care a transmis partida prin radio, ieşenii trebuie să-i mulţumească. De data aceasta, Ion Ghiţulescu s-a comportat ca-n vremurile sale bune: a fost obiectiv, s-a exprimat frumos şi sobru, a respectat auditoriul şi a recunoscut loial meritele învingătorilor, netrădîndu-şi nici o clipă preferinţele cunoscute pentru învinşii studenţilor de pe Copou. Aşa da!

G. M.

Joi seara **Cornelia Taflan,** căpitana baschetbalistelor noastre campioane, îşi va conduce — sperăm — colegele spre victorie în primul tur al Cupei Campionilor Europeni. Să le încurajăm şi noi pe fetele noastre, să le ajutăm să ia o serioasă opţiune pentru meciul retur de la Belgrad şi, deci, pentru calificare

OFSAID

● **Este îndreptăţită (deşi cam aspră) critica făcută de „Scînteia tineretului" arbitrilor de baschet Dan Chiriac (şi Petre Spiru, adăugăm noi). Evoluţia lor în partida masculină Politehnica-Rapid a fost criticabilă (însuşi rezultatul a fost, pînă la urmă, influenţat de cavalerii în gri care au închis ochii la un grosolan fault comis de Stănescu împotriva lui Haneş în ultimele secunde, cînd Politehnica avea de recuperat numai un coş!). Ştiţi care va fi sancţiunea dictată împotriva greşelilor săvîrşite în această toamnă de arbitrul Dan Chiriac? O... deplasare în Grecia. Nu rîdeţi, e adevărat!**

100 000 de copii şi o sugativă

Cred că cea mai extraordinară performanţă sportivă de care am auzit vreodată şi care să mă fi impresionat în maximă măsură nu este nici recordul mondial al săriturii de la zeci de mii de metri cu paraşuta închisă, ca un pietroi, pînă în imediata apropiere a morţii şi a punctului fix însemnat cu un cerc şi o cruce, nici recordul orei sau al pistei obţinut în maşinile bolid, nici chiar acrobaţiile virtuoşilor nebuni de la mitingurile aviatice şi nici măcar plonjoanele profesioniste din spectacolul de cabaret în apele senine ca lacrima ale golfului de la Acapulco. Nu! Sigur nu!

Căci ce pot ele însemna mai mult decît exhibiţia talentului şi măiestriei unui om, a curajului său nebunesc sau a puterii oarbe a maşinii sale. Şi, oricît ar fi acestea toate de fenomenale, ele nu mă pot emoţiona. Ele mă pot doar impresiona. Şi în sport aceasta este foarte puţin...

În schimb performanţa la care mă refer eu are un alt caracter şi valoare. Simplă dar profundă şi copleşitoare tocmai prin aceasta. Iată: la un meci de fotbal dintre reprezentativele de ŞCOLARI, de elevi deci, ale Germaniei şi Angliei, au asistat 100 000 de spectatori! Cine vor fi fost aceşti 100 000 de oameni veniţi să asiste la un meci de fotbal de copii, nu ştiu. Bănuiesc însă că nu erau numai părinţi, fraţi, surori, unchi, veri sau bunici ai celor 22 de mici competitori. Şi nici numai colegii lor de clasă sau prietenii sau tovarăşii lor de maidan, deşi sînt sigur că n-au lipsit nici aceştia. Ci mai curînd erau acolo toţi, absolut toţi bunicii, părinţii, colegii şi puştanii maidanelor, de la 5 la 85 sau la 90 sau la 95 de ani, cîţi încăpuseră în spaţiosul şi primitorul stadion. Veniseră, unii pentru a retrăi din amintire clipele reuşitelor sau nereuşitelor, sau numai ale aspiraţiilor lor fotbalistice de altă dată, cînd erau la fel de mici, sau mai mici chiar decît gămăliile acelea colorate de pe teren, iar ceilalţi, ei înşişi copii şi spectatori, să-şi soarbă din priviri idolii de aceeaşi vîrstă cu ei, privindu-i cum le întruchipează, acolo, în mijlocul mulţimii uriaşe, idealurile sportive nutrite cu gingăşie şi timiditate în suflet. Şi atunci, în imensitatea uriaşului stadion populat pînă la refuz, tineri şi bătrîni au asistat unii lîngă alţii, cot la cot, plini de cea mai curată emoţie, la cel mai candid joc al copilăriei şi purităţii, al amintirilor şi speranţelor...

Tare aş vrea să mai am o dată sub ochi petecul acela de sugativă, pe care o fabrică de cremă de ghete, celebră pe vremuri, imprimase condiţiile — reclamă pentru dobîndirea unei mingi de fotbal, dar şi un fel de decalog al fotbalistului de cartier. Pe vremea aceea, şi pentru copii de teapa mea, mingea aceea de fotbal pe care s-ar fi putut s-o cîştige vreodată vreunul dintre noi era un fel de Trabant sau Fiat în care speră azi tot românul să-şi plimbe familia, mîndria şi

CIVILIZAŢIA SPORTULUI

nostalgiile cu ajutorul Pronosportului, al Lozului în plic sau al Lotoului.

Sugativa de care însă vă vorbesc eu te îndemna să strîngi nu mai ştiu ce fluturaşi metalici purtînd firma fabricii de cremă de ghete cu nume de vedete de cinema, pe care trebuia să-i scoţi din mecherezul cu care se desfăceau cutiile, iar ceva mai în jos, textul reclamă, imprimat frumos albastru pe alb, cineva te sfătuia ca o dată în posesia mult visatei mingi să-ţi faci o echipă a ta, purtînd bineînţeles tot numele unsuros al vedetei strălucitoare şi să îndemni pe deasupra şi pe alţii să facă la fel ca tine. Într-un cuvînt, ţinînd sau neţinînd seama de interesele firmei capitaliste, sugativa mea te îndemna „să militezi activ pentru răspîndirea fotbalului în masa tineretului şi copiilor" cum am spune noi astăzi. Şi această treabă lăsată pe mîna unor copii şi la discreţia procentului de rentabilitate pe care îl prezenta numărul mingiilor dăruite, pentru patronul fabricii de vax...

Dar mai ştiu o poveste. Preşedintele unui mare club de rugby din Franţa — Lourdes — preşedinte al cărui nume a rămas celebru în analele Federaţiei franceze, ce credeţi că făcea duminică de duminică, într-o perioadă cînd rugby-ul francez cucerea sudul Franţei orăşel cu orăşel şi punea astfel acolo bazele uneia dintre cele mai puternice mişcări sportive din lume? Cu automobilul său, astăzi veritabilă piesă de muzeu dacă o mai exista, dar atunci simbol şi sol al tinereţii şi bucuriei, şi împreună cu soţia lui, tot atît de robită pasiunii soţului, străbătea întregul departament al Pirineilor de Sus, lăsînd în fiecare orăşel, sătuleţ sau foburg, o minge din cele cîteva zeci pe care le încărca în hodoroaga cu coviltir în care-şi făcea peregrinările duminicale. La oră fixă, duminică de duminică, nelipsit pe furtună, arşiţă sau uneori zăpadă, sosea punctual şi implacabil, sforăind, tuşind şi afumînd şoseaua cu vehicolul său străvechi, salutat de departe de liota de copii ce-şi aşteptau mingea care nu lipsea nici odată de la întîlnire. Şi acolo, undeva lîngă colţul bisericii din piaţa orăşelului, la marginea sătuleţului, sau chiar în faţa primăriei şi cafenelei, sub privirile din ce în ce mai prietenoase ale provincialilor strînşi la tihna duminicală, rugby-ul a cucerit pas cu pas braţele, picioarele, inimile, minţile şi mai ales sufletele atîtor părinţi, copii, apoi viitori părinţi cu copii, nepoţi şi strănepoţi, asemenea celor adunaţi de aceeaşi nobilă pasiune şi visare acolo în uriaşul stadion populat cu o sută de mii de copii de acum şi de odinioară...

N-aş fi pomenit despre toate acestea dacă nu de mult un specialist al sportului românesc nu mi-ar fi spus că proiectul Federaţiei de fotbal de a procura mingi pentru toţi elevii şcolilor din ţară i se pare sortit eşecului din capul locului pentru că — zicea dumnealui zîmbind vesel — „nici n-avem atita piele cîtă le trebuie lor..."

..Dar de sugative şi de automobile învechite — aş adăuga eu trist — am putea face rost...

D. MANOILEANU

Redacţia: Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCINTEII" 40-466